

I Guds Namn!

en korstågsmodul till

ALEA

av

Andreas Kasp

Innehåll

Historisk bakgrund 3

En Korstågs kampanj 56

Att skapa en rollperson 81

Nya Regler 100

Tidslinje 105

Index 109

Historisk bakgrund

Upptakten

Om man vill göra det enkelt för sig kan man säga att det hela började med ett brev. Brevet skickades av Alexius Comnenus till påven Urban II och blev den ursäkt som Urban behövde för att i Clermont år 1095 mana kristna krigare att tåga österut till det Heliga landet. Därefter reste påven runt på en turné genom större delen av Frankrike där han uppmanade alla närvarande att ta till korset och befria Jerusalem. Varför ville då Urban att kristna krigare skulle bege sig österut mot okända faror för att befria ett land som länge varit under andras kontroll utan att någon brytt sig tidigare? Det finns många förklaringar, dels så hade det nyligen blivit svårare för kristna pilgrimer att ta sig till Jerusalem efter att turkarna tog över staden. Dels så pågick det för tillfället i Europa en kamp mellan påven och de världsliga härskarna om vem det var som var högst i rang. Att kunna skicka ut en stor armé av kristna krigare var naturligtvis ett sätt för påven att visa upp sin makt.

Urban hade dock närmast i tanke en mindre armé bestående av tränade krigare när han predikade sitt budskap, inte den hop av allt från grevar till tiggare som tågade österut från hela västra Europa och framför allt från Frankrike.

Folkets korståg

För det tyska folket ljöd den kallande trumpeten enbart svagt i fjärran, delvis på grund av den schism mellan imperiet och påven som rädde allt sedan påven Alexander II ända till idag. Detta har styrkt hatet mellan rommarna och oss. Så kom det sig att nästan alla tyska nationer ignorerade kallelsen att ge sig av, skrattande hänade de stora horder av riddare, soldater, bönder, kvinnor och barn som passerade deras länder. De såg dem som galna, offer för en outtalbar dumhet, strävandes efter fara istället för säkerhet, offrande sina arvegods för inget annat än olycka och möjligheten att nå det heliga landet. De har gett upp sina egna tillgångar medan de åtrår de som tillhör en främling.

-Ekkard av Aura, tysk Historieskrivare.

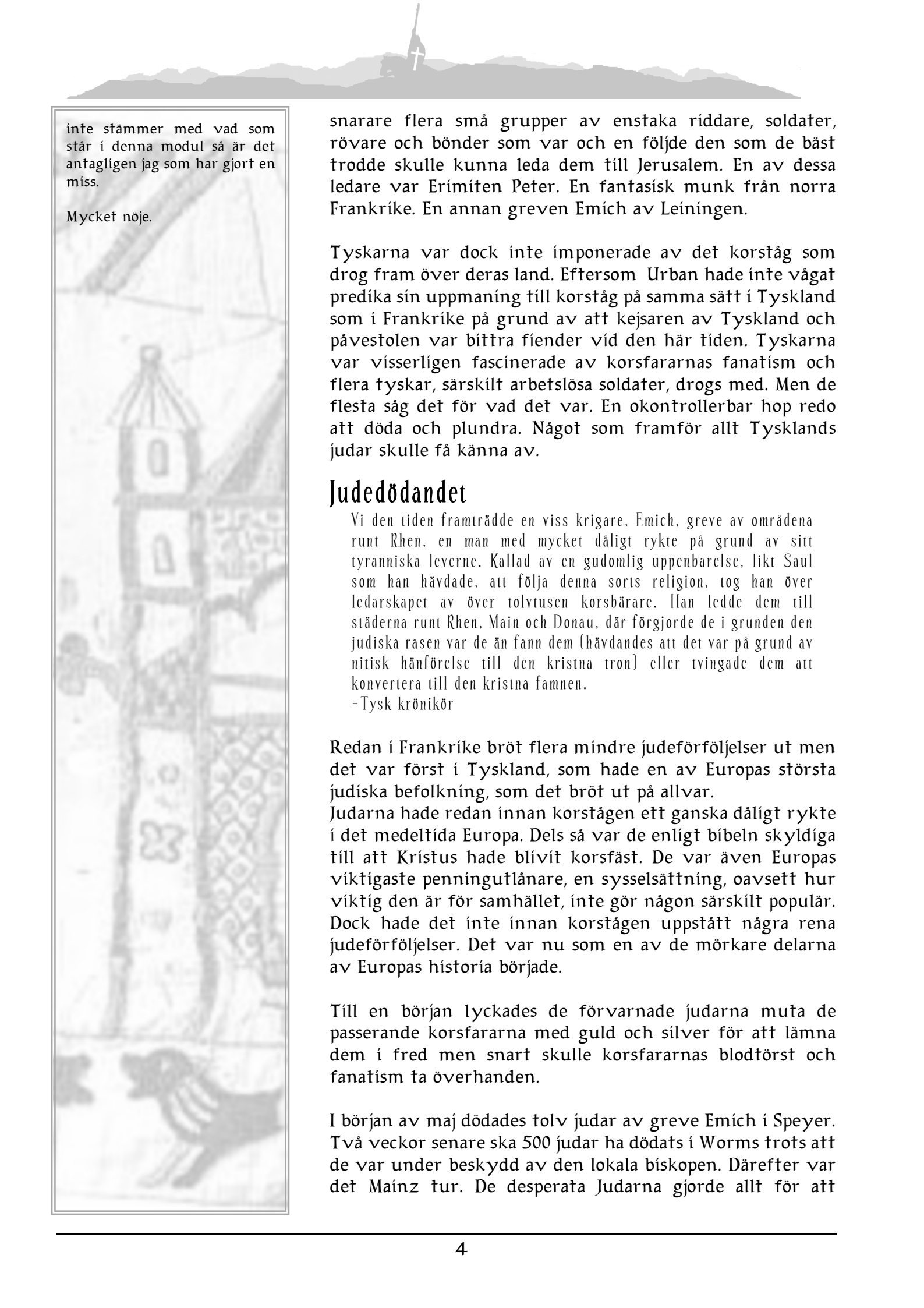
De första att ge sig iväg var vanliga bönder, fattiga och lyckasökare. Många sålde sina egendomar och tågade iväg österut från Frankrike med hela familjen, liksom en stor gräshoppsvärm. I mars 1096 började de slitna hoparna korsa gränsen till Tyskland. Det var ingen gemensam armé utan

Förord

Välkommen till korstågens tidevarv. Det du nu håller i din hand eller har på skärmen framför dig är en rollspelsmodul till ALEA som tar upp det första korståget och det som skedde därefter. För att kunna använda modulen fullt ut krävs det att du har tillgång till ALEA som finns att hämta ner från alea.petanet.se.

Större delen av modulen består dock av historisk bakgrund, kampanjförslag och liknande och kan därför användas till vilket rollspel som helst. Modulen är uppdelad i tre stycken delar. Den första delen innehåller den historiska bakgrunden och går detaljerat igenom det första korståget och vad som hände med de riken som grundades av korsfararna i det Heliga Landet. Den andra delen handlar om rollspel i korsfararnas värld och innehåller flera kampanjförslag och äventyrsuppslag samt råd för hur man rollspelar i historiska miljöer. Den avslutande delen är de nya regler och som man kan använda i samband med rollspel i det Heliga Landet.

Slutligen några ord om den historiska korrektheten. Jag har så långt som möjligt försökt hålla mig till historiska fakta, naturligtvis finns det missar och fel som har slunkit igenom och vid de tillfällen då det inte funnits någon historia att luta sig tillbaka på så har jag fabulerat fritt utifrån förutsättningarna. Det betyder emellertid inte att det som står i modulen är bluff och båg, 95% eller mer av det som tas upp i modulen baserar sig på vedertagna historiska källor och jag har försökt ge en så objektiv bild av vad som skedde som jag bara kunnat. Men som sagt, det är inget historiskt verk utan en rollspelsmodul, så om ni läser något någon annanstans som

inte stämmer med vad som står i denna modul så är det antagligen jag som har gjort en miss.

Mycket nöje.

snarare flera små grupper av enstaka riddare, soldater, rövare och bönder som var och en följde den som de bäst trodde skulle kunna leda dem till Jerusalem. En av dessa ledare var Erimiten Peter. En fantasisk munk från norra Frankrike. En annan greven Emich av Leiningen.

Tyskarna var dock inte imponerade av det korståg som drog fram över deras land. Eftersom Urban hade inte vågat predika sin uppmaning till korståg på samma sätt i Tyskland som i Frankrike på grund av att kejsaren av Tyskland och påvestolen var bittra fiender vid den här tiden. Tyskarna var visserligen fascinerade av korsfararnas fanatism och flera tyskar, särskilt arbetslösa soldater, drogs med. Men de flesta såg det för vad det var. En okontrollerbar hop redo att döda och plundra. Något som framför allt Tysklands judar skulle få känna av.

Judedöndet

Vi den tiden framträdde en viss krigare, Emich, greve av områdena runt Rhen, en man med mycket dåligt rykte på grund av sitt tyranniska leverne. Kallad av en gudomlig uppenbarelse, likt Saul som han hävdade, att följa denna sorts religion, tog han över ledarskapet av över tolv tusen korsbärare. Han ledde dem till städerna runt Rhen, Main och Donau, där förgjorde de i grunden den judiska rasen var de än fann dem (hävdandes att det var på grund av nitisk hänförelse till den kristna tron) eller tvingade dem att konvertera till den kristna famnen.

-Tysk krönikör

Redan i Frankrike bröt flera mindre judeförföljelser ut men det var först i Tyskland, som hade en av Europas största judiska befolkning, som det bröt ut på allvar.

Judarna hade redan innan korstågen ett ganska dåligt rykte i det medeltida Europa. Dels så var de enligt bibeln skyldiga till att Kristus hade blivit korsfäst. De var även Europas viktigaste penningutlånare, en sysselsättning, oavsett hur viktig den är för samhället, inte gör någon särskilt populär. Dock hade det inte innan korstågen uppstått några rena judeförföljelser. Det var nu som en av de mörkare delarna av Europas historia började.

Till en början lyckades de förvarnade judarna muta de passerande korsfararna med guld och silver för att lämna dem i fred men snart skulle korsfararnas blodtörst och fanatism ta överhanden.

I början av maj dödades tolv judar av greve Emich i Speyer. Två veckor senare ska 500 judar ha dödats i Worms trots att de var under beskydd av den lokala biskopen. Därefter var det Mainz tur. De desperata Judarna gjorde allt för att

skydda sig. De gav ordentliga mutor både till stadens borgmästare, biskop och lokala greve, såväl som till greve Emich. Staden och biskopen lovade judarna skydd men Emich var obeveklig. I två dagar slog korsfararna läger utanför Mainz murar innan de lyckades tvinga de skräckslagna borgarna att öppna portarna. Stadens judar hade i ett sista desperat försök flytt till biskopspalatsets borggård. Men inte heller där fick de hjälp. Striden mellan de ovana judarna och de fanatiska och beväpnade korsfararna blev kort.

I Sivans nymäne stod greve Emich, alla judars förtryckare (må hans ben malas till damm mellan kvarnstenar), utanför staden med en stor armé av korsfarare och bönder. De slog läger utanför staden eftersom porten var stängd för dem. Emich var dess ledare ty han hävdade att han hade ett brännmärke i form av ett kors på sin kropp, orsakat av en av den korsfästes apostlar som ett tecken på hans upphöjdhed. Denna man visade ingen nåd mot de gamla, de unga, jungfrur eller spädbarn, ej ens de sjuka. Han förvandlade Herrens folk till jord att bli vandrad över, dödade alla och skar upp buken på gravida kvinnor.

-Solomon bar Simson, Jude från Mainz

Överallt där korsfararna drog fram, Cologne, Trier, Metz, Prag och flera städer till, förföljdes, rånades och dödades judar. Det var inte enbart de korsfarare som stod under greve Emich som stod för dåden, även om han kanske var den som var värst, utan även de under Eremiten Peter och de andra ledarna. De som bevittnade illdåden betedde sig precis som man betedde sig på trettioalet, man låtsades att man inte såg något eller fördömde det som okristligt men gjorde inget för att förhindra dåden.

I okända länder

Nertyngda av byten från tysklands judar lämnade de fanatiska horderna Tyskland och den kända världen. De befann sig nu i Ungern. Det land där de vilda Magyarerna, som plundrat Europa bara ett århundrade tidigare, hade gjort till sitt. Många korsfarare var vid det här laget övertygade att de redan nått det heliga landet och att nästa stad de nådde skulle vara Jerusalem. Men de städer de nådde var inte Jerusalem, inte heller var de vänliga. Deras stadsportar var stängda och på deras murar hängde, som en varning, kropparna av tidigare korsfarare som försökt att inta staden för att plundra den.

Efter Ungerns vida stäpper tvingades de passera de otillgängliga bergmassiven på Balkan. Lätta att gå vilse i och fulla av rövare som såg de vilsna och splittrade hoparna som lätta byten.

Det var ingen vacker syn som kom tågandes ut ur bergen under ledning av Eremiten Peter mot Konstantinopel i början av augusti 1096. Större delen av den hop som plundrat de tyska judarna hade antingen dött eller vänt tillbaka. Kvar var bara de starkaste och de mest fanatiska.

Målet är nära

Detta var inte vad Alexius Comnenus, kejsaren över Bysans, hade förväntat sig. Den armé av korsfarare som stod utanför stadens murar var dåligt utrustad, utmattad av hunger och utan någon som helst organisation. Erfaren som han var att slåss med turkarna som härskade på andra sidan Bosporen vägrade han till i början att låta dem fara över, övertygad om att de skulle slaktas till sista man, och uppmanade dem istället att lägga ner sina kors och bege sig hemåt.

Naturligtvis kom detta som en chock för korsfararna. De hade vandrat över större delen av Europa, genomlevt fruktansvärda faror och på vägen dödat mängder med otrogna, vilka egentligen till större delen hade varit judar samt kristna ungrare och slaver. Nu vägrades de överfart till det Heliga Landet som låg inom räckhåll. De tog ut sin ilska på Konstantinopels invånare. Alexius fick nog och beordrade korsfararna att korsa Bosporen.

På Turkiska halvön

De turkiska stammarna var förvarnade i god tid om att stora skaror av kristna var på väg mot Konstantinopel. Flera turkar var trots allt anställda i den Bysantiska armén. De var inte heller ovanligt med västerlänningar i den Bysantiska armén så franker i sig var i sig inget nytt. Detta var dock inte frågan om några få legoknektar utan snarare om en folkvandring. Turkarna tog det säkra före det osäkra och såg till att förstärka sina städer och rekrytera armén. I augusti börjar franker skeppas över Bosporen till Asien. En månad senare är de på marsch. Den första drabbningen sker utanför turkarnas huvudstad Nicaeas murar. En mindre ryttarpatrull krossas av ett stort band korsfarare på plundringståg. Hämden kommer två veckor senare. Ett stort band av korsfarare intar borgen Xérogordon, men det hela är en fälla. Det finns nämligen inget vatten innanför borgens murar. Strax efter dyker en större styrka turkar upp och inringar borgen. Efter en vecka kapitulerar korsriddarna. Alla som inte går med på att konvertera till islam halshuggs och de som konverterar skickas iväg som slavar.

Turkarna beslutar att utnyttja tillfället och skickar två spioner till frankernas läger som hävdar att de besegrade korsriddarna har intagit Nicaea i förhoppning om att de resterade ska tåga iväg för att inte missa chansen till att ta rikt byte. Under tiden lägger sig turkarna i bakhåll. Dock lyckas en överlevande från Xérogordon ta sig till lägret och berätta sanning. Vilket får korsriddarna att, hals över huvud, tåga iväg mot Nicaea för att hämnas. Den misslyckade listan lyckades. När solen första strålar stiger upp över bergen och bländar frankerna som marscherar rakt mot soluppgången så avfyras tusentals bågar på en gång. Innan någon har hunnit förstå vad som har hänt så har större delen av de stridsdugliga soldater som gick i täten dött. Resten rids ner av de turkiska ryttarna.

Enbart ett fåtal lyckades ta sig tillbaka till Konstantinopel. Ibland dem Eremiten Peter.

Att befinna sig på marsch

En korsfarararmé på marsch är något helt annat än en modern armé. Korsfarararméerna kunde närmast beskrivas som vandrade städer. Många hade med sig både sin fru och sina barn såväl som några husdjur. Av förklarliga orsaker kunde man därför inte färdas några längre sträckor per dag, under en mil om dagen var inga ovanligheter. Ofta så stannade även hela armén upp i flera veckor av olika orsaker, oftast berodde det på träta mellan ledarna, brist på mat eller motsatsen, området var rikt på mat så man ville inte ge sig av förrän man fyllt på förråden ordentligt.

En typisk dag på marsch kunde innebära att man bröt läger tidigt på morgonen. En trupp riddare och erfarna stridsmän som slagit läger framför resten av armén beger sig av först för att försäkra att det inte finns några fiender framför armén. Morgonmålet bestod av en enkel soppa och en bit bröd. Allt eftersom de olika grupperingarna blev klara beger de sig av och följer alla andra. Ibland kan det bli glapp och man går vilse vilket betyder att man är tvungen att skicka ut spanare för att se var de andra befinner sig. Framåt eftermiddagen är det åter igen dags att slå läger och förbereda sig inför natten. Mat och vatten måste införskaffas. Antigen via handel eller plundring. Om det verkar behövas måste någon sorts försvar måste sättas ut. En enkel kvällsmåltid intas, även den ofta någon sorts soppa och bröd, och kvällsgudstjänst hålls. Nästa dag upprepas det hela igen.

En medeltida belägring

En medeltida belägring var ingen rolig upplevelse. Tyvärr var belägringar den vanligaste typen av strider som utkämpades av korsfararna antingen på utsidan eller insidan av murarna. Oavsett vilket stad som belägrades följde belägringen ungefär samma mönster. Först såg belägrarna till att inringa staden och se till att alla in- och utvägar var spärrade. Därefter börjar man bygga upp försvarsverk och belägringsmaskiner. Ofta så försökte man sig på en stormning för att testa motståndarens försvarsvilja och försöka avgöra belägringen så snabbt som möjligt. Ibland fungerade det, oftast inte.

En belägring bestod därför till större delen av hårt jobb och väntan. Dagarna tillbringas hos de belägrande med att söka efter mat, bygga upp försvarsverk, bygga belägringsmaskiner, försöka gräva sig fram under murarna och underminera dem samt försvara sig mot utfall från de belägrade. De belägrades viktigaste uppgifter var att behålla lugnet i staden och ransonera maten samtidigt som man måste försöka smuggla ut sändebud och störa belägrarna med ständiga utfall.

Efter en månad eller så börjar belägringen allt mer bli ett prov på disciplin och förnödenheter. Trupperna på båda sidor börjar bli allt mer uttråkade och bråk och plundring allt vanligare. Samtidigt börjar mat och vatten ta slut både innanför och utanför murarna. Korsfararna var särskilt känsliga för detta när de belägrade städer och borgar eftersom de befann sig i okänt och fientlig område utan vetskap var det fanns mat och utan möjligheter att genomföra ordentliga spaningar.

Första korståget

Ovetandes av det totala misslyckandet för folkets korståg höll fortfarande Europas furstar på att förbereda sig inför sitt korståg. Vana som de var vid krigståg visste de att man måste se till att ha gott om pengar och vara väl förberedda inför en liknande marsch. I samband med Marie Himmelsfärd den 15 augusti 1096 började fyra stora arméer långsamt röra sig österut. Den här gången var det inte bönder och äventyrare som var på marsch utan några av Europas rikaste och mäktigaste män med sina följen. Däribland Hugo den store, bror till den franske kungen, Hertig Robert av Normandie, bror till den engelska kungen och son till Willhem Erövraren, Stephen av Blois, Willhem Erövrarens styvson, samt Raymond av St Gilles en av Europas rikaste och mäktigaste krigare. De flesta tog vägen över Italien för att sedan skeppas över Adriatiska havet till Balkan. Först över var Hugo den store som tillfångatogs av invånarna i staden Durazzo och skickades till Konstantinopel som fånge. Armén ledd av Raymond av St Gilles hade större tur och kunde skeppas över utan större problem och fortsätta sin marsch mot Konstantinopel. Den normandiska armén under ledning Robert och Stephen hade däremot otur och hindrades av höststormarna och tvingades övervintra i södra Italien, varvid en stor del av deltagarna gav upp och begav sig hemåt. Även en tredje armé tog vägen över Adriatiska havet. Den leddes av Bohemond av Taranto, en siciliansk normand. Bohemond var varken särskilt högättad, troende eller rik, men han hade ett gott rykte som ledare och hade två gånger besegrat Bysans i strid och var för detta både fruktad och respekterad. När han fick höra att stora grupper av frankiska krigare tågade genom Italien för att ta sig till det Heliga Landet insåg han genast att det fanns mycket att tjäna på att delta och tog med sin armé som för tillfället var sysselsatt med att belägra staden Amalfi och begav sig över till Balkan.

Ty den mäktiga krigaren Bohemond belägrade Amalfi när han fick höra att en stor armé av frankiska korsfarare hade anlänt, på sin väg till den heliga graven och redo att slåss mot hedningarna. Så han började att noga förhöra sig om vilka vapen de förde med sig, vilket tecken de bar i Kristus pilgrimsfärd och vilket stridsrop de använde i strid. Det han fick veta var, "De är väl beväpnade, de bär Kristi kors som märke på sin högra arm eller mellan skuldrorna och som stridsrop använder de 'Guds vilja, Guds vilja, Guds vilja!'" Då beordrade Bohemond, inspirerad av den heliga ande, att hans mest värdefulla mantel skulle bli uppskuren till kors, och de flesta riddare som deltog i belägringen började att följa honom, fulla av entusiasm, så att greve Roger blev lämnad näst intill ensam och när

han återvänt till Sicilien sörjde han och klagade över att han hade förlorat sin armé.

- Okänd soldat

Den fjärde armén begav sig från norra frankrike under ledning av bröderna Gottfrid, Baldwin och Eustace av Bouillon. De valde att ta samma väg genom Tyskland som folkets korståg hade gjort året innan. Detta korståg uppförde sig betydligt bättre än sin föregångare. Bröderna lyckades hålla sina män i schack och enbart ett fåtal övergrepp begicks på vägen. Korståget mottogs därför på ett helt annat sätt, istället för att gömma sig för det eller skämta om dess dumhet slog sig istället flera tyskar följe med frankerna när de passerade. Troligtvis lyckades de även samla upp de rester av folket korståg som aldrig lämnat Tyskland och fortfarande var tillräckligthängivna för att försöka igen.

Vid den ungerska gränsen mötte de spillrorna av folkets korståg och fick höra nyheterna om vad som hänt på den turkiska halvön. I tre veckor slog armén läger för att samla information om vad som hänt och vad som låg framför dem. Även färden genom Ungern gick mycket lugnare till. Korsfararna tvingades att lämna Baldwin och hans familj som gisslan till den ungerska kungen och Gottfrid sände ut sändebud till hela sin arme att all stöld och plundring skulle straffas med döden.

Vid gränsen till Bulgarien väntade en stor styrka av Bysantiska krigare på dem. Alexius var förvarnad. Efter förhandlingar tilläts de frankiska styrkorna fortsätta och kejsaren såg till att de hade gott om mat på vägen.

Dubbelspel i Konstantinopel

De enorma skaror som kom tågandes mot Konstantinopel under vintern 1097 orsakade minst lika mycket huvudbry för Kejsaren som den vilda hop som hade nått staden bara ett halvår tidigare. Visserligen var det i det här fallet frågan om dugliga krigare som mycket väl skulle kunna ge turkarna en match. Problemet var att de var svårkontrollerade och misstrodde greker nästan lika mycket som muslimer, samt vissa, särskilt Bohemond och hans sicilianska normander, hade vana från att slåss mot Bysans och hade till och med besegrat dem några gånger. Flera av korsfararna som tagit vägen över Balkan hade även hamnat i bakhåll från lokalbefolkningen, som efter folkets korståg starkt misstänkte passerande franker. Bohemond hade till och med hamnat i strid med imperiets reguljära trupper. Inte helt omöjligt ett försök av Alexius att eliminera ett av de större problemen.

Korsfarararmeerna

Korsfarararmeerna bestod av en oerhörd blandning av olika soldater. Huvuddelen var, tyvärr, dåligt utrustade bönder. De var utrustade med vad de kommit över, vanligtvis ett spjut och en sköld samt en kniv, klubba, yxa eller svärd att använda i närstrid. En del hade även bågar och armborst men de slogs sällan i särskilda grupper beväpnade enbart med avståndsvapen utan stred för det mesta tillsammans med de som var utrustade med närstridsvapen. Bondehoparna kan till en början ha varit bort mot hundra tusen man sammanlagt, men deras nummer avtog snabbt under korstågets gång eftersom det var framför allt de som dog i strid och framför allt svält. För det mesta var de under ledning av en lägre adelsman, en mäktigare bonde, en karismatisk präst eller någon annan som gjort sig förtjänt av deras förtroende. Bondesoldaterna sågs oftast som en ren belastning av korstågets ledare, många gånger med all rätt. Deras moral i motgång var bedrövlig och disciplinen usel. Fick de chans att plundra glömde de ofta bort striden runt omkring dem. De användes framför allt för att vakta lägrer, som reserv och i belägringar. Dock var de en makt att räkna med i armen och de tvingade många gånger korståget att fortsätta med sina hot om revolt.

Om bondesoldaterna var värdelösa så hade man större användning av de tio till tjugotusen riktiga soldater som fanns med. De var utrustade med spjut, sköldar och svärd, de flesta hade även en hjälm och vissa hade till och med ringbrynjor som gjorde dem näst intill osårbara mot fiendens pilar. De fanns även gott om soldater utrustade med bågar och armborst, även

om deras antal inte kunde mäta sig med de muslimska arméernas så var de fullt tillräckliga för att avskräcka dem från att komma för nära. Fotsoldaterna bestod till större delen av soldater som följt sin herre i fält och arbetslösa legoknektar som plockats upp på vägen. De flesta fotsoldater som färdades i fåget hade svurit trohet till någon adelsman. Dock kunde de mycket väl tänka sig att byta herre om de fann någon som de ansåg mer värdig att tjäna, eller mer förtjänstfull. Bohemond fick till exempel betydligt fler följeslagare efter han vunnit slagen utan för Antiokia och till slut hela staden. Dock förlorade han fler än han tidigare vunnit när han bestämde sig för att stanna i staden och inte fortsätta mot Jerusalem. Fotsoldaterna slogs oftast grupperade utefter vilken herre de tjänade. Det var dessa män som var arméns arbetshästar. Det var de som skulle hålla viktiga positioner, mota fiendens anfall och skydda riddarnas flanker när de omgrupperade sig.

Vilket för oss till korsfarararméns verkliga spjutspets, riddarna. Skyddade av ringbrynjor som gjorde dem näst intill osårbara för fiendens pilar. Beväpnade med lansar och kraftfulla hästar. Riddarna var få, på sin höjd tio tusen, oftast betydligt färre på grund av bristen på hästar. De flesta var någon sorts adelsman, allt ifrån en enkel skattebefriad riddare till hertig. Riddarnas uppgift var att besegra fienden genom att med full kraft storma in där de bedömdes vara som svagas. Ofta flydde fienden redan vid åsynen av flera tusen riddare med fällda lansar som fick marken att skaka under dem. Eller strax därefter av den oerhörda blodspilla som anfallet oftast medförde. Det var emellertid en stor risk

En efter en anlände arméerna till Konstantinopel, vid den här tiden den största staden i världen utanför Kina med sina 750.000 invånare. Med murar höga som torn och hus och torg som stått kvar sedan romarrikets dagar måste korsfararna varit mäktiga imponerade av staden. Detta var även kejsarens plan. En och en tog han emot ledarna, bländade dem med Bysans rikedomar och behandlade som ärade gäster och framtida goda vänner och bad var och en av dem att svära en ed att de skulle erkänna kejsarens överhöghet över korståget och överlämna alla de städer som de erövrade som en gång till hört Bysans till kejsarens delegater. I gengäld blev de lovade pengar, soldater och stöd på vägen. Till och med Bohemond svor eden efter mutats med en stor summa pengar. Bohemond var antagligen den som bäst kände till grekernas politik och visste bäst att inte låta på dem. Men han var samtidigt den fattigaste av ledarna och en riktig lycksökare och ansåg att de pengar han fick gott och väl uppvägde problemet att i framtiden behöva trassla sig ur eden.

Första mötet med fienden

Den här gången väntade inga turkar på frankerna. De var övertygade om att även dessa frandjer, som de kallade dem, var lika lätta att besegra som de tidigare och var upptagna med betydligt viktigare saker. Nämligen interna strider om vem som härskar över den turkiska halvön. Det var utanför staden Malatya som Kilidj Arslan, Nicaeas härskare och förra årets segerherre och hans motståndare emiren av slakten Danishmend fick reda på att frankerna höll på att belägra hans egna huvudstad Nicaea. Snabbt sluts ett stillestånd och Kilidj Arslan beger sig västerut.

Den 21 maj anfaller turkarna korsriddarna som belägrar Nicaea. Efter en hård dags strider inser Kilidj att staden är förlorad och han drar sig undan med sin armé till Konya som han utropar till ny huvudstad i sitt rike.

Staden håller ut nästan ytterligare en månad innan den frivilligt ger sig till de bysantiska styrkorna hellre än att riskera att stormas av frankerna. Staden var trots allt bysantisk ända tills några år sedan. Natten mellan den 18:e och 19:e juni tar sig flera bysantiska soldater in i staden via båtar och staden kapitulerar utan strid. På morgonen vajar Bysans fanor över staden.

Frankerna är allt annat än glada över detta svek och misstron mellan franker och bysanter fördjupas ytterligare. Det började vid det här laget bli ganska klart för de flesta att Alexius egentligen inte var särskilt intresserad

av att hjälp korsfararna till det Heliga Landet utan enbart var ute efter att säkra sitt rike.

Kilidj Arslan har dock inte gett upp. För att hämnas sluter han först ett fredsavtal med sin forna fiende Danishmend, han ser även till skicka ut mängder med spanare och spioner för att ta reda på vart de förhatliga frandjerna tänker ta vägen här näst. Det hela ger resultat. Snart vet han deras mål, det Heliga Landet, och även deras färdväg och planerar ett bakhåll i en dalgång utanför staden Dorylaeum cirka fyra dagsmarscher från Nicaea.

Ovetandes om bakhållet kommer korsriddarna marscherande. Turkarna använder precis samma taktik som tidigare. Samtidigt som solens första strålar kastar sig mängder av ryttare framåt och avfyra stora mängder av pilar.

Denna gång fungerar det inte. Riddarnas rustningar är allt för kraftiga för att pilarna ska tränga igenom och fotsoldatarna så vältränade att de vet hur de ska värja sig undan pilregnen. Våg av våg av beridna bågskyttar kastar sig fram mot de långsamma frankerna utan att göra någon större skada. Plötsligt ser man ett dammoln i fjärran. Det visar sig att de frandjer man slagits mot hela förmiddagen bara var förtruppen. Reträtt blåses, men för sent. En tredje armé har redan tagit sig upp bakom turkarnas ställningar. De flesta ryttare lyckades, tack vare sina snabba hästar, undkomma men fotsoldaterna inringas och slaktas.

*Vår stridslinje formerades genast. Så snart våra riddare anföll i full kraft så flydde alla barbarer och deras allierade och legoknektar. Där var mer än trehundra tusen otrogna, förutom alla araber som endast Gud vet hur många de var. Alla flydde de snabbt till sina läger och de fortsatte sin flykt och vi fortsatte att förfölja dem och dräpa dem hela dagen. Och vi tog stora byten, guld, silver, hästar, mulor, kameler, oxar, får och många andra ting för vilka jag inte ens har ett namn.
-Okänd krigare*

Korsfararna kunde därefter relativt ohotade fortsätta att färdas söderut över den turkiska halvön. Nyheten om att turkarna var besegrade nådde snabbt Syrien, som låg mellan korsfararna och Jerusalem. Oron var stor och de flesta städer förbereder sig för krig. Tiden går dock och man hör inte mycket av västerlänningarna. Många börjar tro att faran är över. Vad har hänt? Jo korståget har gått vilse, i hundra dagar virrar man runt på det anatoliska höglandet innan man helt utan förvarning når Antiokia.

man tog, om fienden lyckades hålla linjen låg riddarna illa till. I strid man mot man var de inte alls lika kraftfulla. Med lite tur kunde de dock oftast dra sig undan bakom fotsoldaterna, omgruppera och anfälla igen. Dock orkar varken hästen eller ryttaren med mer än ett fåtal stormningar innan de är utmattade.

Korsriddarnas taktik var lika enkel som den var brutalt effektiv. I stort sett gick den ut på att gruppera riddarna i anfällsvågor som en efter en kastade sig över fiendens linjer. Fotsoldaternas främsta uppgift var att hålla borta motståndarnas trupper från flankerna skydda riddarna och se till att försöka driva bort fiendens bågskyttar. Eftersom moralen många gånger visade sig vara ganska bedräglig hos motståndarna fick de snabbt rykte om sig att vara oövervinnliga vilket naturligtvis inte gjorde det lättare för motståndarna att stå kvar när flera ton järn och muskler stormar mot dem.

De kristna arméerna efter Jerusalems erövring var betydligt mindre än den hord som tagit från Europa, ofta bara mellan tusen och tiotusen man. Det var framför allt den stora horden bönder som lämnat armen, den hårda kärnan bestod. Det blev dock svårare och svårare att få tag på västerländska riddare och soldater vilket innebar att de var tvungna att ersättas av lokala soldater och riddare, framför allt armenier och beridna pilbågskyttar, så kallade turkopoler, vilket var kristna turkar. Det var inte ovanligt att över hälften av de kristna arméerna bestod av lokala soldater.

De turkiska arméerna

De Turkiska arméer som mötte korsfararna på den turkiska halvön bestod till en stor del av vad man kan förvänta sig av ett folk från den asiatiska stäppen, nämligen stora mängder beridna bågskyttar. De beridna bågskyttarna var huvudsakligen utrustade med lätta sammansatta bågar som lämpade sig väl till att avfyras från hästryggen. Dessutom hade de oftast ett spjut, en sköld och något sorts närstridsvapen samt en eller flera extra hästar. Förutom de beridna bågskyttarna fanns det ofta en kärna av tungt beväpnade ryttare med en utrustning som nästan kunde mätas med de västerländska riddarnas. Denna kärna bestod av de olika sultanerna och emirerna med flera samt deras livvakter så kallade Gulams. Gulams var slavar som tränats sedan barnsben i strid. De var utrustade med tunga rustningar i lamell eller ringbrynja, ryttarbågar, lans en rund sköld och något sorts närstridsvapen.

Dessutom fanns det i de flesta turkiska arméer en del fotsoldater, framför allt hämtade från de folkslag som lydde under turkarna. Dessa var huvudsakligen antingen bågskyttar eller infanteri beväpnade med spjut och sköldar som slogs i en relativt öppen formering. Eftersom soldaterna många gånger var icketurkar så var moralen ganska dålig.

Turkarna föredrog den typ av strid som hitintills hjälpt dem att erövra hela det stora rike som de lagt under sig. I korthet går det ut på att de beridna bågskyttarna i våg efter våg rider fram mot fienden för att avfyras sina pilar på bara några få tiotals stegs avstånd för att sedan rida tillbaka, fylla på med pilar och byta riddjur inför nästa vända. Detta pågick tills

Antiokia belägras

Den armé som kan ha varit så stor som 60.000 man när den lämnade Nicaea hade krympt betydligt under marschen över Anatoliska halvön. Vattenbrist, hunger sjukdomar och ständiga turkiska attacker hade tagit ut sin rätt men armén är fortfarande tillräckligt stor för att kunna besegra de flesta av de små Syriska kungadömena.

Antiokia var ett av dessa små kungadömen som ständigt integrerade mot varandra. Officiellt lydde de under den turkiske sultanen i Bagdad men turkarna var upptagna med inbördes strider så de västra städerna fick mer eller mindre klara sig själva. Härskaren över Antiokia, Yaghí Siyan, var särskilt utsatt eftersom han hade gjort sig ganska impopulär hos sina grannar genom en mer än försvarlig mängd integrerande och maktkamper. Han visste därför när han fick höra att frandjerna var på väg mot hans stad att han inte hade mycket hjälp att hämta hos sina grannar. Det bästa han kunde göra var att skicka ut sändebud med uppmaning till Jihad, ett uttryck som nästan hade förlorat sin mening i 1000-talets mellanöstern, och börja förbereda sin stad för en lång belägring. Antiokia var en av det forna Roms största städer och även om staden fortfarande var välbefolkad så fanns det numera gott om plats innanför de höga murarna för fruktträdgårdar och åkerfält. Staden hade även tillgång till vatten innanför murarna så varken mat eller vattenbrist var ett överhängande hot. För att ytterligare säkra staden så beslutade Yaghí sig för att göra sig av med den stora befolkningen av kristna som bodde i staden. Han skickade ut alla kristna män i staden på morgonen för att gräva gravar runt muren, på kvällen släpptes de inte in igen. Kvinnorna och barnen höll han kvar inne i staden som gisslan. Eller som Yaghí själv uttryckte det för att 'beskydda' dem.

De 21:e oktober nådde korsriddarna fram till stadens murar. Direkt såg Bohemond till att spärra av tre av stadsportarna. De andra kunde de tyvärr inte nå på grund av de höga bergen i söder. Bohemond ville omedelbart anfälla staden men flera andra av de högre riddarna ville hellre uppsöka vinterkvarter för att vila upp sig efter den långa marschen. Avgörandet föll av Raymond av St Gilles som hade med sig påvens delegat Aldemar i sitt följe och därför sågs av många som korstågets ledare. Raymond var övertygad av att Gud skulle skänka dem segern liksom han gjorde vid Nicaeas murar.

Till en början var belägringen inte särskilt hård. Oenigheter mellan de kristna ledarna om vilken del som låg på vems ansvar och ett större intresse hos soldaterna att plundra

den rika landsbygden än att belägra staden gjorde att förnödenheter lätt smugglades in i staden. Enligt myten ska det varit så lätt att varor som salt och olja var billigare en vecka efter belägringen startat än de var innan belägringen. Lägren var även fulla av de kristna som nyss blivit utestängda från Antiokia, varav många spionerade åt turkarnas räkning i hopp om att få tillbaka sin familj. Turkarna var med andra ord välinformerade om vad som hände utanför murarna och kunde göra många framgångsrika små attacker. Läget blev snart ohållbart och två fort restes norr och söder om staden för att bevaka de två viktigaste vägarna, dock utan framgång. När julen började närma sig plågades belägrarna svårt av hunger medan de instängde i Antiokia fortfarande hade det ganska väl

Armenier och Syrier såg att våra män hade ont om mat och efter att ha rådslagits tillsammans begav de sig av över bergspass som enbart de kände till och köpte all mat de kunde komma över vilket de sedan tog med till vårt läger och sålde. Ändock led vi av en fruktansvärd svält. En enda mullass såldes för åtta perpre, vilket är 120 av våra skillingar. Många av våra män dog eftersom de inte hade råd med så höga priser.
-Okänd soldat

För att försöka få tag på mat gav sig patruller ut allt längre från Antiokia för att plundra. Det var en av dessa patruller som stötte på en armé från Damaskus på väg för att befria Antiokia. Kung Dukak av Damaskus är dock inte särskilt sugen på strid och efter en kort skärmlystring anser han att Antiokia inte är värt besväret och vänder tillbaka

motståndarens linjer började svikta och de kunde storma in, driva dem på flykten och förhoppningsvis hugga ner dem i ryggen och ta rikligt med byte och slavar. Problemet var bara att riddarnas rustningar var kraftiga nog att skydda mot pilarna och fotsoldaternas goda disciplin och stora sköldar gjorde att de slöt sig samman till stora osårbara sköldpaddor som ryttarna inte alls var pigga på att storma.

Ett annat stort problem som den turkiska armén hade var att de ständigt slogs inbördes och när en härskare dog så var det aldrig självklart vem som skulle ta över utan i regel utbröt det inbördeskrig. Detta märktes även i arméerna som oftast hade samsats under någon härskare såsom en emir. Om striden till en början gick bra var det oftast inga problem, men när den gick mindre bra, som när man till exempel beskjutit en korsfarararmé med pilar en hel dag utan någon synbar effekt, brukade oftast de lägre ledarna tveka med att skicka in sina trupper i striden. Eftersom då riskerade de bara att förlora trupper som skulle komma att vara användbara i inbördesstriderna efteråt när det gällde att ta över efter den döde eller försvagade emiren.

Syriska arméer

De syriska arméerna påminde till en stor del om de turkiska och innehöll ofta en stor del turkar. Den största skillnaden var att de oftast hade en större del fotsoldater, framför allt bågskyttar och spjut. Dessutom så hade de en kärna av syriska adelsmän iförda tunga rustningar som spelade ungefär samma roll som riddarna i de kristna arméerna. De syriska arméerna bestod för det mesta av en stor del legoknektar och kunde därför vara väldigt opålitliga, särskilt om de inte fått betalt på ett bra tag.

Informerade om att förstärkningen var på väg hade även garnisonen i Antiokia gått till attack, och där gick det bättre för dem.

Turkarna formerade sig i en linje och började rusa mot våra män vid bron. Under tiden började våra riddare jaga efter en häst vars ägare hade ramlat av. När de våra såg detta trodde de att riddarna hade tagit till flykten och vände själva ryggen till fienden. Även om våra frankiska ryttare ville slåss för vårt folk kunde de det inte längre eftersom de var fast i en folkmassa av flyende fotsoldater. Armar, ben, manar och svansar var alla sammantrasslande, män kastades ur sina sadlar och riddarna backade i rädsla för sig egen säkerhet och sina fotsoldaters. Turkarna, utan att tveka eller att visa något medlidande, förföljde och slaktade de levande och skändade de döda. Därtill föll flera av våra män i floden under sin skamliga flykt, där de lätt attackerades med stenar och pilar eller drunknande. I striden dödades runt femton av våra riddare och runt tjugo fotsoldater. Biskopens standardbärare dödades också och hans standard förlorades.

-Okänd soldat

Armén lyckades till sist återformera sig och trycka tillbaka turkarna in i staden.

Svälten stod dock för dörren och förlusten av biskopens standard drabbade armén hårt. Allt fler började lämna armén. Till en början var det de fattiga, sedan soldater och till slut talade till och med Bohemond om att bege sig tillbaka eftersom hans pengar var slut och han inte såg någon ära i den långdragna belägringen. Man var tvungen att ta till det starkaste medel man hade, Gud. En lyckosam jordbävning drabbade området i slutet av december. Detta togs som ett tecken från Gud och en fasta utropades i tre dagar. Under tiden beordrades alla lägre präster att predika om korsfararnas andliga ansvar. Samtidigt fortsatte ledarna av korståget att integrera sinsemellan och slutligen hade Bohemond fått i löfte från alla utom Raymond att staden skulle tillfalla honom när den väl intas.

Vad som tillfälligt fick dem att enas var rykten om ytterligare en Turkisk armé som var på väg för att befria Antiokia. Denna gång under Redwan av Aleppo. Frankerna lämnade kvar sina fotsoldater vid Antiokia och begav sig av med sina ryttare för att möta fienden. De valde ett smalt område land mellan floden Orontes och ett träsk som skulle hindra turkarna att överflyga flankerna. Striden vajade fram och tillbaka, ett tag var det nära att en av korsriddarnas flanker skulle falla. Då satte Bohemond in ett motanfall som kastade turkarna över ända och tvingade dem på flykten. De flyende turkarna reds ner och deras huvuden togs med tillbaka där de visades upp utanför

stadsporten för invånarna och de ambassadörer från Kairo som var där för att observera vad som hände och knyta kontakter med korsriddarna eftersom Antiokia tillhörde deras fiender kalifatet i Bagdad. Bohemons status steg betydligt efter segern och än mer steg den när han begav sig av mot kusten med sina riddare för att skydda transporten av material som lämnats där av engelska och genuesiska skepp. Material som var nödvändigt för att kunna bygga ytterligare ett fort och förbättra inneslutningen av staden. Förnödenheter och män hade hela tiden kunna skeppats in av korsfararna till staden Suwaidiyah men det hade länge ansetts vara allt för farligt att bege sig dit för att hämta upp dem. Bohemons expedition till kusten sågs av många som inget mindre än ett hjältedåd.

De olika befolkningsgrupperna

Turkomaner

Turkomaner var en grupp turkar som gått över till Kristendomen. De var framför allt bosatta i norra delen av Syrien, i Tripoli fanns en stor bosättning turkomaner. De var kända som odisciplinerade vilda krigare som gärna plundrade såväl kristna, turkar, syrier som varandra. De lyckades aldrig bli någon egen maktfaktor i området eftersom de ständigt var splittrade på flera små stammar. Turkomaner användes ofta som legoknektar både i de kristna och muslimska arméerna.

Judar

Det finns gott om judar i området och under de muslimska härskarna har de haft det relativt bra. De har fritt kunnat besöka sina heliga platser och praktisera sin religion så länge de betalar lite extra skatt. Många judar är aktade köpmän, hantverkare eller läkare. Under de nya kristna herrarna får många judar det mycket svårare. Många heliga platser spärras av för ick kristna och många kristna har en negativ syn på judar och förföljelser och tvångsdop förekommer. Många judar väljer därför att flytta ifrån de kristna områdena.

Beduiner

I Framförallt sydöstra delen av området finns det flera stammar med beduiner. Även om de är muslimer så håller de sig i allmänhet borta från såväl politik som stridigheter. De är mest intresserade av att slippa betala skatt och inte ha någon som bestämmer över dem. Om man betalar väl så är de dock villiga att ställa upp som legoknektar och efter stora fältslag brukar de ofta dyka upp, som genom ett trollslag, och plundra slagfältet. De är även ett ständigt hot mot karavaner och handelsleder såväl muslimska som kristna härskare har ofta problem med beduinbanditer.

Armenier

Armenierna utgör den dominerande gruppen i den norra delen av området, upp mot nuvarande södra Turkiet. De har en egen version av kristendomen och de armeniska adelsmännen försöker i största mån behålla sin självständighet. Området Cilicia, norr om Antiokia, med en stor armenisk befolkning var omväxlande självständigt, omväxlande fick det betala tribut till Turkar, Bysans eller Antiokia under den här perioden. Det andra området med stor armenisk befolkning var Edessa som tidigt erövrades av korsfarare. Överlag kom armenier och korsfarare ganska väl överens och det var inte ovanligt att korsfararna fick stöd av armeniska riddare och att armenier slog sig ner i de städer som erövrats av korsfararna.

Med tre fort kunde man effektivt innesluta staden, samtidigt började våren komma och man kunde åter igen finna mat till männen och de fåtal hästar som fanns kvar. Men staden vägrade fortfarande att falla. Det krävdes förräderi för att inta staden. Bohemond hade hela våren fört en dialog med en vapensmed som fått ansvaret att sköta bemanningen av ett torn i stadsmuren. Efter att ha lovat att ge fri lejd till smeden och hans familj och en stor summa pengar hade de nått en överenskommelse. Bohemond valde dock att vänta lite med att sätta sin plan i verket för att säkerställa att alla de andra ledarna skulle ge honom staden om de intog den. Som vanligt var det omöjligt för de olika prinsarna att ena sig och inte förrän ryktet nådde armén att en stor muslimsk armé var på väg från öster gick de med på Bohemonds krav. Natten den 2:e juni smög stora delar av Bohemonds trupper runt staden upp i bergen, till tornet som vapensmeden vaktade. Där väntade som utlovat en repstege. Som vilddjur rusade frankerna över murarna och övermannade vakterna på murarna. Innan försvararna hunnit förstå vad som hänt stod portarna öppna och tusentals franker välde in hungriga på hämnd för alla de månader de tillbringat utanför portarna.

Skriket från oräkneliga strupar väckte staden till en fruktansvärd kalabalik. Bohemond slösade dock ingen tid utan lät veckla ut sitt standard och beordrade att det skulle bäras till ett av bergen mitt i mot stadens citadell. Hela staden skrek som en. När solen gick upp kunde våra män i tälten utanför murarna höra det. De sprang mot staden och såg Bohemonds flagga fladdra i vinden på berget. I triumf forcerade de portarna och dräpte alla turkar och otrogna som de kunde hitta förutom de som flydde till citadellet. Ett fåtal flydde genom portarna och rädda på så sätt sig själva. Yaghi Siyan, stadens guvernör, flydde hals över huvud med flera av sina följeslagare vägen förbi Tancred's fort, men deras hästar tröttnade och de stannade och vilade i en by. Där blev de tillfångatagna av bergens armenier och syrier och igenkända varvid de högg av hans huvud direkt.

-Okänd soldat

Efter mer än ett halvår, från 21:a oktober till 3:e juni, var belägringen över.

De belägrade belägras

Tre dagar efter Antiokia erövrats ställs korsfararna inför nästa hot. Utanför murarna anländer en stor turkisk armé under ledning av Kerbuqa, emiren av Mosul. Till slut hade muslimerna lyckats ena sig och samla alla styrkor under en flagga. Tyvärr hade de stannat två veckor och försökt belägra Edessa. Annars hade de säkert lyckats krossa korsfararna mot Antiokias murar. Situationen var emellertid inte mycket bättre för korsfararna än den var för två veckor sedan. Maten i staden var nästan slut efter den långa belägringen, gatorna var fulla av döda som spred sjukdomar och fortfarande fanns det motstånd kvar i staden. Framför allt citadellet som hölls av Yaghí Siyans son Shams.

Flera av korsfararna ansåg att det var över och smet iväg över murarna i nattens mörker. Däribland Stephen av Blois, Willhem erövrarens styvson och därtill en av ledarna i korståget. Detta tog hårt på moralen hos de som stannade kvar. Det enda som höll dem uppe var ryktet om att en armé under Kejsar Alexius var på väg över den turkiska halvön för att befria dem. Armén var mycket riktigt på väg men vände när den mötte flyktingar från staden som berättade om den stora armé som omringade den och att den säkerligen redan fallit. Försvarena i Antiokia väntade förgäves. Snart var svälten i staden värre än den varit i lägret utanför staden och de flesta var redo att ge upp trots att det i bästa fall skulle innebära ett liv i fångenskap.

Så stor var svälten i staden att ett hästhuvud utan tunga såldes för två eller tre solidi. Inälvorna från en get för fem och en höna för åtta eller nio solidi. Priserna var dock inte helt oskäligen för våra män hade gott om guld från plundringen och de brydde sig inte om hur mycket de betalade för att få mat.

-Okänd Soldat

Samtidigt var flera av ledarna såsom Raymond, som hade högst rang och Adhemar, påvens eget sändebud, sjuka och andra såsom Stephen hade flytt staden. Armén behövde en ledare. De andra ledarna såg inget annat val än att välja Bohemond som ledare. Han var visserligen en girig och makthungrig rövare men samtidigt arméns bästa soldat och den som med störst sannolikhet skulle få dem levande igenom belägringen.

Bohemond såg genast till att stärka försvaret av staden och se till att placera ut styrkor som var trogna honom för att vakta viktiga platser.

Raymond var inte nöjd över att se hur han förlorat makten över armén till Bohemond, men han kunde inte göra

Assasiner

Assasinerna var en helig sekt som ursprungligen bildades för att via lönnmord förgöra det sunni-muslimska kalifatet i Bagdad. Men efter att dess beskyddare i Egypten tröttnade på deras metoder och slängde ut dem så för de numera ett terrorkrig mot de flesta muslimer som misshagar dem. Efter att de blev utslängda ur Egypten tog de först sin tillflykt till en borg i bergsområdena runt Kaspiska havet. Där byggde de upp sin makt och tränade sina lönnmördare. Under tiden började de söka efter nya beskyddare och fann det i den paranoide Redwan av Aleppo. Här kunde sekten frodas och genomförde som tack flera mord åt Redwan. Efter Redwans död 1113 fördrivs Assasinerna från Aleppo och flera av dem dödas. De flyr i stället till Damaskus där de tar kontrollen över stadens härskare Toghtekin. Efter hans död 1128 är de inte längre säkra i Damaskus och allierar sig istället med de kristna som ger dem flera borgar på gränsen till Damaskus. Assasinerna fortsätter därefter att tjäna sina nya kristna herrar i hopp om att kunna förgöra den muslimska värld som de anser har vänt dem ryggen.

Assasinerna är en mycket hemlighetsfull och slutet sekt och få vet särskilt mycket om den. Det man vet är att dess ledare är Hasan-i Sabbah mer känd som 'Den gamle på berget' och att dess lönnmördare kan slå till var som helst och är trogna in till döden i tron att de efteråt ska komma till paradiset. Många av de stora ledarna i området slutar sina dagar för assasinernas knivar och de flesta andra lever i ständig skräck för assasinerna. Förutom de fruktade lönnmördarna består dessutom sekten av ett flertal familjer som lever som vanliga bönder och hantverkare förutom att

de alla bekänner sig till den assasinska muslimska tron som ingen egentligen vet något om, varken muslimer eller kristna, samt att man aldrig kan lita på om de kan råka vara en lönnmördare eller kunskapare.

mycket. Han var sjuk, troligtvis i tyfus och hans rykte hade tagit mycket stryk efter att han inte lyckats inta Antiokia. När en man vid namn Peter Bartholomew uppsökte honom med en märklig historia att berätta såg han genast en möjlighet att ta tillbaka vad han förlorat. Peter hade fått en syn där aposteln Andreas uppenbarat sig för honom och berättat att det heliga spjutet, som sårat Jesus i sidan när han hängde på korset, fanns begravt i Sankt Peters kyrka i Antiokia. Han såg genast till att beordra en femdagars fasta för att öka chanserna till att man skulle hitta spjutet och att sprida ut ryktet till alla präster som färdades med armén, som genast började se diverse syner och järtecken som stödde Peters syner.

På den dagen, efter alla förberedelser var färdiga och Sankt Peters kyrka hade tömts på folk, började tolv personer tillsammans med Peter att gräva. Efter man grävt från morgon till kväll utan att hitta något började många att misströsta. Greve Raymond hade lämnat kyrkan för att bege sig till sin post men andra hade ersatt honom och äter andra som alla hade grävt sig trötta. Då, när Peter Bartholomew såg att alla var uttröttade, tog han av sig skorna och hoppade ner i gropen och bönföll oss att börja be till Gud om att han skulle ge oss det heliga spjutet och leda sitt folk till seger. Då visade Gud i sin ödmjukhet spjutet för oss. Och jag som har skrivit detta kysste dess spets där det stack upp ovanför jorden. Jag kan inte beskriva den glädje och upprymdhet som fyllde staden. Spjutet fanns den 15 juni 1098.

-Okänd soldat

Alla korsfarare var däremot inte lika övertygade som mannen som skrev texten ovanför. Särskilt inte de högre prästerna som visste att det heliga spjutet redan fanns i förvar i Konstantinopel. Inte heller muslimererna utanför murarna trodde att det var det heliga spjutet som korsfararna hade funnit,

Där fanns det dock en listig helig man, som hävdade att Messias hade begravt ett spjut i Qusyan, en stor byggnad i Antiokia. 'Och om ni finner den kommer ni att segra men om ni misslyckas kommer ni säkerligen att dö'. Men innan han sa detta hade han begravt ett spjut på en särskilt plats och gömt det. Efter de alla fastat i tre dagar ledde han dem på den fjärde till platsen med soldater och arbetare som grävde över allt och fann spjutat, just som han föresagt. Varvid han skrek 'Gläds! Ty segern är säkrad'.

-Muslimsk krönikör

De som tvekade blev dock uppsugna av den stora massan som trodde på Peter och fanatiskt började de förbereda sig för att anfälla hedningarna utanför murarna. Övertygade att de inte kunde förlora eftersom Gud var på deras sida. Den 28:e var korsfararna redo att anfälla. Men först måste man enligt spelets alla regler ge motståndaren en chans att ge sig. Men vem skulle man skicka ut med erbjudandet, det var onekligen inte ett drömjobb eftersom chansen var stor att man blev av med huvudet, eller i bästa fall bara tagen som gisslan? Samtidigt måste det vara en känd person. Valet föll på Eremiten Peter, samma präst som hade lett folkets korståg nästan två år tidigare mot ett katastrofalt slut. Peter var därför känd hos turkarna och vad viktigare var, han var fullständigt obetydlig för större delen av armén och ingen skulle sakna honom. Peter återvände dock, till vissas besvikelse, om turkarna hade skickat någon annan i utbyte hade de kunnat ta honom som gisslan och förhoppningsvis tjänat en slant på Peter. Med sig hade han meddelande från Kerbuqa att han inte tänkte ge sig av. Nästa dag ledde Bohemond armén ut genom stadens portar med det heliga spjutet högt lyft av biskop Adhemar som tillfrisknat.

På fälten utanför staden mötte de turkarna. Den turkiska armén var flera gånger större än korsfararnas. Men korsfararna var, tack vare spjutet, fanatiska av religiös övertygelse och den turkiska armén led svårt av ledarsvårigheter och kommunikationsproblem. Trots det skulle de antagligen ändå ha vunnit över de utmattade korsfararna om det inte var så att de några i den främre linjen tände eld på gräset för att försvara korsfararnas anfall. Ovetandes om att rök var signalen för att slaget var förlorat varvid de bakre linjerna började fly i panik och drar med sig även de främre linjerna i en allmän flykt. Turkarnas oförmåga att samarbeta och frankernas rykte som fruktansvärda krigare hade återigen gett dem segern och ett rikt byte eftersom turkarna flydde så snabbt att de lämnade sitt läger bakom sig.

Fienden övergav sitt läger och lämnade sina paviljonger fulla med guld silver och dyrbara möbler bakom sig, så även får, oxar hästar mulor kameler och åsnor och även majs, vin, mjöl och många andra saker som vi så väl behövde.

-Okänd soldat

Antiokia var räddat, men fortfarande hade ledarna inte kommit fram till vem staden tillhörde. Det första man gjorde var att sända en budbärare till kejsare Alexius och erbjuda honom staden om han bara uppfyllde de löften han gett. Efter att ha flera gånger svikit sitt löfte att komma

Religioner i området

Islam

Islam är den största och viktigaste religionen i området. Den är baserad på tron på att Allah är den högste och ende guden och Mohammed är hans viktigaste profet. Islam och kristendomen har en hel del gemensamt inklusive flera heliga platser och viktiga profeter. Därför är det inte ovanligt att kristna kyrkor omvandlades till moskéer när de erövrades av muslimerna och viceversa när moskéer erövrades av korsriddarna.

Islams heliga bok, Koranen, är inte bara en religiös bok utan innehåller även de lagar och regler som en god muslim ska leva efter. En stor del av de lagar och regler som gäller i de muslimska områdena har därför uttolkats från koranen. I flera städer finns det en så kallad Quadi som har rätt att tolka den muslimska lagen och fälla domar. En Quadi är med rätt en aktad person och i vissa städer är det till och med Quadin som styr staden.

Viktiga trosspelare i Islam är fastan, pilgrimsfärden till Mecka, givandet av allmosor till fattiga samt bön fem gånger per dag. Den sista är troligtvis det som är mest påtaglig för en kristen besökare i en muslims stad eftersom fem gånger per dag, soluppgång, middag, eftermiddag, solnedgång och en timma efter solnedgången, så ropar böneutroparen ut bönen från minareten på moskén.

Islam var vid den här tiden väldigt tolerant mot andra religioner. De flesta invånarna under muslimska härskare fick fortsätta att praktisera sin religion så länge de inte gjorde något större väsen av sig och betalade lite extra skatt. Det

var inte ens ovanligt att icketmuslimer kunde få relativt höga poster inom den muslimska förvaltningen enbart på grund av sin kompetens, särskilt inom den Fatamidiska delen av islam. Detta ändrades dock av korsfararnas ankomst och desto längre fram i tiden man kommer desto mer misstänksamma och avogt blir muslimerna i området mot de andra religionerna.

Oturligt nog är islam sedan mitten av 600-talet uppdelat i två olika grenar som i grund och botten handlar om vem som är den rättmätiga arvtagaren efter Mohammed. De två grenarna Shia grenen och Sunni grenen som oftast är mer intresserade av att bekämpa varandra än att slåss mot de kristna. Varje gren styrs av en kalif som anses vara den rättmätiga arvtagaren till Mohammed och den vars ord väger tyngst i religiösa frågor. Vid den här tiden var dock de båda kaliferna utan makt och i händerna på världsliga härskare som i praktiken kontrollerade både arméer och land.

Shia

Shia muslimernas starkaste fäste är Egypten där de stöds av det Fatamidiska Kalifatet i Kairo. Fatamiderna kontrollerade tidigare både Jerusalem och delar av södra Syrien innan turkarna erövrade dem och de försöker hela tiden intrigera för att återta kontrollen över sina förlorade områden. Därför är det vanligast att man finner shia-muslimar i de södra delarna av området. Ofta från Jerusalem och söderut.

Den praktiska skillnaden i sedvänjor mellan shia-muslimar och sunni muslimar är i grund och botten inte särskilt stor, många sedvänjor och ritualer är de samma. I

till undsättning med mat och soldater stod inte kejsaren högt i kurs hos korsfararna men de hade ändå svurit en ed att överlämna alla städer till kejsaren som tidigare varit i Bysantisk ägo. Att stå vid sitt ord var en viktig dygd i det samhälle som korsfararna var uppväxta i, det var trots allt eden som gjorde att det feodala samhället höll ihop. Samtidigt var budet till Alexius mest en tom gest för att visa att de uppfyllde sina eder även om kejsaren inte uppfyllde sina. Om kejsaren mot förmodan skulle skicka en budbärare skulle han antagligen få återvända med ofullbordat ärende på grund av någon påhittad formalitet som måste ordnas innan staden kunde överlämnas. Enda sättet för kejsaren att återfå staden vid det här laget var att personligen bege sig dit med en stor armé som skydd, något som korsfararna så väl som kejsaren visste var näst intill omöjligt. Som sändebud till kejsaren anmälde sig Hugo den Store, den franske kungens bror. Hugo begav sig raka vägen till Konstantinopel, överlämnade meddelandet och begav sig hem. Ingen i Antiokia saknade honom, det fanns tillräckligt många ledare kvar i korståget som inte kunde komma överens.

Fast de var ett person mindre som kunde käbbla så var de kvarvarande ledarna oförmögna att komma överens om vem som skulle styra Antiokia. Striden stod främst mellan Bohemond som hävdade att de andra hade lovat honom staden om den intogs, och Raymod som hävdade att han skulle styra staden eftersom han var ledaren över korståget. Till slut bestämde de sig för att skjuta på beslutet till hösten. Under tiden begav sig de olika ledarna med sina män ut på plundringståg i områdena kring Antiokia.

Edessas fall

Alla korsfarare deltog inte i belägringen av Antiokia. Vissa riddare lämnade korståget för att söka ära och rikedom på egen hand. Två av dessa var Greven Baldwin, som tillsammans med sina två bröder Gottfrid och Eustace lett ett av korstågen från Frankrike samt Tancred, brorson till Bohemond. De båda lämnade korståget i september 1097, strax innan armén nådde Antiokia. De första staden som de erövrade var Tarsus. Så snart staden var erövrad rök de båda ledarna i luven på varandra, oense om vem staden skulle tillhöra. Slutligen drog Baldwin det längsta strået eftersom han både hade högre rank och fler män än Tancred. Baldwin besatte staden med sina trupper och Tancred begav sig tillbaka till huvudarmén. Baldwin var dock inte nöjd utan fortsatte mot Eufrat och erövrade på vägen flera små fort och städer. Slutligen stod han utanför Edessas murar. Edessa var en gammal armenisk stad som

trots att den var omringade av turkar fortfarande var trogen kejsaren i Konstantinopel. Baldwin erbjöd sig att beskydda staden för att hjälpa sina kristna medmänniskor i Edessa. Snart började han dock kräva allt mer för att bibehålla sitt beskydd mot turkarna och snart insåg den åldriga kungen Thoros av Edessa att det inte längre var turkarna som var det värsta hotet mot staden utan den kristna armén som han släppt in. I ett försök att kontrollera Baldwin gick kungen och drottningen med på att adoptera honom och på så sätt göra honom till prins av Edessa och rättmätig tronarvinge eftersom de var barnlösa. Baldwin hade dock inga tankar på att vänta tills den gamle kungen trillade av pín på naturlig väg. Så snart han blivit erkänd som tronarvinge uppstod ett mystiskt upplopp i staden som stormade slottet, tog sig förbi de frankiska vakterna och slog ihjäl Thoros och hans drottning. Femton dagar efter det att Baldwin och hans åttio riddare hade tågat in genom Edessas stadsport stod han som härskare över staden.

Djävulen visar sig

Den första november 1098 möttes ledarna som avtalat åter igen i St Peters kyrkan i Antiokia för att diskutera hur de skulle genomföra den återstående marschen mot Jerusalem. De flesta hade skaffat sig rikt byten över sommaren och flera hade till och med lyckats erövra någon av de mindre

städer som fanns runt Antiokia. Dock var de fortfarande oense om hur de skulle dela Antiokia. Under sensommaren och hösten hade framförallt Bohemond och Raymond försökt att placera sina män i de viktigaste befästningarna och tornen i Antiokia. Till Raymonds stora förtret var det Bohemond som lyckades ta de flesta. Samtidigt hade påvens delegat biskop Adhemar, den enda som skulle kunna ha tagit ett beslut som inte bestreds av någon annan, dött av sjukdom. De var emellertid tvungna att ta ett beslut eftersom fotfolket och pilgrimerna krävde att marschen skulle fortsätta. De var trötta på ledarnas bråk och på den sjukdomsfyllda staden.

När folket såg missämjan började de klaga öppet. 'Eftersom prinsarna är ovilliga att leda oss till Jerusalem så bör vi välja någon tapper riddare till nya ledare att tjäna, han kommer att ta oss till Jerusalem. Är det inte våra härförars fel att vi har suttit fast här ett år och en myriad av våra soldater har gått till spillo? Låt dem som vill ha kejsarens guld behålla det liksom de som eftertraktar Antiokias

teorin är det dock desto större skillnad. Den viktigaste skillnaden ligger i vem som har rätt att tolka Allahs ord från Koranen. I shia-grenen anser man att det tillfaller en så kallas Imam som i sin tur är vald av Allah. De flesta shia muslimer anser att det funnits tolv imamer och den sista Muhammad al Mahdi aldrig har dött utan ska återvända i framtiden.

Sunni

De flesta muslimer i området är Sunni-muslimer. Detta beror på att turkarna, när de kom till området för hundra år sedan blev sunni-muslimer. Allt eftersom turkarna tog över i större delen av området och tryckte tillbaka Fatamiderna till Egypten såg de även till att placera rättrogna imamer och mullor i de områden de erövrade. Sunni grenens starkaste fäste är Bagdad där de slängde ut de shia-muslimer som styrde den sunniska kalifen i hundra år och ersatte dem med en turkisk sultan som helt kontrollerar kalifen.

I motsats till Shia-muslimerna anser shunni-muslimerna att koranen bör tolkas i första hand av ulema, en grupp lärda.

Judendom

Judendomen är den äldsta av religionerna i området. Deras tro baseras på deras heliga skrift, Torah, och de tio budorden. Trots att många av de heliga platserna i området ursprungligen var judiska har de många gånger svårt att besöka dem, särskilt i kristna områden. Detta gör att de flesta judar befinner sig i de muslimska områdena eller har helt enkelt lämnat området för ställen där det är lättare att bo, såsom Spanien.

Armenisk kristna

Den armeniska kristendomen sägs ha grundats direkt av Jesus apostlar och är därför en av de äldsta kristna religionerna. De har en egen bibel översatt till armeniska och deras högsta biskop kallas Catholicoi. Kyrkan har mer gemensamt med den katolska i Rom än den mer närbelägna Ortodoxa i Konstantinopel men de ser inte påven som överhuvud över kyrkan. Kyrkan är starkast i de norra områdena.

Ortodoxt kristna

Eftersom en stor del av de norra områdena, inklusive Antiokia en gång tillhörde Konstantinopel finns det gott om ortodoxt kristna i de norra områdena. De ortodoxt kristna ser inte påven i Rom som kyrkans överhuvud och den katolska och ortodoxa kyrkan splittrades officiellt så nyligen som 1054, även om de inte har haft så mycket med varandra att göra de senaste hundra åren. Kyrkans överhuvud är istället patriarken i Konstantinopel som i motsats till påven inte är guds ställföreträdare på jorden utan bara en vanlig präst. Kyrkan är starkt knutet till det Bysantinska imperiet och de flesta medlemmar ser sig fortfarande som en del av det även om Bysans för länge sedan förlorat makten i

rikedomar. Låt oss återuppta vår marsch med Jesus som ledare, för vems skull vi har kommit så långt. Om gräset över Antiokia varar mycket längre får vi riva ner murarna självmant så att våra prinsar inte har mer än de hade när de kom hit

-Okänd soldat

Med en armé på gränsen till revolt tvingade de andra ledarna Bohemond och Raymond att gå med på att fortsätta fast frågan om vem som bestämde i Antiokia inte var löst. De två såg till att befästa de delar de redan kontrollerade och började göra sig klara för avfärd.

Raymond gav sig iväg nästan omedelbart. Ett beslut som visade för folket att han fortfarande var ledaren och hängiven korstågen. De verkliga orsakerna var att han hade siktet inställt på staden Maarat an-Numan. Naturligtvis kunde inte Bohemond låta Raymond tjäna poäng på detta viset, eller för den delen inta Maarat an-Numan som låg inom det område som han planerade skulle bilda hans nya rika med Antiokia som bas.

Den 28 November nådde Greven Raymond staden Maarat. En stad full av saracener, turkar och araber och många andra otrogna. Han attackerade staden nästa dag. Strax därefter dök Bohemond upp med sin armé och de förenade sina krafter på en söndag. På måndagen attackerade vi tappert från alla sidor med belägringsstegen mot murarna utan att få fäste eller orsaka någon skada på de otrogna.

När de otrogna såg att våra män hade lyckat underminera murarna fick de panik och flydde staden. Detta skedde lördagen den 11 december vid tiden för vesper när solen var på väg ner. Då sände Bohemond översättare in till staden och lovade att de som tog sina fruar, barn och ägodelar till palatset som låg ovanför porten skulle gå säkra. Sedan stormade våra män staden och beslagtogs allt de kunde hitta och i gryningen dödade de alla de mötte, man eller kvinna, vi kunde inte längre gå på stadens gator utan att trampa på deras kroppar. Sedan begav sig Bohemond till palatset där fienden, på hans inbjudan, sökt skydd och han tog alla deras rikedomar och ägodelar. Vissa av dem dödade han andra lät han föras till Antiokia och säljas som slavar. I en månad och fyra dagar stannade vi i Maarat an-Numan. Vissa av våra män var fortfarande desperata efter mat och byte, eftersom det inte hade funnits något av dessa utanför staden. Så de sprättade upp de döda kropparna i jakt på svalda bezanter och andra skar de bitar av och tillagade och åt dem.

-Okänd Soldat

Händelserna vid Maarat an-Numan var en av de värsta under hela korståget. Ryktet om vad som hänt skulle komma att motarbeta de kristna i det heliga landet så länge som det befann sig där och sporra muslimerna att kasta ut dem. Enligt överdrivna siffror från muslimska historiker ska 100.000 invånare ha dömts. Även många av de kristna som var med chockades svårt av vad som hände. Framför

allt de präster som var närvarande hade svårt att förena det som hände med korstågets mål och den kristna läran. De flesta skyllde på att det var fattiga utsvultna pilgrimer som låg bakom de värsta dåden, personer som inte visste bättre och på grund av hat och svält drivits till de hemska handlingar som de genomförde. Dock skulle de fattiga aldrig kunnat göra något sådant om inte deras ledare, och då framför allt Bohemond, inte föregick som gott föredöme när han lurade in mängder av familjer i palatset för att sedan döda dem.

Så fort staden är erövrad börjar de båda fienderna Bohemond och Raymond att gräla om vem staden tillhör. Folket som lidit av deras tidigare bråk tröttnade fullständigt och tog upp de hackor, spadar och påkar de kunde hitta och började gå lös på stadsmuren i ett försök att riva staden. Detta fick Raymond att överge sin maktlyssnad och slutgiltigt ta platsen som korstågets ledare. Han svor att han skulle inta Jerusalem, gav de andra ledarna, utom Bohemond, stora mutor för att försäkra sig över deras lojalitet och satte eld på staden och påbörjade barfota den sista delen av resan mot Jerusalem.

Mot Jerusalem

Till en början löpte marschen mot Jerusalem utan problem. Fatamiderna i Egypten hade passat på att anfälla och erövra Jerusalem från Turkarna i juni 1098, strax innan Antiökias fall. Samtidigt hade korsfararnas seger över turkarna i norr gjort att områdena mellan Antiökia och Jerusalem för tillfället var ett sorts ingenmansland. Det hade tillhör turkarna, med de var för svaga för att försvara dem för tillfället. I norr har frankerna skaffat sig en maktbas runt Antiökia och i söder fatamiderna i Jerusalem. De städer som låg där i mellan insåg genast sitt eget bästa och såg till att snabbt svära trohet till korsfararna när de kom tågande och skänka dem pengar och väl behövda hästar. Samtidigt passade de flesta på att ge korsfararna vägvisare som skulle ta dem fram på de bästa vägarna som underligt nog alltid tog armén genom grannens område. Tillsammans med korstågen färdades även en delegation från Egypten som gav Raymond råd och hjälp. Fatamiderna i Egypten, enligt hur politiken fungerade i området, ansåg korsfararna vara deras vänner eftersom de hade turkarna som gemensamma fiender och trodde att frågan om Jerusalem skulle kunna gå att lösa på fredlig väg. Särskilt eftersom staden förklarats öppen för kristna pilgrimer efter den erövrades.

Den 28 januari stannade armén utanför ett fort vid namn Hísn al-Akrad. Fortet var gammalt och i bedrövligt skick,

området. Därför så ses ortodoxt kristna många gånger med misstänksamma ögon av de latinska korsriddarna. Sedan korsriddarna anlände till området så har de ortodoxa fått det mycket svårare. Tidigare var det oftast de som skötte de kyrkor som fanns i området men korsriddarna slängde ut dem, ett exempel är patriarken i Antiökia som byttes ut mot en katolsk, och i många kyrkor är numera ortodoxt kristna förbjuda att komma in.

Andra kristna grupper

Förutom de stora religionerna i området så finns det ett otal mindre såsom den Syriskt kristna kyrkan, Jacobiter och Nestorianer. Samtliga dessa har sitt ursprung i området och är grenar av den urkristna kyrkan och har oftast mycket gemensamt med den armeniska kyrkan. De har oftast samma ställning som den armeniska kyrkan i de områden som är erövrade av katolikerna. De tolereras för det mesta men ses som mindre värda kristna och har svårt att få tillgång till de viktigaste kyrkorna och heligaste platserna.

Kultur och levnadsätt

Om man bortser från de skillnader som beror på religionen så visar det sig att de olika folkslagens kulturer vara ganska lika. Dock kan man hitta skillnader i till exempel vad som är lämpligt att äta och dricka såsom förbudet mot att äta griskött, eller synen på vin där islam har en ganska sträng syn på brukandet av rusdrycker, även om förbudet sällan följdes särskilt av turkarna som hade rykte av sig att lätt hänfalla till dryckesslag.

Andra skillnader hittas i synen på kvinnan. Till större delen hade öst och väst en liknande syn på kvinnan, de bör täcka sitt hår och inte bära allt för utmanande kläder samt hålla sig borta från affärer och andra viktiga göromål. Slöjor förekommer i båda kulturerna även om det är vanligare i den orientaliska, både bland de orientaliskt kristna och bland muslimerna var det näst intill ett krav. En skillnad låg dock i att en västerländsk kvinna hade större möjligheter att umgås socialt med andra män, det var inte underligt för en västerländsk man att lämna sin fru ensam i sällskap med en manlig vän, något som en lokal invånare såg som en brist på heder, eller att bada i badhuset både kvinnor och män samtidigt. Överlag sågs västerlänningarna ofta som ociviliserade, utan heder och med en svårkontrollerad sexlust av många österlänningar.

Andra saker som upprörde befolkningen i mellersta östern var nykomlingarnas barbariska syn på läkekonsten samt lag och rätt. I det ena fallet hade de helt rätt. Läkekonsten i väst låg århundraden efter de muslimska kunskaperna.

men det låg på en hög klippa och var lättförsvarat. Det skulle kräva en ordentlig ansträngning för att inta det. Men försvararna var få och otränade och insåg att de inte skulle kunna hålla ut. Samtidigt vågade de inte ge sig, av fruktan att drabbas av Maarats öde vars ryktet färdades framför korsfararna. I en desperat handling släppte de ut alla sin djur, hästar, får och åsnor. Korsfararna avbröt genast anfallet för att försöka fånga in så många som möjligt. Det var fortfarande stor brist på hästar i armén och många riddare tvingades att gå till fots. En stor skam. Under natten passade försvararna på att smita iväg och på morgonen kunde de kristna inta fortet utan motstånd. Detta obetydliga fort med sitt lättförsvarade läge kom senare att byggas om till Krak des Chevaliers, den starkaste av alla korsfararborgar.

Men, som tidigare, var det inte muslimerna som var korstågets verkliga fiende utan splittringen i de egna leden. Allt eftersom framgångarna hopade sig började Raymond glömma bort sitt löfte att ta rakt mot Jerusalem och lockades allt mer av de rika kuststäderna.

Oops! I did it again

Medan frankerna passade på att vila ut vid Hisn al-Akrad så anlände en delegation från Tripoli. Jalal al-Mulk, emir över Tripoli hade länge lyckats balansera turkarna mot fatamiderna i Egypten och på så vis behållit sin självständighet. Nu när frandjerna anländer som en ny maktfaktor så ser han det som naturligt att skicka en delegation till dem. Han underskattar dock deras maktlystnad och gör det katastrofala misstaget att bjuda in dem till Tripoli för att glänsa med sin makt och rikedom. Stadens enorma rikedomar, hundratals handelskepp, enorma bibliotek och otroliga trädgårdar fick Raymond att glömma bort sitt löfte. Den här staden var bättre än Antiokia!

Korsfararna tågade mot Tripoli och Arqa, ett fort som skyddade Tripoli från anfall via land. Den 14 februari belägrades Arqa och strax därefter intogs två mindre kuststäder norr om Tripoli, Turenne och Marqiye. Under tiden hade de tre kvarvarande ledarna i Antiokia, Bohemond, hertig Gottfrid och Robert av Flandern lämnat staden. Bohemond färdades dock inte längre än till Latakieh, Antiokias port mot havet innan han återvände till sin kära stad. De andra marscherade däremot snabbt söderut och nåddes snart om ryktet att belägringen av Arqa gick dåligt. Skrämda av rykten från Antiokia och Maarat slogs försvararna av Arqa som vilddjur. Samtidigt började

anfallarna allt mer tappa modet, övertygade att Gud hade övergett dem eftersom de övergett sitt uppdrag och allt fler började kräva att man skulle återuppta marschen. En av dessa var Peter Bartholomew, mannen som fann den heliga lansen i Antiokia. Den här gången hade han emellertid inget stöd hos någon högt uppsatt riddare som Raymond och flera i korståget hade börjat trötta på hans eviga rabblande om de order han hade fått från Gud. Peter tillfångatogs och tvingades bevisa att hans syner var sanna genom att springa genom en tio meter lång eld. Om han verkligen var utsedd av Gud skulle Gud skydda honom.

Grenarna radades upp i två rader och tändes. Peter, som endast iklädd en tunika tvingades att gå mellan de två eldarna, föll bränd till marken vid den andra änden och dog dagen därefter. De som såg detta erkände att de blivigt bedragna av hans falsktal och vittnade på att Peter var lärjunge till Simon, magikern.
-Raoul av Caen, Normandisk riddare

Belägringen av Arqa varande tre månader trots ihärdiga erbjudande från Tripoli om fred. Slutligen blev missnöjet bland fotfolket och osämjan bland ledarna för stort och till slut godtog korsfararna fred i utbyte mot 15.000 besanter och femton värdefulla hästar. Belägringen av Arqa hade inte lett till något förutom att frankerna hade skaffat en ny fiende.

På väg igen

Den 19 maj, tre dagar efter de lämnat Tripoli, korsade frankerna floden Nahr al-Kalb, Hundfloden, och kom in i fatamidiskt territorium. De gjorde det utan strid eftersom Al-Afdal, sedan snart ett år nytillsatt härskare över Jerusalem, hade dragit tillbaka de få trupper han hade till stadens försvar för att sedan bege sig till Kairo för att skaffa förstärkningar som redan hade börjat sättas samman i Kairo.

Korsfararnas marsch mot Jerusalem måste övertygat dem om att Gud åter var på deras sida. Städerna på vägen, Tyre, Acre, Jaffa, Ramla gav sig alla frivilligt eller efter en kort strid. Den här gången kunde inget stoppa korsfararnas marsch mot Jerusalem. Enda hindret kvar var staden själv. Stadens murar hade reparerats efter erövringen förra året och försvararna var välförsörjda och i gott skick. Vattenreserverna i staden var fyllda och de runt omkring var förgiftade. Alla kristna hade av säkerhetsskäl, precis som i Antiokia, kastats ut ur staden. Stadens försvarare var visserligen något få, men å andra sidan var den stekheta sommarsolen på deras sida, frandjerna skulle inte få det lätt.

Medan västerländska läkare pratade om onda andar och förbannelser så såg de österländska läkarna på det hela mer rationellt. Deras kunskaper om människokroppen och dess muskler, blodkärl och organ var vida överlägsen de västerländska kunskaperna. Även i mer praktiska åtagande såsom att sköta sår och bota vanliga sjukdomar var de österländska läkarna mer framgångsrika än sina västerländska bröder. Något som de flesta frankiska adelsmän ganska snart insåg och såg till att skaffa sig en inhemsk livmedikus, gärna då av kristet ursprung.

I den andra punkten hade de kanske inte riktigt fullt så rätt. De frankiska lagarna verkade kanske till en början primitiva och fäniga med inslag såsom att låta en envig avgöra tvister eller med olika sorters tester som till exempel gatloppet mellan brinnande eldar som stackars Peter fick genomlida eller det fruktade vattenprovet. Men de hade en viktig egenskap som saknades i muslimska lagar. De reglerade de styrandes förhållning mot sina undersåtar på ett sätt som de muslimska lagarna inte gjorde. Där det i de muslimska områdena var naturligt att en härskare kunde ta ut vad han ville i skatt av sina undersåtar så var det förbjudet för en kristen härskare att ta ut mer än skäligt, vilket naturligtvis inte hindrade dem från att allt som oftast att göra det ändå. Detta förde med sig att många muslimska bönder trivdes bättre under sina nya kristna härskare än under sina gamla och kände sig mer rättvist behandlade av de invaderande hedningarna än av sina tidigare rättrogna härskare.

En annan ganska uppenbar skillnad mellan österlänningarna och västerlänningarna var synen

på bad och renlighet. Bland den inhemska befolkningen såg man till att bada regelbundet och använde gärna någon av alla de parfymer som framställdes i området. Bland västerlänningar sågs badet snarast som något onyttigt eller i bästa fall som något onödigt. Kombinera detta med trettiogradig värme och så kan man lätt förstå varför den rosendoftande muslimska emiren anser att sin västerländska motsvarighet är ett stinkande svin.

Korsriddarna anpassade sig dock ofta lika fort till den lokala kulturen som de gjorde till den lokala politiken. De flesta insåg snabbt nyttan och nöjet med att besöka det lokala badhuset, de skaffade sig lokala kockar som trots att de vägrade laga till griskött ändå lagade betydligt godare mat än de kockar som de haft med sig hemifrån. De lärde sig att sitta på kuddar på golven, även om mång hade svårt att äta maten från en filt på golvet, vilket inte var ovanligt i området, utan föredrog ett lågt bord. Många skaffade sig även fruar från inhemska familjer, fast nästan uteslutande från kristna såsom armenier, och kom att gifta bort sina döttrar till andra orientaler. Flera västerlänningar lärde sig även arabiska. De flesta andra generationens korsriddare som var födda i det heliga landet hade ofta mer gemensamt med sina muslimska grannar än de kristna som nyligen anlant i Acre eller Jaffa.

I grund och botten hade de båda kulturerna mycket gemensamt och adelsmän kom i fredstider att umgås relativt flitigt med varandra och bjuda varandra på storslagna fester. När man väl kommit över den inledande barriären där man tvingades att förstå sig på den andra kulturens ritualer och artighetsfraser visade det sig

Den 7 juni nådde armén Jerusalem, den bestod nu av cirka 10.000 stridsmän varav många inte var soldater utan bönder och pilgrimer. De närmaste dagarna tillbringade de med att inringa staden och förbereda sig för en attack. Den 13 juni kunde de inte vänta längre utan kastade sig fanatiskt mot murarna, utan varken tillräckligt med stegar eller några belägringstorn. Trots det lyckades de på flera ställen inta muren och förstöra delar av den innan de till slut blev tillbakadrivna av försvararna. Korsfararna var inte redo att inta staden än. Utanför murarna plågades anfallarna svårt av hunger och törst. Den närmaste källan till vatten var en liten sjö vid namn Siloam, nästan en mil bort. Som tur var lyckades en flotta av skepp från England och Genua bryta sig igenom den blockad som Egypten försatt korsfararnas hamnar i. Stora mängder av förnödenheter kunde börja fraktas till Jerusalem, bland annat utrustning för att bygga belägringstorn. Dessa tog dock lång tid att bygga, allt för lång för vissa. Däribland Tancred, Bohemonds brorson, som fortfarande inte lyckats erövra något varaktigt och insåg att eftersom han stod lägst i rang inte heller skulle få något i Jerusalem. Tancred passade därför på att ge sig av med sina män och istället inta Betlehem och förklara det som sitt eget län. Något som retade såväl de andra ledarna som prästerna.

I början av juli började rykten strömma in om att en stor Egyptisk armé var på väg norrut. Detta tvingade korsfararna att anfälla. För att försäkra sig om framgång lät man den 8 juli en procession av präster tåga runt Jerusalems murar och den 13, en månad efter det första anfallet, anföll man murarna igen.

De två belägringstronen ledde anfallet, ett mot den södra delen av muren och ett mot den norra. Långsamt kröp belägringstornen fram mot murarna under ständig beskjutning av pilar och stenar. Inte förrän dagen efter var belägringstornen tillräckligt nära murarna för att anfallet skulle kunna börja på allvar. Gång på gång försökte korsriddarna storma murarna utan framgång och gång på gång försökte försvararna förstöra de stora trätornen med eld och stenar men de var allt för välbyggda. Hela natten fortsatte striderna, snart var både anfallare och försvarare helt utmattade men striderna fortsatte. De kristna slogs med en fanatiskt glöd, eftersom Gud hade lovat dem segern och om de misslyckades med att ta Jerusalem visste de att allt var förlorat. På morgonen den 15:e lyckades försvararna äntligen sätta eld på det södra belägringstornet, men det var en kortvarig seger. Strax efter bröt frankerna igenom den norra muren och staden var förlorad. Efter tre dagars

hårda strider och lika många år på marsch var äntligen målet uppnått, nu var det dags för hämnd.

Vissa av våra män gjorde det mest barmhärtiga och högg genast huvudet av fienden. Andra muslimer störtade från murarna genomborrade av pilar ytterligare andra tvingades genomlida smärtan av att kastas levande i lågorna. Gatorna var översållade av huvuden, händer, fötter och andra bitar av kroppar. Vi halkade rund i den blodiga röran av döda människor och hästar. Men detta var lätt öde jämfört med vad som hände vid Salomons tempel, en plats helig för alla religiösa folk. Om jag berättar sanningen kommer det överstiga er förmåga för vad ni kan tro. Detta är tillräckligt att säga - i Salomons tempel vadade män i blod upp till sina knän.

-Raymond av Aguilers

Ingen invånare i Jerusalem skonades av de galna korsriddarna, varken muslimer, judar eller kristna. Det bästa man kunde göra var att försöka gömma sig till det hela gått över eller fly staden. Muslimer dödades utan medlidande, judar brändes inne i de synagogor de sökt skydd i, syriska präster torterades för att avslöja var de gömt det Sanna Korset. I flera dagar pågick jakten på byte och otrogna och när någon väl fått nog av bådadera så tvättade de sina blodiga kläder och begav sig till den Heliga Graven och bad till Gud att få sina synder förlättna som de utfört i hans namn.

Staden är vår

Målet var uppfyllt men än var inte staden säkrad. Den var full av döda kroppar som måste fraktas bort så snart som möjligt för att inte sprida sjukdomar, soldaterna var trötta och en egyptisk armé var på väg. Dessutom utbröt det vanliga kivet bland ledarna över vem som skulle sköta styret i staden. De flesta hade inte ens tänkt så långt som vad som skulle hända efter man intagit Jerusalem, många var säkert övertygade om att det skulle lösa sig av sig självt, med Guds hjälp. En vecka efter segern började det bli allt mer bråttom med att besluta vem som skulle styra i Jerusalem. Dock krävde prästerna, till adelsmännens stora förtret, att först måste en patriark utses över Jerusalem som på ett korrekt sätt kunde kröna Jerusalems härskare i Guds namn. Att utse en patriark var inte helt lätt. Det självklara valet, påvens egne utsände, biskop Adhemar hade tyvärr dött i Antiokia och de kvarvarande höga prästerna var tyvärr lika makthungriga och misstänksamma som sina världsliga motsvarigheter. Slutligen valde man en man vid namn Arnulf, en normand från Sicilien, till patriark. När väl prästerna var,

att man kunde umgås ganska smärtfritt. Det hände även allt som oftast att muslimska krigare deltog i de torneringar som frankerna höll, stridsövningarna för adeln i de båda kulturerna var tillräckligt lika för att detta skulle kunna vara möjligt.

Badhusen

Badhusen var en av de viktigaste sociala mötesplatserna i det Heliga Landet, det var inte ovanligt att man möttes på badhuset för att i ångan göra upp olika affärsavtal. Badhusen innehöll oftast flera olika rum med bassänger med olika värme, från skällhet till kallt. De besöktes både av män och kvinnor men inte samtidigt. Det brukade även finnas en vakt på plats som såg till att besökarna inte uppträdde osedligt och inte alltid hade på sig ett höftskynke som dolde det heligaste, vilket ibland var ett problem med de nytillkomna västerlänningarna eftersom de inte var lika prydda som araberna. Det finns klagomål bevarade som beklagar sig över att västerländska riddare ibland använde det obligatoriska höftskynket till att snärta till sina kamrater istället för att skyla sig med det eller tog ett bad tillsammans med sin fru.

Kläder

De flesta västerlänningar som bosatte sig i det Heliga Landet behöll mer eller mindre sin klädstil hemifrån. Både fattiga och rika hade i underst ett par linnebyxor eller hosor och en linne tunika. För de riktigt fattiga var det allt men de flesta hade även ytterligare en tunika ovanför undertunikan. Hos de som arbetade var den ofta enkel och med smala ärmar som inte var i vägen när man arbetade. Hos de rika var den däremot oftast rikt broderad i dyra tyger, knälång och med strufärmar eller

slitsade ärmar. Till detta så hade man en mantel och ett eller två bälten samt, om man hade råd, värdefulla halsband. Både fattiga och rika använde nästan alltid någon sorts hatt som varierade allt utifrån vad modet krävde. Bland de som växt upp i orienten hände det till och med att man använde turban. Nästa alla katolska kristna i orienten var slätrakade och undvek att odla skägg vilket snart blev ett igenkänningsstecken för om man var västerlänning eller inte.

Kvinnorna hade även de en enklare underklänning av linne och över det en överklänning som var dyrare desto rikare man var. På huvudet hade man oftast en huvudduk som täckte håret och de rikare kunde även ha någon sorts huvudbonad. Även kvinnorna hade oftast en mantel över axlarna som kunde användas vid behov.

Desto längre västerlänningarna stannade i det Heliga Landet desto mer av orientens klädstil plockade de upp. De infödda männen hade ofta långa kaftaner som nådde dem ner till fötterna, kvinnorna var ofta klädda i långa klänningar med en huva över huvudet och ofta, särskilt bland de rika, en slöja. Kläderna var gjorda av svalare tyger såsom silke eller bomull och orientaliska män bär alltid skägg, såväl kristna som muslimer, en sed som få västerlänningar tog upp.

om än inte nöjda så åtminstone tillgodosedda, återgick man till problemet med att utse en kung.

De som fanns att välja på var: greve Raymond av St Gilles, mannen som från början setts som korstågets ledare och även slutligen lett dem sista sträckan till Jerusalem; Hertig Gottfrid av Bouillon som lett ett av tågen från norra frankrike var den som först bröt igenom Jerusalems murar och vars bror redan satt som härskare över Edessa; Robert av Normandie, bror till den engelske kungen och mycket omtyckt av de flesta i armen; Robert av Flandern, en duktig härförare samt normanden Tancred, brorson till den illa omtyckte Bohemond. De båda Robert föll dock genast bort eftersom de båda önskade att åka hem, de hade uppfyllt sitt löfte och var trötta på det Heliga Landet. Även Tancred föll bort eftersom han var allt för lik sin farbror och av för låg rang. Kvar var bara Raymond och Gottfrid. Av dessa två var Raymond, trots sin lägre rang, den mäktigaste och rikaste av de två. Han hade även, trots att han sällan gjort det bra och skaffat sig många fiender på vägen, lett tåget på dess marsch mot Jerusalem. Därför erbjöds kronan först till Raymond, som till allas förvåning tackade nej. Kanske visste han att han inte längre kunde lita på sina undersåtar efter allt som hänt, kanske var han bara trött på skiten. Med bara en tänkbar kandidat kvar gick kronan till Gottfrid som tog emot den på det villkor att han inte skulle bli kung över Jerusalem utan enbart 'Advocatus Sancti Sepulchri', beskyddare av den Heliga Graven.

Gottfrids första uppgift var att sätta samman försvaret mot den stora egyptiska armé som var på väg söderifrån för att återta Jerusalem.

Den 10 augusti samlades alla kristna styrkor som gick att uppbringa vid Ramla. Till och med Jerusalem tömdes på alla användbara soldater och präster, kvar blev bara sådana man inte hade någon nytta av såsom Eremiten Peter som fick ansvaret att ta hand om prästerskapet i Arnulfs frånvaro.

Två dagar senare möttes de båda arméerna utanför Askalon. Ett plötsligt anfall i gryningen överraskade egypterna fullständigt och de tunga riddarna kunde rida över de hastigt uppställda egyptiska linjerna utan möta något större motstånd.

När greven av Normandie såg det gyllene äpplet på toppen av det emirens standard rusade han rakt mot dess bärare och gav honom ett dödligt sår. Greven av Flandern attackerade från den andra sidan och Tancred stormade rätt in i mitten av fiendens läger. De

otrogna flydde genast. Striden var fruktansvärd men vi segrade genast. Guds fiender stod där som förblindade och handfallna. Somliga försökte i panik klättra upp i träd, men våra soldater dödade dem med pilar, spjut och svärd och kastade dem till marken. Andra kastade sig platt på marken, oförmögna av rädsla att ställa sig upp och möta oss, så våra soldater dödade dem som djur. Vi erövrade emirens standard som Robert av Normandie erhöll 20 mark silver för som han sedan skänkte till patriarken för att ära Gud och den Helga Graven.

-Normandisk soldat

Slutligen var Jerusalem säkrat. Egypterna var besegrade och Turkarna var splittrade. De små stadsstaterna i området var allt för oense för att kunna ena sig och det fanns ingen ibland muslimer stark nog att ena dem.

Leva som västerlänning i det Heliga Landet

Livet i det Heliga Landet för inflyttade västerlänningar var både väldigt likt det där hemma och samtidigt väldigt annorlunda. Det som var mest likt var det dagliga livet. De sysslor och plikter man hade som bonde, handelsman, soldat eller adelsman skilde sig inte mycket åt var man än bodde. De stora skillnaderna låg i stället i klimat och kulturella skillnader. Värmen solen och torkan var något som en västerlänning var ovan vid, särskilt om han kom från norra Europa.

Det myllrande stadslivet och alla underliga dofter och språk måste även det ha kommit som en chock för den som kliver i land i det Heliga Landet efter en lång båtresa. Många västerlänningar valde därför att slå sig ner i områden som till större delen befolkades av landsmän och gärna längst med kusten där det var svalare och fuktigare.

Det var framförallt två sorters personer som begav sig av till det Heliga Landet, lycksökare och pilgrimer. Pilgrimer återvände oftast hem efter de utfört det de skulle göra, oftast att besöka Jerusalem, men vissa blev kvar för livet. Lycksökarna däremot var ute efter nya möjligheter. Många var vanliga bönder som inte kunde få tag på ny mark där hemma eller adelsmän och handelsmäns som såg bättre möjligheter i det nya landet. En del var dock tjuvar banditer och lurendrejare som såg nya möjligheter eller en chans att dra sig tillbaka och leva ett normalt liv.

Eftersom de kristna staterna nästan alltid led brist på folk inom såväl armé som administration så fanns det goda möjligheter för en duktig

person att ta sig uppåt i ett samhälle som normalt var ganska hierarkiskt och höll på att varje grupp hade sin plats i samhället. En duglig stridsman hade mycket större chans att bli dubbad till riddare i det Heliga Landet än hemma. Det långa avståndet gjorde även att de var svåra att kontrollera fakta varvid många passade på och dra en rövare och hävda att de var något annat än de egentligen var. Novisen som blivigt utslängd från klostret kunde hävda att han var präst och får en egen församling. Den rika handelsmannen kunde förfälska ett adelsbrev och helt plötsligt få en titel.

Språk

Följande var de vanligaste språken i området

Språk	Talades av
Arabiska	I stort sett alla muslimer, åtminstone hjälpligt.
Turkiska	Av turkarna.
Persiska	I de östra områdena.
Armeniska	Av armenier i norr.
Grekiska	Av ortodoxt kristna.
Judiska	Av judar i området.
Latin	Hjälpligt av mer bildade västerlänningar.
Frankiska	Franska korsriddare.
Tyska	Tyska korsriddare.

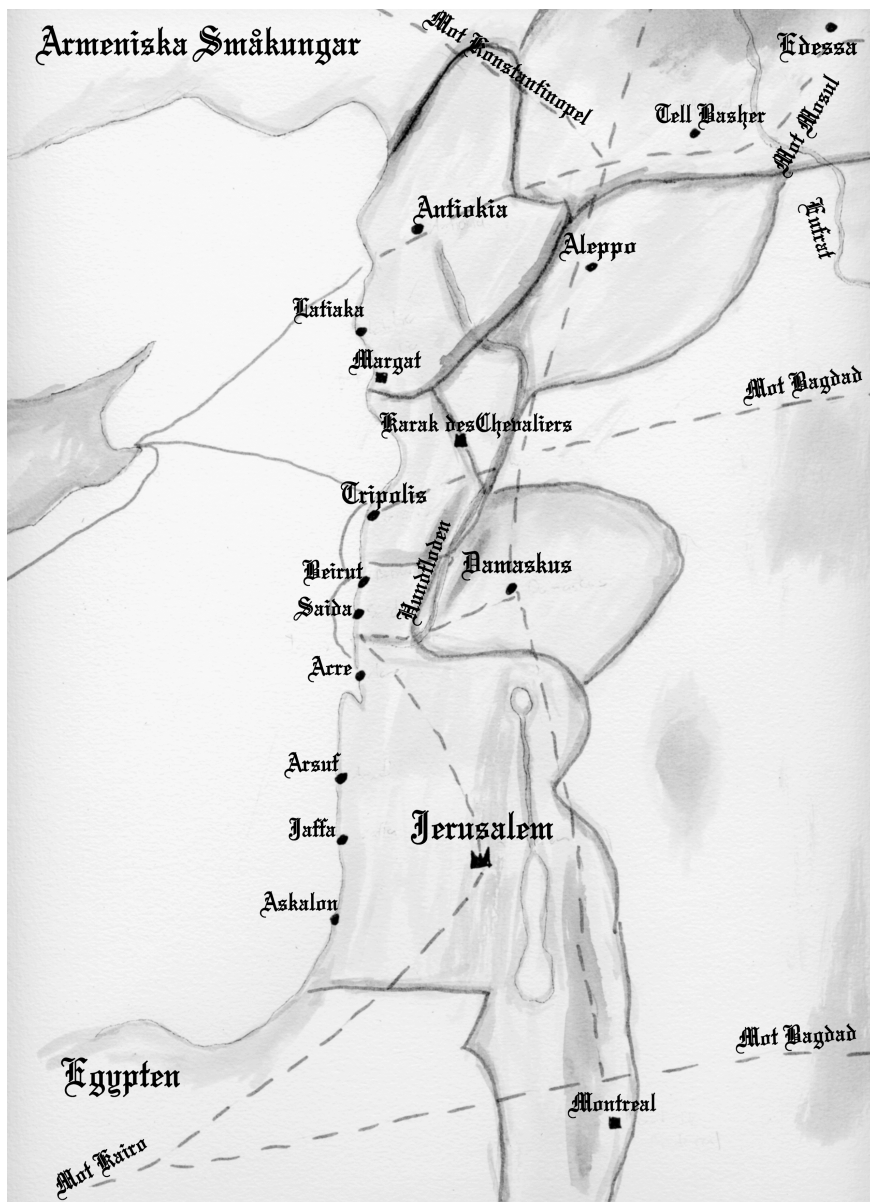
Efterspel

Med Jerusalem erövrat och åtminstone till synes säkrat började många korsfarare bege sig hemåt. Ibland dessa Raymond och de två Robert. På vägen stötte de på biskop Daïmbert, påvens nya delegat, som var på väg mot Jerusalem för att överta patriark titeln. På vägen hade han mött Bohemond i Antiokia. De två visade sig vara av ungefär samma skrot och korn och hade belägrat staden Latakieh som hade kastat av sig Bohemonds överhöghet och svurit trohet till Bysans. Detta, att kristna slogs mot kristna, upprörde Raymond, Robert och Robert något oerhört och de övertalade dem att avbryta belägringen. Strider kristna mellan skulle dock snart inte vara ovanliga i det Heliga Landet, ofta allierade med olika muslimska fraktioner. Bohemond slog därefter följe med Daïmbert till Jerusalem för att, lite sent, uppfylla sitt korstågslöfte.

Andra såsom Tancred, var inte nöjda med den lott de fått utan passade istället på att försöka förbättra sin ställning. Tancred lyckades i det maktvakuum som uppstått erövra en eget län i Gallielien norr om Jerusalem.

De städer och borgar som låg i korsfararnas händer var dock försvinnande få i en ocean av otrogna och så fort som de åter igen kunde sluta sig samman skulle de lätt kunna kasta ut de kristna. Gottfrid tillbringade därför det närmaste året med en mängd småstrider där han tack vara sina stridsvana män intog den ena staden efter den andra i området. Arsuf, Askalon, Acre, Caesarea, Jaffa. Samtidigt började allt fler skepp från västra Medelhavet bege sig till Palestinas stränder i jakt på de handelsmöjligheter som hade öppnats. Med sig hade de män på jakt efter rikedom eller frälsning som inte lyckats komma med det första korståget. När Gottfrid dog ett år senare, den 18 juli 1100, var konungariket Jerusalem säkrat. Vid hans likvaka fans hela hans armé på plats, 2000 riddare och 5000 fotsoldater. Det var allt som var kvar av de hundratusen som begav sig av 4 år tidigare.

De nya rikena

Konungariket Jerusalem

Konungariket Jerusalem bestod av kusten från Beirut till Askalon, en stor del av de bördiga områdena runt Jordan samt en bra bit av öknen söder ut från Jerusalem och så klart huvudstaden Jerusalem. Riket var det fattigaste av de rikena som grundades av korsfararna. Städerna runt kusten är visserligen välbesökta av handelsfartyg från såväl Genua

Tempelriddarna och Johannesriddarna

Få riddare förknippas så starkt med det Heliga Landet såsom Tempelriddarna och Johannesriddarna, båda ordarna bildades i det Heliga Landet och växte snart till mäktiga organisationer som kontrollerade mycket land och flera viktiga fästen i området. De var båda kända för sin skicklighet i strid och argumenterade ständigt om vem som skulle ha de mest farofyllda och viktigaste positionerna i strid vilket oftast innebar att de fick agera som förtrupp till de kristna arméerna. Samtidigt var de ett ständigt bekymmer för kungen av Jerusalem eftersom de enbart lydde direkt under påven och flera gången inte kom när han kallade på dem. Nedan beskrivs de två riddarordnarna lite närmare.

Tempelriddarna

En av de nyheter som korstången förde med sig var tempelriddarna och deras bröder Johannesriddarna. Stridande munkar var något helt nytt och något som tidigare skulle ha varit helt otänkbart. Tempelriddarna var de som bildades först och hade sitt ursprung i en samling fromma riddare som tog som sin uppgift att skydda pilgrimer till och från Jerusalem. Som tack fick de tillstånd att bo i vad de trodde var Salomons tempel i Jerusalem, som muslimerna senare gjort om till al-Asqa moskén, därav deras namn Tempelriddarna. Vägen till och från Jerusalem var när orden bildades runt 1118 extremt farlig. De kristna hade långt ifrån kontroll över läget och det var inte ovanligt att pilgrimer överfölls, plundrades och till och med dödades. Riddarnas jobb var därför något som uppskattades mycket av kyrkan och rykten

om dem spreds via predikningar.

Orden bildades dock inte formellt förrän tio år senare då Bernard av Clairvaux, samme man som grundat Cisterciensernorden och den tidens mest kända munk, bads att formulera den nya ordens regler. De regler som slogs fast var i stor del hämtade från samma idéer som han haft när han grundade Cisterciensernorden, viktiga delar var fattigdomsloftet, kyskhet och absolut trohet till gud.

Vad som fram till dess hade bestått av nio trogna riddare växte sedan snabbt, påven såg till att de slapp betala alla sorters skatt samtidigt som de fick rika gåvor både från kyrkan såväl som från den världsliga makten. De fick även flera borgar i det Heliga Landet som de förvandlade till ointagliga fort varav flera fortfarande står kvar.

I fredstid så tillbringade de sin tid med bön och vapenträningar samt att se till att fred och lag upprätthölls. Särskilt långt med de viktiga handelsvägar som passerade genom området. Och även om de i grund och botten var kristna fanatiker så verkar det som de oftast behandlade muslimer väl och såg till att beskydda muslimska köpmän mot kristna rövare. I krigstid däremot var det helt annorlunda. Då formade de ofta spetsen på armén och anföll utan nåd eller fruktan och slogs tills antingen de eller fienden var döda.

Kombinationen av den fruktansvärda stridsmaskinen som tränats sedan barnsben och den goda munken gjorde att tempelriddarna skaffade sig respekt både hos muslimer och kristna i området. Vilket gjorde att de, trots att de aldrig var särskilt många, under hela sin

som Venedig men även mer långväga gäster och vissa delar av konungariket är riktigt bördigt, till exempel Golanhöjderna, men en stor del består av karg stenöken. Riket har trots detta den starkaste armén bland de latinska staterna tack vare att många krigare ser det som ett kall och en ära att tjäna den heliga staden. Riket är det enda konungariket i området och har som sådant överhögheten över Grevskapen Trípolis och Edessa, Antiokia tillhör däremot Bysans, fast enbart på pappret. De tre rikena är i själva verket i stort sett självbestämmande och om de beslutar sig att sända soldater till Jerusalems hjälp beror det enbart på personliga kontakter eller oro för vad som kommer hända om Jerusalem faller. Förutom att kungen av Jerusalem har mindre makt över sina vasaller än sina motsvarigheter i Europa så skiljer det även en annan viktig punkt. Kungakronan ärvs inte utan när kungen dör är det upp till ett råd, bestående av adelsmän och präster, att välja en ny kung, vilket oftast blir den som föregångaren har föreslagit.

Rikets första kung var, som nämnts tidigare, Gottfrid som dog av sjukdom under en belägring av Akkon. När Baldwin av Edessa, Gottfrids bror fick höra detta samlade han genast de styrkor han hade tillgängliga och tågade mot Jerusalem. Under tiden hade Daibert, stadens nya patriark planer på att försöka lägga beslag på staden som ett kyrkodöme. Oturligt nog befann han sig, makthungrig som han var, vid en belägring av staden Haifa tillsammans med Tancred och hinner inte tillbaka till staden i tid för att vända den allmänna åsikten i staden till sin fördel innan Baldwin når staden den 9:e November. Den närmaste månaden diskuterades det flitigt i rådet vem som skulle bli den nya kungen av Jerusalem och mycket pengar byter ägare innan det beslutas att Baldwin är den mest lämpliga kandidaten. Motvilligt tvingas Daibert kröna Baldwin på juldagen. Men han gör det i Betlehem, inte i Jerusalem för att på så vis markera att Baldwin fortfarande bara var den Heliga Gravens beskyddare

Baldwins första uppgift blev att försöka komma överens med Tancred som satt på stora landområden i norra Jerusalem och inte alls var nöjd, eftersom han själv hoppats på att bli den nya kungen av Jerusalem. Efter flera fruktlösa förhandlingar löste sig dock problemet av sig självt när Bohemond blev tillfångatagen och Tancred övertog Antiokia i mars 1101.

Nu kunde Baldwin övergå till att ta hand om Daibert. Genom att dra i några trådar lyckas han samla en domstol

under Robert, kardinalen av Paris, som avsatte Daïmbert och istället tillsatte Evremar som var en av kungens män. När Baldwin äntligen satt säkert i stolen kunde han koncentrera sig på att utöka sitt rike, något som verkligen behövdes. Området som kontrollerades av Jerusalem sträckte sig ca två mil ut från staden och än kortare bit ut från Jaffa och de andra städerna och borgarna som låg under Baldwins kontroll. De kristna var mer eller mindre under belägring.

I maj 1102 låg riket riktigt illa till när Baldwin överfölls av en mångdubbelt större Egyptisk styrka vid Ramla och besegrades fullständigt. Kungen undgick fångenskap genom att gömma sig i vassen. Hans första uppgift blev därför att bygga upp det feodala nätet och låta alla vasaller i området svära honom trohet eftersom hans personliga trupper uppgick till knappt trehundra riddare och lika många fotsoldater. När han på så vis fått tillräckligt många män bakom sig började han ta i tu med de rika och viktiga kuststäderna i området. Han hade redan 1101 lyckats erövra Arsuf och Caesarea med hjälp av en flotta från Genua. Nästa stad var Acre som belägrades 1103 men intogs först 1104, åter igen med hjälp av en flotta från Genua.

Maktskiftet i det närliggande Damaskus tvingade dock kungen att avbryta sitt erövringsståg längs med kusten och samla sina styrkor. Den nya härskaren av Damaskus var en mycket duktigare ledare än den gamla och tillsammans med Egypten gick de 1105 till anfall mot Jerusalem. De båda sidorna möttes åter vid Ramla den 27:e augusti och den här gången segrade Baldwin. De närmaste åren tillbringades med småstrider mellan Jerusalem och Damaskus innan ett fyraårigt fredsavtal kunde skrivas under 1108.

Därefter kunde erövringarna längst kusten återtas. Den första staden som föll blev Tripolis. Därefter Beirut i maj 1110 efter två månaders belägring. Uppretade av det hårda motståndet slaktades en stor del av stadens femtusentus invånare. Saida som föll i december samma år gick det däremot lättare med. Särskilt med tanke på att de fått hjälp av en flotta på sextio långskepp under ledning av kung Sigurd från Norge. Flottan hade gett sig av redan tre år tidigare och övervintrat i England, Spanien och Sicilien där de passade på att öva sig genom att slåss mot de muslimer som fortfarande fanns i både Spanien och Sicilien. Sigurd åkte hem strax efter Sidas fall, efter han uppfyllt sitt korstågslöfte och besökt Jerusalem. Dock borde en del av de krigare som han hade med sig, framför allt norrmän men säkerligen även svenskar, stannat kvar i det Heliga landet och fortsatt strida under en annan ledare.

tid var en maktfaktor i det Heliga Landet. Orden bestod på sin höjd av ett tusental riddare och kanske dubbelt så många så kallade sergeanter, det vill säga riddare och svennar samt annat fotfolk som inte var insvurna,

En annan verksamhet för tempelriddarna som slutligen ledde till deras undergång var att de lyckades samla på sig enorma summor pengar. Dels i betalningar och via gåvor, dels i byte och i slutändan även via lån, trots att lån var något som var förbjudet enligt kyrkan. Frestelsen över att lägga vantarna på tempelriddarnas rikedomar resulterade i att de slutligen blev anklagade för satanism och tillfångatagna. Men då hade de sedan länge tvingats överge det Heliga Landet.

Klädsel

Det tydligaste igenkänningstecknet på en tempelriddare är det röda korset på en vit bakgrund. Oftast användes det både på vapenrocken och på skölden. Rätten till det röda korset fick de dock först runt 1147 av påven, innan dess så var de huvudsakligen klädda i vitt som ett tecken på renhet. De var även förbjudna att raka av sig sina skägg vilket gjorde att de skilde sig från sina kristna fränder men däremot såg de till att klippa sitt hår kort.

Sergeanter och andra som inte var bröder hade fortfarande rätt att bära det röda korset men fick nöja sig med en svart eller brun mantel

Struktur

Orden styrdes av en stormästare som enbart svarade inför Paven i Rom som i sin tur enbart svarade inför Gud. Stormästaren var med andra ord nästan så nära Gud man kunde komma på den tiden. Under honom lydde kommandören över Jerusalem som var en sorts överbefälhavare och styrde i sin tur över tre underkommendörer, en var för städerna Jerusalem, Tripoli och Antiokia. Till sin hjälp hade de i sin tur underkommendörer över riddare och borgar som såg till att utföra deras order.

I strid grupperade sig riddarna i grupper på 10-20 riddare under en ledare. Dessa grupper kallades ett Banér, 10-20 stycken Banér grupperades i sin tur i en Skvadron under en kommandant. Om det var riktigt många tempelriddare närvarande så hade man även ett Slag som bestod av fem till tio skvadroner.

Reliker

Under sin tid i det heliga landet lyckades Tempelriddarna samla på sig en hel del relikier. Den viktigaste av dem alla var troligtvis det Sanna Korset, det kors som Jesus hade korsfäst på, som de fick i uppgift att beskydda. De ska även ha haft Kristi törnekrona samt ett kors gjort av skålen som Jesus använde för att tvätta lärjungarnas fötter vid den sista nattvarden, de kan även haft i sin ägo Jesus liksvepning och enligt vissa även den heliga Graalen som de fann begraven under sitt tempel.

Året efter lyckades Baldwin till och med kortvarigt, genom list, inta Askalon, den stad som Egypten alltid samlade sina trupper utanför. Med mutor och hot lyckades han få stadens guvernör att släppa in trehundra franker innanför murarna. Men innan Baldwin han sända dit fler trupper hade invånarna gjort uppror och dödat såväl de frankiska trupperna som stadens guvernör. 1112 hade Baldwin samtliga städer på kusten förutom Askalon och Tyre. 1113 gick dock Tughtigin i Damaskus till attack mot Jerusalem igen den här gången tillsammans med Mawdud från Mosul. Baldwin kallade på hjälp från Tripolis och Antiokia och begav sig ut med de trupper han hade för att möta invasionen. Vid sjön Tiberias stötte han på de turkiska trupperna och anföll genast. Frankerna besegrades lätt av de förberedda turkarna och tvingades dra sig tillbaka till ett berg i närheten av staden. Dagen efter anlände Pons från Tripolis men även tillsammans var de två allt för få för att våga ge sig på turkarna utan fick se sig inspärrade medan Mawdud och Tughtigin plundrade landsbygden runt Jerusalem. Inte förrän hösten skingrade Mawdud sina trupper och begav sig till Damaskus för att övervintra och anfalla med än större kraft nästa år. Mawdud överlever dock inte vintern utan lönmördas av assasiner på väg till ett moskébesök

Jerusalem och Damaskus må ha varit bittra fiender i det föregående kriget men det dröjer inte ens ett år efter att Mawdud plundrat halva konungariket innan diplomater från Damaskus anländer i Jerusalem och vill ingå en allians med kungen. Med sig har de sändebud från Antiokia som redan har ingått en allians med Damaskus och Aleppo. Vad hade fått de svurna fienderna att samla sig på detta sätt? Det visar sig att sultanen i Bagdad har samlat en jätteamé och lovat att lära både franker och småkungarna längst kusten en läxa. Baldwin insåg snabbt att ha en småkung i Damaskus som granne är bra mycket bättre än sultanen själv. Efter att sett till att han fick ut så mycket som möjligt av alliansen så gick han med på att hjälpa de muslimska städerna.

När sultanen kom tågandes ut ur öknen med sin jätteamé stod det utanför Aleppo en armé lika stor som hans egen mellan honom och staden med soldater från samtliga latinska kungadömen såväl som från Aleppo och Damaskus. Vågskålen vägde jämt och ingendera sidan vågade anfalla den andra. Efter en vecka tvingades sultanen att dra sig tillbaka. Omedelbart efter splittrades alliansen och var och en begav sig tillbaka till sitt rike och fortsatte att befästa sin makt bäst de kunde.

Eftersom Baldwin för tillfället inte kunde anfälla Damaskus så valde han att gå söderut och erövrade staden Ailha vid röda havets spets. Baldwin började dock bli gammal och var fortfarande barnlös, trots att han var inne på sin andra fru, Adelaïde från Sicilien, samtidigt som han fortfarande var gift med en armenisk prinsessa. Han tvingades därför välja att fortsätta vara gift med Adelaïde och på så vis överlåta sitt rike till hennes son efter sin död, en son som hade fullt upp med sitt konungarike på Sicilien och inte skulle ha tid med Jerusalem, eller överge henne och dö utan arvvinge varvid någon av härskarna i området troligtvis skulle ta över. Striden stod framför allt mellan diplomater från Sicilien och patriarken av Jerusalem och hans präster som ville ha ett starkt Jerusalem, för att inte tala om att det är en synd att ha två fruar. Kom ihåg, skilsmässa existerade inte på den här tiden.

Till slut övertygades Baldwin att upphäva sitt, enligt kyrkan, ogiltiga äktenskap med Adelaïde. Vilket medförde att Sicilien och Jerusalem kom att vara bittra fiender för en lång tid framöver. 1118 dog Baldwin när han var ute på marsch. Hans kropp fördes till Jerusalem för att begravas i Heliga gravens kyrka.

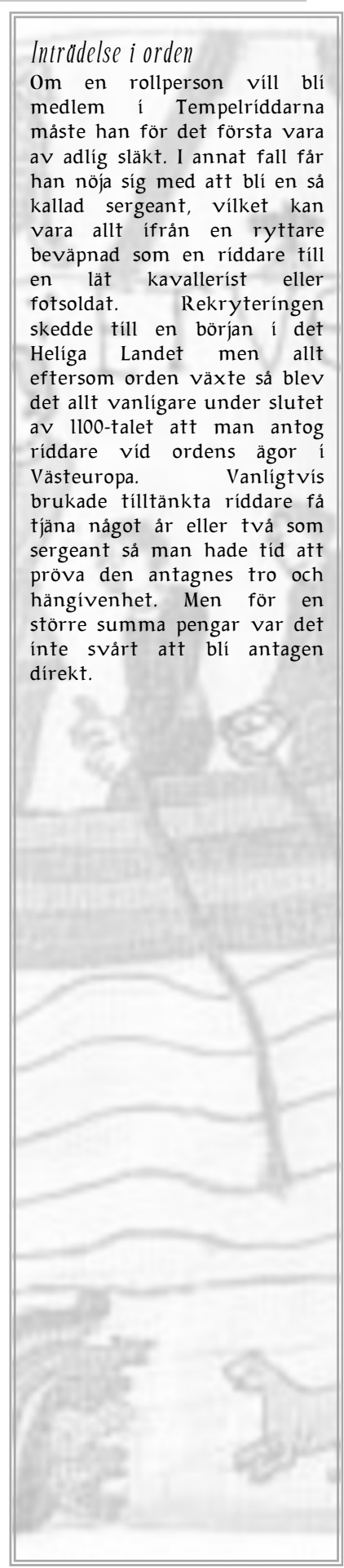
Som Baldwins efterföljare valdes hans kusin Baldwin av Edessa som den 14 april utsågs till Baldwin II av Jerusalem. Stärkta av nyheten att Baldwin var död så tågade genast styrkor från Damaskus och Egypten mot Jerusalem. De slog sig samman utanför Askalon. Baldwin II hade under tiden samlat ihop en stor styrka men hjälp av de övriga tre staterna och i tre månader satt de två arméerna utanför Askalon och blängde på varandra. Som oftast när det här händer så blev det armen längst hemifrån, det vill säga Egypterna, som blev tvungen att återvända.

När de två arméerna hade splittrats och begett sig hemåt såg Baldwin till att straffa Damaskus och plundra deras omgivningar. Nyheter om att en turk vid namn Il-Gazi övertagit Aleppo och hotar Antiokia tvingade honom dock att vända sig norrut. Men innan armen från Jerusalem han fram hade Roger av Antiokia redan fallit i strid tillsammans med en stor del av sina riddare vid slakten på de Blodiga Fälten, som stridsfältet hädanefter fick heta. Antiokia stod nu utan härskare eftersom dess arvtagare, Bohemond var allt för ung och utan försvarare eftersom dess riddare var döda.

Kungens viktigaste uppgift blev därför att återupprusta staden, genom att se till att gifta in trogna riddare med de

Inträdelse i orden

Om en rollperson vill bli medlem i Tempelriddarna måste han för det första vara av adlig släkt. I annat fall får han nöja sig med att bli en så kallad sergeant, vilket kan vara allt ifrån en ryttare beväpnad som en riddare till en lät kavallerist eller fotsoldat. Rekryteringen skedde till en början i det Heliga Landet men allt eftersom orden växte så blev det allt vanligare under slutet av 1100-talet att man antog riddare vid ordens ägor i Västeuropa. Vanligtvis brukade tilltänkta riddare få tjäna något år eller två som sergeant så man hade tid att pröva den antagnes tro och hängivenhet. Men för en större summa pengar var det inte svårt att bli antagen direkt.

Johannesriddarna

Johannesriddarna har sitt ursprung i en munkorder som till en början såg till att pilgrimer hade skydd och sjukvård i Italien för att senare flytta över till Jerusalem där de organiserade ett stort hospice, en sjukstuga för de som behövde det, precis bredvid Heliga Gravens kyrka. Deras ledare Raymond från Provence var dock en karismatisk man med visioner. Han lyckades samla ihop en stor summa pengar genom gåvor som han använde till att anlita en styrka som skulle skydda pilgrimerna även på vägarna. Detta blev början till Johannesriddarna som grundades som order strax efter tempelriddarna.

Liksom Tempelriddarna så växte Johannesriddarna snabbt och innehöll snart flera tusen man varav ett fåtal var bröder. En stor del var världsliga riddare som en kort tid valde att tjäna Johannesriddarna och ytterligare en del var turkopoler, ryttare som hörde hemma i området. Dessutom så bestod även Johannesorden, till skillnad från tempelriddarna, av en stor del munkar som inte stred utan var istället många gånger utbildade som läkare.

Deras två viktigaste fästen i det Heliga Landet kom att bli Krak des Chevaliers som de fick av Tripoli 1144 och Margat som de köpte av Tripoli 1186.

Struktur

Precis som Tempelriddarna styrdes Johannesriddarna av en stormästare som lydde direkt under påven. Han hade i sin tur marskalker som styrde de individuella grupperna av riddare.

dödas änkor såg han även till att få stöd av den lokala befolkningen och blev på så sätt Antiokias verkliga härskare såsom förmyndare för Bohemond II. De närmaste åren tvingades Baldwin att tillbringa större delen av sin tid i strider med Aleppo och Il-Gazi uppe i norr för att skydda Antiokia och sitt gamla rike Edessa. De närmaste åren besegrade de kristna Il-Gazi i småstrid efter småstrid och även ett anfall från Damaskus 1121 utan att uppnå något resultat. Hela tiden fick Baldwin och hans armé pendla fram och tillbaka mellan Jerusalem och Antiokia för att skydda båda städerna. Bättre blev det inte i 1122 när Jocelin av Edessa tillfångatogs av Balek, Il-Gazis efterträdare och även Edessa stod utan ledare. Baldwin tvingades att färdas norrut än en gång, den här gången för att ta över styret av Edessa och organisera en ett temporärt styre. Året efter hade kungen lyckat samla sina styrkor till en attack mot Aleppo och Belek i hopp om att frälsa Jocelin men Belek lyckade ta reda på arméns färdväg och under en falkjakt överföll han kungens följe med en liten styrka och lyckades tillfångata själva Baldwin II i egen hög person.

Nu stod även Jerusalem utan ledare. Något måste göras. En djärv plan tar sin form. Utklädda till köpmän begav sig en stryka på 50 av Jerusalems duktigaste krigare av mot borgen där Baldwin och Jocelin hölls fångna. De lyckades lura vakterna i porten och ta sig in i borgen där de övermannade vakterna och fritog fångarna. Men larmet hade gått och innan de han fly hade borgen omringats. De var nu fria men belägrade. Beslutet togs att Jocelin skulle smita iväg i mörkret med enbart tre följeslagare och bege sig till de latinska staterna för att skaffa hjälp. Men hjälpen kom för sent. Innan trupperna hunnit samla sig kom nyheten om att borgen fallit.

Under tiden hade Eustace, sheriffen i Jerusalem, blivigt vald av stadens präster till temporär ersättare för Baldwin. Hans första uppgift blev att hindra egyptierna från att landstiga vid Jaffa. Turligt nog dök en flotta från Venedig upp i rätt tid och den Egyptiska flottan besegrades i grunden. 1124, året efter beger sig de nyfunna allierade mot staden Tyros. Detta tvingar Belek att samla sin armé för att befria staden. Odet står dock på de kristnas sida och innan han hinner bege sig av så dödas han av en pil. När nyheten om Beleks död når Tyros ser staden inget annat val än att kapitulera till de kristna den 7 juli. Som tack för hjälpen får Venedig en stor del av staden samt rätten att föra in och ut varor utan att behöva betala tull till riket Jerusalem. Strax efter, den 29:e augusti släpps Baldwin av Beleks efterträdare i utbyte mot en lösensumma och löftet att han skulle överlåta Azaz till Aleppo. Baldwin II bryter dock sitt löfte

så fort han blivit fri med hänvisning till att patriarken inte tillät att han överlämnar borgen. Det enda som han ger till Aleppo är cirka 20.000 dinarer. Sedan samlade han de kristna styrkorna och tågar mot Aleppo.

Staden är på gränsen att falla när emiren av Mosul, Al-Buruski, närmar sig staden. Kungen och de andra inser att de inte kunde slåss mot emirens mäktiga armé och drar sig snabbt tillbaka. Bara några månader senare under sommaren 1125 tvingas Baldwin åter igen att tåga norrut, den här gången hade Al-Buruski belägrat Azaz, borgen som Baldwin vägrat att återlämna. De frankiska styrkorna han fram i tid innan borgen föll. Till en början verkade striden gå dåligt. Nästan genast retirerade Baldwin och hans styrkor undan de turkiska. Men det var enbart en list. När de turkiska styrkorna bröt sina linjer för att förfölja de retirerade riddarna vände de om och krossade de överlumpade turkarna. Med hotet från Al-Buruski neutraliserat i norr kunde Baldwin åter igen vända sig mot sin gamla fiende i öster, Damaskus.

Ett gyllene ögonblick uppenbarade sig 1129. Visiren i Damaskus hade gjort sig så impopulär i sin egen stad att han inte vågade stanna kvar. Han skickade därför ett sändebud till kungen i Jerusalem och erbjöd honom staden i utbyte mot Tyros. Men när den kristna armén tågade mot Damaskus i november 1129 var det redan för sent. Visiren hade blivit avsatt och hans följeslagare fängslade eller dödade. Bland de som tvingades fly från Damaskus fanns stora mängder assasiner som sökte tillflykt hos kungen av Jerusalem och övertygade honom att fortsätta sitt anfall mot Damaskus trots att läget ändrats. I slutet av november 1129 möttes styrkorna från Jerusalem och Damaskus utanför staden. Frankerna besegras och tvingas bege sig hemåt.

Återigen tvingar händelser i norr Baldwin att överge sina strider mot Damaskus. Åter igen är det Antiokia. Bohemond II har dött i strid och hans änka, Baldwins dotter, Alice har övertagit styret och allierat sig med en turkisk emir! När han kommer fram till staden vägras han först tillträde av Alice men blir sedan insläppt av några av stadens invånare. Han tvingas döma sin egen dotter till landsflykt från Antiokia och överlät staden till Alice och Bohemonds dotter, Constance, som bara var fem år. Dessutom såg han till att utse ett råd bland de män som hade släppt in honom i staden som skulle styra riket tills en lämplig make hade utsetts.

Klädsel

Johannesriddarna bar en svart tunika med ett vitt kors på.

Inträdelse i orden

Om man vill bli en broder måste man precis som hos Tempelriddarna tillhöra en adlig släkt. Därefter måste man bevisa sig värdig innan man kunde tas in i orden, oftast på plats i det Heliga Landet. Liksom hos tempelriddarna var det inte ovanligt att en tilltänkt riddare fick tjäna en tid som sergeant innan han blev upptagen som fullvärdig medlem.

Att ha en ordensriddare som rollperson

Även om det kan verka häftigt att ha en tempelriddare eller johannesriddare som rollperson bör man tänka till lite innan. Både tempelriddarna och johannesriddarna var hårt styrda såväl uppifrån som av sina eder vilken begränsar handlingsfriheten. En tempelriddare eller johannesriddare skulle aldrig kunna tänka sig att inte lyda order från en högre ordensbroder även om det innebär en säker död, de ger sig inte heller i strid och vägrar att betala lösen för tillfångatagna riddare vilket betyder att de avrättas. En tempelriddare eller johannesriddare som bryter mot någon av dessa eller någon annan av ordens regler kommer att kastas ut och betraktas som en utböling och förlorar all status i det Heliga Landet.

Väringagardet

En annat välkänt elitförband i området som slogs i kristendomens tjänst var väringarna i Konstantinopel. Väringagardet var kejsarens personliga livvakt och bestod av de skickligaste krigare som pengar kunde köpa. Väringagardet bestod ursprungligen av vikingar men vid den här tiden hade nordborna till stor del ersatts med andra europeiska krigare, framför allt saxare som flytt undan England efter Wilhelm erövraren tog över. Dock var det fortfarande vanligt att nordbor tog tjänst i väringagardet. Väringarna deltog aldrig i några strider i det Heliga Landet men eftersom en väring kunde sluta när de själva ville var det inte ovanligt att de tog vägen förbi Jerusalem på väg hem och vissa tog ny tjänst hos en latinsk furste i det Heliga Landet. Väringar är välkända som skickliga krigare och en person som visar sig varit väring inger minst lika mycket respekt hos sin omgivning som en tempelriddare eller johannesriddare.

Strax efter i augusti 1131 dör Baldwin II av Jerusalem. Till efterträdare utses Fulke, nyanländ franskman som gift sig med Alice storasyrster. Alice tog genast tillfället i akt och återvände från sin landsförvisning och återtog styret över Antiokia samt allierade sig med Pons i Tripolis och Joscelin II i Edessa. Bland det första som Fulke tvingas göra är att ta norrut, där han först besegrar Pons i Chastel-Rouge innan han kan fortsätta mot Antiokia. Väl där tvingar han bort Alice från tornen och ersätter henne med en trogen undersåte. Då passar Damaskus på att anfälla Jerusalem och Fulke tvingades snabbt ta tillbaka till sitt nya rike och slå tillbaka muslimer.

1135 återvänder Alice till Antiokia, där här gången beslutar Fulke att det får vara nog och utser Raymond av Poitiers till den tio åriga Constances make, en synnerligen brutal och otrevlig person som lätt skulle hålla Alice borta från Antiokia och tjäna Fulke väl. Alice inser att loppet är kört och lämnar staden innan Raymond och hans trupper anländer.

Under tiden som de kristna slogs inbördes lyckades Zinki, bland annat härskaren över Aleppo, ena de flesta muslimer i området. 1137 inleder han en stor offensiv mot frankerna. Han tågar först mot Tripolis. När nyheten når Jerusalem att Tripolis styrkor har besegrats och Pons har dödats i strid beger sig Fulke genast iväg med sina trupper. Utanför Baarins murar möttes de två arméerna. Frankerna, utmattade efter en lång marsch och numerärt underlägsna blir ett lätt byte för Zinki. Med nöd och näppe lyckas kungen ta sin tillflykt till borgen Baarin. Först efter att lovat att betala 50.000 dinarer och att överlämna borgen släpps de fria. Ett gott byte tycker kungen tills han en dagsmarsch från borgen stöter på en stor räddningsstyrka som utan tvekan hade kunnat bryta belägringen. Men nu var det för sent och Zinki satt säkert i borgen. Men inte bara de kristna staterna i området kände sig hotade av Zinki utan även Damaskus och 1140 ingick Jerusalem och Damaskus en allians mot Zinki. Tillsammans tvingar de Zinki att dra sig tillbaka från Damaskus och erövrar en bunt småstäder och borgar från honom. Efter detta vågade inte Zinki angräpa varken Damaskus eller Jerusalem och de resterande tre åren av Fulkes regering blir lugna år utan större stridigheter. När han dör 1143 efterträds han av sin trettonåriga son Baldwin III

Grevskapet Tripolis

Många trodde kanske att de hade sett det sista av Raymond av St Gilles när han lämnade det heliga landet i Bysantiska

skepp via Latakíeh efter först stoppat Bohemund från att belägra staden. Han for dock inte hem utan till Konstantinopel där han stötte på en stor styrka korsfarare, från framför allt Lombardiet i norra Italien, som var på väg till det Heliga landet. Han och Stephen av Blois, en av de som deserterade vid Antiokia, tog ledningen över dem. Lombarderna hade dock fått reda på att Bohemond satt fången hos turkarna och trots att både Raymond och Stephen försökte hindra dem så begav de sig ut för att befria Bohemond och hamnade såklart i en Turkisk fälla. Större delen av armén slaktades, Raymond och Stephen lyckades, erfarna som de var, fly ur fällan och ta sig tillbaka till Konstantinopel. Där lyckades de övertyga Kejsaren att skeppa dem och de få män de hade kvar till Heliga Landet.

Två år efter han lämnade området var Raymond av St Gilles tillbaka. Med sig hade han bara en handfull trogna män som slagits tillsammans i över fem år. Genast satte han igång med det han inte lyckades med sist gång. Erövra Trípolis. Efter att erövat hamnstaden Tortotsa för att ha som bas började han 1103 att belägra Trípolis. Med sig hade han bara ett hundratal män så en stormning var helt utesluten. Istället började han systematiskt att stänga av alla tillförselvägar via land till Trípolis och bygga upp ett fort utanför staden för att skydda sig mot anfall. Året efter fick han hjälp av en flotta från Genua att spärra av staden från vattnet. Amiralen av flottan fick som tack staden Jubail söder om Trípolis. Raymond fick dock aldrig uppleva intagandet av Trípolis eftersom han dog året efter av en skada han ådrog sig vid försvaret av fortet. Belägringen fortsatte istället under hans kusin William Jordan, Greve av Cerdagne, år ut och år in. Under tiden så utvecklades ganska goda förhållanden mellan de belägrade och de belägrande. Det var inte ovanligt att ledarna i de båda lägren träffades och både in och utförsel av varor kunde genomföras till rätt pris.

Inte förrän 1109 intogs staden och då inte av William Jordan utan av Bertram, Raymonds son, som anlände med fyratusen soldater till det Heliga Landet för att ta sin fars arv i anspråk. William hade dock inte en tanke på att överlämna det Trípolis som han hade belägrat i över fem år till en nykomling. Det hela slutade med att Bertram med sin överlägsna styrka belägrade både Trípoli och William Jordans lilla styrka i det fort de byggt upp för att bevaka staden. William sökte då stöd hos Tancred som alltid haft ett ont öga till Raymond och lovade att komma till understöd. Bertram däremot lovade att om han intog Trípoli skulle han betala skatt till kungen i Jerusalem och fick på så sätt stöd av både Baldwin I av Jerusalem och Baldwin II av Edessa.

Borgarna

Ett av de mest påtagliga spåren av korstågen till det Heliga Landet som än i dag står kvar är de mäktiga, näst intill ointagliga borgar, som ligger som gigantiska örnnästen över det kringliggande landskapen. Borgarna spelade en viktig roll i korsfararnas möjligheter att behärska de områden de erövat. De var numerärt allt för få för att kunna möta de muslimska arméerna om de inte först lyckats samla ihop samtliga sina stridsmän. Borgarna gav dem tid att göra detta. När en övermäktig muslimsk styrka närmade sig kunde riddarna ta sin tillflykt i borgarna. Muslimerna hade då valet att antingen belägra borgen, vilket skulle ta tid och ge de andra korsriddarna tid att samla sig. Eller tåga förbi borgen vilket i praktiken innebar att man förlorade kontrollen av allt land runt borgen så snart de hade lämnat området.

Borgarna var även viktiga centrum för insamlandet av skatter och för att kontrollera den lokala befolkningen. De var även en ständig påminnelse om vem som härskade i området. En mäktig fästning högst uppe på ett berg som kan ses av alla i området talar ganska väl om vem det är som bestämmer.

Krak Des Chevaliers

Den mest kända av alla korsfararborgar är Krak Des Chevaliers. En mäktig stenfästning belägen inte långt varken från Jerusalem eller Damaskus. Redan innan korsfararna kom till det Heliga Landet hade den höga klippan redan en borg på sig. Första gången den erövrades var 1099 men övergavs igen under marschen mot Jerusalem. Det erövrades åter igen av både Tancred och Raymond av St Gilles innan den blev införlivad i det nya

furstendömet Tripolis. 1144 skänkes den till Johannesriddarna och efter det växte den snart till att bli områdets mest ointagliga fästning och Johannesriddarnas viktigaste fäste. 1170 stod borgen klar och inhyste då cirka 60 riddare och upp till tvåtusen fotsoldater och lättare ryttare. Borgen lyckas stå emot flera belägringsförsök av muslimerna bland annat av Nur ad-Din 1163 och av Saladin 1188. Borgen föll inte förrän 1271 då den togs med list.

Montreal

Borgen Montreal började byggas av Baldwin redan 1115. Borgen ligger strategiskt vid Jordanflodens strand och kontrollerar den sydöstra delen av Jerusalem. Tack vare Montreal så har även de kristna möjlighet att ta ut skatt från pilgrimer och handelsmän som är på väg mot Mecka. Borgen i sig är placerad på en kulle som sticker upp ur den bördiga slätten runt om den och har en garnison på ett sextiotal riddare med tillhörande fotfolk. Borgen förblir i den kungliga familjens ägo fram till 1142 då den skänktes till greven av yttre Jordanien.

Margat

Margat ligger på en klippa vid Medelhavet. Innan korsfararna kom dit var det en muslimsk fästning på klippan men i maktvakuumet efter det första korståget passade bysanterna på att inta borgen innan det slutligen intogs av Tancred runt 1110. Grevskapet runt Margat kom därefter att omväxlande tillgöra Antiokia och Tripoli tills borgen såldes till Johannesriddarna 1186, som gjorde om den till sitt högkvarter i området.

Stora styrkor började dras ihop utanför Tripolis. Ingen var dock särskilt sugen på att slåss efter den inte helt lyckade striden vid Tell Basher året innan. I ett rådslag bestämdes att Tancred skulle få de områden i Galilén som han tidigare lämnat för Antiokia, William Jordan fick städerna Arqah och Tortotsa medan Bertram fick Tripolis som ett län under Baldwin I. Detta trots att Tripoli ännu inte var erövat.

Belägringen fortsatte och inför de mångdubbelt större styrkor som Bertram nu hade till sitt förfogande gav sig staden de 12 juli efter tvåtusen dagar. Då hade Bertram dessutom ärvt William Jordans områden i norr eftersom han dog strax innan staden intogs under oklara omständigheter.

Bertram hade nu lyckats karva ut ett inte helt oansenligt Grevskap på Syriens kust. Relationerna mellan Tripolis och Antiokia skulle dock förbli kyliga till Bertrams död eftersom Tancred gärna hade sett sig själv som härskare över stora delar av de områden som nu tillföll Tripolis. De dåliga relationerna verkar dock enbart varit mellan de båda härskarna, för efter Bertrams död i januari 1112 erbjöd sig Tancred att personligen fostra hans unga son och arvtagare Pons i Antiokia samt skänkte honom fyra förlänningar.

Furstendömet Antiokia

Antiokia behärskades, som nämns ovan, av den hänsynslöse Bohemond från Sicilien. Efter han gjort en kort visit i Jerusalem för att uppfylla sitt korstågslöfte begav han sig snabbt tillbaka till sin stad och fortsatte och utvidga sitt rike. Redan året efter tillfångatas han av emiren av Danishmend på en av dessa härtåg. Staden räddas från de hotande muslimererna av Baldwin av Edessa och tillföll istället Bohemonds brorson Tancred som illa fort begav sig upp till Antiochia från det lilla län han hade erövrat i Galiléen. Varken Baldwin eller Tancred var därför särskilt intresserade att befria Bohemond.

Inte förrän tre år senare löstes Bohemond ut av Baldwin II av Edessa samt Baldwin I av Jerusalem och han kunde återta sitt furstendöme från Tancred. Orsaken till att han löstes ut var att Tancred hade blivit för mäktig i Antiokia.

Tillsammans med Bohemond gjorde Baldwin II därefter ett anfall mot Harran som tillhörde Aleppo, vilket slutade i katastrof och Baldwin tillfångatogs. Tancred som råkade finnas i närheten tog över Edessa och Bysans passade på att ta tillbaka Cilicia och Lattakieh från Antiokia. Förgrymmad av detta överlät Bohemond tillfälligt ledarskapet över Antiokia till Tancred och begav sig tillbaka hem för att försöka få ihop en armé och anfälla Bysans vilka han alltid misstrött. 1107 hade han lyckas samla ihop en ansevärd styrka och begav sig iväg från Italien för att belägra staden Dyrrhachium i nuvarande Albanien. Företaget misslyckades och han återvände till Italien där han dog 1111 som en bruten man.

Baldwins fångvaktare i Mosul insåg dock att Tancred skulle vara allt för stark om han fick härska över både Antiokia och Edessa och släppte därför Baldwin 1108. Tancred vägrade emellertid att släppa sina krav på Edessa och det slutade med att Tancred och Aleppo, som fortfarande betalade skatt till Antiokia och var beroende av dess välvilja för sin överlevnad, allierade sig mot Edessa och Mosul. Kristna och muslimer allierade på var sin sida mot varandra. Tio år efter att Antiokia erövrades hade de latinska härskarna blivit såpass etablerade att religion inte längre var något större hinder. De hela slutade med slaget vid Tell Basher där Tancred visserligen vann dagen men inte lyckades besegra Baldwin och blev i slutändan tvungen att avsäga sig sina krav på Edessa.

Städerna

Städerna i området är oftast byggda utan någon som helst stadsplanering, vilket gör att de är fulla av vindlande gränder och bakgator. För någon som inte hör hemma i staden är det lätt att gå vilse. Husen är oftast byggda i flera våningar med vackert snidade balkonger på de övre våningarna och är oftast konstruerade av saltorkat tegel. Saltorkat tegel är tyvärr ett material som inte håller något vidare, vilket gör att många hus ser äldre och risigare ut än vad de är. Taken är ofta platta och husen är byggda runt innergårdar där man ofta kan hitta en gemensam brunn. Med jämna mellanrum ligger det moskéer vars minareter sticker upp över den övriga bebyggelsen och vid bönetid ropas bönerna ut, även i de städer som de kristna kontrollerar.

De höga husen och balkongerna gör att markplanet för det mesta ligger i behaglig skugga. Gatorna är ofta fulla med folk som antingen är på väg någonstans eller försöker sälja något till någon annan. I de populäraste områdena är det fullt med försäljare på vars faltar man kan finna frukter och andra varor som är helt okända för en västerländsk nykomling såsom dadlar och underliga kryddor. Folkmassorna och de vindlande gatorna gör städerna till rena drömmen för ficktjuvar och andra lurendrejare. De bästa sätten att ta sig fram i städerna är till fots eller som de rika i bärstol. Vagnar och riddjur är oftast för otympliga och får hålla sig till de större gatorna och det är inte ovanligt att varutransporter enbart fick företas nattetid.

Gatorna delas med mindre husdjur såsom getter och får. I städer med stor västerländsk

befolkning såsom Acre kan man även få se grisar på gatorna. Något som besökande muslimer av förklarliga anledningar finner äcklande.

Trängseln i städerna gör att minsta lilla utrymmer utnyttjas så gott som går vilket ger upphov till lite annorlunda lösningar såsom underjordiska stall under välbesökta kyrkor och moskéer, liknande vår tids underjordiska garage.

Stad	Invånare
Antiokia	40.000
Edessa	24.000
Damaskus	15.000
Aleppo	14.000
Jerusalem	10.000
Tripoli	8.000
Homs	7.000
Acre	5.600

Tancred satt dock säkert i Antiokia och fortsatte att utvidga sitt furstendöme genom strider med muslimer och greker. Vid sin död 1112 hade han återtagit både Cilicia och Latakieh, samt erövrat Jabala, Buluniyas och Marqab från muslimerna samt nästan förvandlat Aleppo till ett lydrike. Vid Tancreds död utses hans 4 år unga son Bohemond till efterträdare och hans släkting Roger till övervakare. Roger var den som hade den formella makten i furstendömet fram till att han dräptes 1119 tillsammans med stor del av Antiokias normandiska riddarna i slaget vid 'Ager Sanguinis', de Blodiga Fälten. Varvid Baldwin II av Jerusalem, tidigare Baldwin II av Edessa, tar över makten. Tiden under Roger och Baldwin innebar ständiga strider med Aleppo som numera behärskas av en släkt med hårdföra turkar och flera besittningar i södra delen av Antiokia går förlorade till Aleppo. Först 1126, 18 år gammal, lyckas Bohemond äntligen ta över sitt arv från Baldwin och återupptar genast sina föregångares politik med strider, erövringar och plundring av de närliggande muslimerna och framför allt Aleppo. Han dör fyra år senare, i strid så klart, mot emiren av Danishmend som skickade hans huvud i ett silverskåp till kalifen.

Med akut brist på ättlingar, Bohemonds enda barn var dottern Constance som vid det laget bara var 5 år, lyckas Alice, Bohemond II änka och dotter till Baldwin II, ta makten i Antiokia. Baldwin tvingas tåga mot Antiokia och skicka sin egen dotter i landsflykt. Efter Baldwins död 1133 återkommer hon till staden och tar åter igen makten. Något som inte uppskattas alls av Fulke, den nya kungen av Jerusalem som är gift med hennes syster. En riktigt såpass släktsörja med andra ord. För att lösa problemet med tronföljden i Antiokia beslutar han att Raymond av Poitiers, en man som är trogen Fulke, ska gifta sig med Constance. Giftermälet genomfördes 1136 när Constance var 10 och Raymond 36.

Året efter står Antiokia inför sitt största problem hittills. Johannes II, den nye Kejsaren i Konstantinopel, hade haft egna planer för Constance och hade hoppats på att gifta in Antiokia i familjen. När detta misslyckats tågar han istället med en stor här ner till Antiokia. På vägen återerövrar han flera städer i Cilicia från en frankisk äventyrare vid namn Leon. Raymond tvingades att erkänna Johannes som rättmätig härskare och betala skatt till honom. Han måste även lova att avträda Antiokia men lyckades få till stånd att han istället skulle få Aleppo som skulle erövras tillsammans med Johannes. Till en början går samarbetet bra, tillsammans med Joscelin av Edessa belägrade de staden Shayzar i norra Aleppo. Dock påverkades snart frankerna

av sändebud från Aleppos härskare Zinkí som påpekar att Johannes troligtvis inte har någon tanke på att låta dem få del av vad som erövrats. De frankiska trupperna slutar med att delta i striderna och efter rykten om att en stor armé är på väg från Bagdad samt att det råder uppror i Bysans tvingades Johannes bege sig av. Men först efter att förödmjukat Raymond och Joscelin och tvingat dem gå till fot in i Antiokia medan han själv red på häst som om de vore hans tjänare. Han återkom först fyra år senare. Då hade Raymond ändrat sig och vägrade släppa in Johannes i staden. Eftersom det var sen höst så drog sig armén tillbaka till Cilicia över vintern. Armén återvände dock aldrig ty i Cilicia dör Johannes under en jakt under oklara omständigheter.

Efter detta fick Antiokia några långa år men 1144 erövrade Zinkí Edessa. Edessa hade hela tiden skyddat Antiokia från anfall av turkarna i nordost. De följande åren lyckades Nur ed-Din, Zinkis son erövra större delen av Antiokia. Staden räddas i sista stund av det Andra korståget som slår tillbaka turkarna på sin väg söderut. Efter korståget gått under fortsätter dock striderna med Nur ed-Din och sommaren 1149 dör Raymond i strid mot Nur ed-Din utanför borgen Inab.

Aleppo

Staden Aleppo är byggd runt dess respektingivande citadell. Mitt i staden på en 50 meter hög kulle ligger en stor borg omgiven av en ringmur. Det är här ifrån staden styrs. Den som härskar över citadellet härskar över Aleppo. Innanför dess murar finns gott om plats både för grönskade trädgårdar och två moskeer. Andra viktiga byggnader i staden är Jamí al-Kabir, "Den stora moskén" som invånaren i Aleppo är mycket måna om att den skall vara storslagnare än den i Damaskus. Stadens huvudsakliga skydd är en tjock ringmur med sju portar som rustats upp ordentligt sedan korsfararna dök upp i området.

Staden innandöme är fullt av trånga gator och gränder och känd för sin stora övertäckta basar där varor från hela orienten och även från den avlägsna östern finns till salu. Aleppos läge, i ena änden av sidenkaravanen, gör att staden är känd för sin handel och sina köpmän och den som beger sig in i staden kommer garanterat att komma ut med något som de inte vill ha.

Damaskus

Vid floden Baradas strand ligger den viktigaste av de muslimska städerna i området, Damaskus. Staden var tidigare hela det muslimska rikets huvudstad, efter att det muslimska riket splittrades tappade staden rollen som huvudstad men anses fortfarande av många som en av de viktigaste städerna i islam och drar till sig många lärda. Floden Baradas ger liv och grönska till området runt staden i en annars torr öken. Precis bredvid floden ligger stadens citadell. En massiv borg färdigbyggd bara två årtionden innan korfararna anlände. Borgen sågs vara fylld av mystiska fällor och finurliga maskiner som ska hjälpa till att försvara den i händelse av ett anfall.

Den viktigaste byggnaden i Damaskus är Umayyad moskén som av större delen av stadens invånare anses vara världens största moské. Moskén var ursprungligen ett hedniskt tempel som sedan byggdes om till en kyrka och slutligen en moské. Eftersom Johannes Döparens huvud anses vara begravt i en krypta i moskén är den även av intresse för kristna pilgrimer.

Stadens placering, i en korsning mellan flera viktiga karavanleder, har gjort den rik och det finns gott om stora palats med rikt ornamenterade balkonger och innergårdar med frodande trädgårdar och porlande fontäner. Invånarna i Damaskus har många gånger bosatt sig nära släkt och vänner och andra de kan lita på och tillsammans har de sett till att det finns så få ingångar som möjligt för att komma in deras kvarter. Dessa ingångar har sedan försetts med portar som kan stängas i händelse av oroligheter.

Grevskapet Edessa

Edessa var en av de rikaste av korsfararstaterna. Större delen av rikedomarna kommer från de handelsvägar som passerar Edessa och kunde beskattas. Majoriteten av invånarna består av Syrisk och armeniskt kristna, ett fåtal är ortodoxt kristna och muslimer och ett än mindre fåtal är katoliker. Staden Edessa i sig var väl försvarad med tjocka murar och bestod av cirka tio tusen själar.

Staden erövrades som berättas ovan, av Baldwin med en blandning av list och våld. Så snart han kände att han satt säkert begav han sig Jerusalem för att uppfylla sina korstågslöften. Väl tillbaka så möttes han av Joscelin av Courtenay, en fattig, landlös kusin till Baldwin. Joscelin togs väl emot av Baldwin och förvandlades snabbt till landägare när han fick staden Turbessel. Strax därefter dog kung Gottfrid och Baldwin blev utsedd till ny kung av Jerusalem, som härskare i Edessa utsåg han sin kusin Baldwin II. För att se till att hålla sig väl med den stora armeniska befolkningen såg Baldwin II till att ta sig en armeniska till drottning. De närmaste åren tillbringade Baldwin II och hans få riddare större tiden i fält för att säkra och utökade grevskapet. Bland annat nöp de staden Marash av Bysans vilket gjorde att Baldwin placerades i gruppen 'Fiender som bör förgöras' av kejsaren.

Edessas framgångar fick staterna runt omkring att sluta sig samman och 1104 gick emirerna i Mosul och Mardin till attack mot Edessa. Tillsammans med Bohemond av Antiokia attackerade Baldwin staden Harran. Den kristna armén bestod av kanske tretusen riddare plus ett antal fotsoldater. Vid floden Balikh mötte de kristna de muslimska styrkorna och besegrades i grunden. Armén från Antiokia lyckades fly men större delen av armén från Edessa dödades eller tillfångatogs, bland de tillfångatagna fanns både Baldwin och Joscelin. För att skydda staden tog Tancred över beskyddet eftersom han hade tvångsats att återlämna Antiokia till Bohemond. Staden låg riktigt illa till ett tag men de muslimska härskarna kunde inte komma överens och något riktigt anfall skedde aldrig.

Sommaren 1108 släppts Baldwin II och Jocelin av emiren av Mosul under förutsättning att de skulle hjälpa Mosul mot emiren Redwan i Aleppo. De hade dock kunnat bli frisläppta mycket tidigare eftersom strax efter de tillfångatogs lyckades Tancred tillfångata en av emirens prinsessor. Emiren erbjöd sig att byta henne mot Baldwin och Jocelin eller 50.000 dinarer. Tancred föredrog pengarna. Tancred

hade nämligen inga tankar på att släppa kontrollen över Edessa och allierade sig därför med Aleppo mot Mosul och Edessa.

I oktober 1108 möttes de båda arméerna vid Menbîj utanför Tell Basher. Det var inga stora arméer men för första gången slogs kristna och muslimer med varandra istället för mot varandra. Tancred vinner visserligen striden men tvingas ändå att avsäga sig sina krav på Edessa efter krav från patriarken i Antiokia.

När Baldwin II återvände till Edessa började han misstänka att de armenier som han tidigare förlitat sig på konspirerat för att störta honom. Han påbörjade därför en utrensning bland armenier på både högre och lägre nivåer. Samtidigt som Baldwin II såg till att förgöra den hand som stödde honom på hemmaplan så tog Mawdud över makten i Mosul och han var inte alls förtjust i Baldwin. Inom ett år hade han erövat allt territorium som Edessa hade öster om Eufrat. Edessa klarar sig emellertid därefter i stor sett undan Mawdud fortsatta anfall mot korsfararstaterna och kommer undan med att plundras. Mawdud lönmördas i Damaskus 1113 och Edessa kan andas ut

Den 14 april 1118 blev Baldwin II kung över Jerusalem och tvingades överlämna styret av Edessa till Jocelin. De närmaste åren därefter tillbringas Jocelin i nästan ständig strid med turkarna under ledning av Il-Gazî från Aleppo. Striderna fördes till större delen på östra sidan av Eufrat även om Edessa belägrade fyra dagar i maj 1120. Båda sidor upplever mindre segrar och bakslag och städer byter ägare flera gånger. Slutligen tillfångatas Jocelin i ett bakhåll i ett trask där de kristna riddarna inte kunde manövrera av Balek, Il-Gazîs brorson som tagit över Aleppo efter Il-Gazîs död. Han kräver att Jocelin ska överlämna Edessa till honom och när Jocelin vägrade så spärrades han helt sonika in i ett fort nordöst om staden. Detta tvingade Baldwin II att bege sig upp till Edessa med en stor armé för att lära Balek en läxa. Men året efter, i april 1123, tillfångatogs även han av Balek och placerades i samma fort som Jocelin. Något måste göras. En styrka på femtio män beger sig av från Edessa på ett riskfyllt räddningsuppdrag. Förklädda till köpmän lyckas de ta sig in i fortet Kharput där kungen och greven sitter fånga, övermannar vakterna och befriar dem. Larret hade dock gått och innan de lyckats lämna borgen var de inringade av turkiska styrkor. Jocelin skickades ut i mörkret genom turkarnas linjer för att hämta hjälp till den inringade borgen. Men innan försträckningarna ens hunnit samlats ihop hade Balek, rasade över vad som hade hänt, stormat borgen och åter igen satt Baldwin i kedjor. Inte

Acre

Acre blev efter att staden erövrades av de kristna snabbt deras viktigaste hamnstad. På grund av alla sjömän som vistades i staden är Acre den stad i området med störst andel västerlänningar. Fartygen som anlägger i Acre kommer oftast från Venedig eller Genua men ibland även från avlägsnare hamnar som England eller Frankrike.

Staden är en av de viktigaste inkörsportarna för pilgrimer till det Heliga Landet och en av de viktigaste utförselsportarna för varor som har fraktats på Sidenvägen och från andra delar av orienten. Det är därför en väldig lukrativ stad att befinna sig i men även en väldigt farlig stad. Särskilt om du inte är västerlänning eftersom många av de kristna som nyligen anlänt till det Heliga Landet inte är insatta i det politiska läget utan är mest intresserade av att döda saracener. Och saracener för dem innebär i stort sett vem som helst som råkar ha skägg och mörk hy, må de sen vara muslim, kristen eller jude. Mycket jobb läggs dock ner på att upprätthålla ordningen och få de muslimska köpmännen att kunna känna sig trygga eftersom de drar in mycket pengar till staden.

Till skydd har staden en kraftig mur med en tillhörande vallgrav på landsidan. Dessutom ska det ha funnits flera torn inne i staden, ofta stående i gathörnen som kan användas i eventuella gatustrider. Hamnen skyddas av kedjor som kan dras upp för att hindra fiendliga fartyg från att ta sig in.

Staden är uppdelad så att lägst ut mot murarna där det är lugnare har adelsmännen sina hus medan köpmännen håller till i stadens hektiska centrum där varje typ av varor har sin

egen gata där man kan köpa och sälja dem. Nere i hamnen håller sjömännen till och det är här man kan hitta de flesta spelhusen samt bordellerna, som drivs med muslimska slavar.

I den sydvästra delen av staden uppför Tempelriddarna ett stort fort under andra halvan av 1100-talet och deras närvaro kom därefter allt mer att dominera staden.

förrän efter Baleks död friges Baldwin av Baleks brorson, Tirmurtash, mot 20.000 dinarer, en tämligen liten summa.

Väl tillbaka i Edessa fortsatte Joscelin striderna mot Balek och Aleppo men pressades hårt. De 5 maj 1124 besegras Edessas trupper fullständigt av Balek när de är på väg för att undsätta en muslimsk småfurste i Manbidj som motsatt sig Balek och insett att enda sättet att överleva var att överlämna staden till Edessa. Som tur är så dör Balek dagen efter av en pil från Manbidjs murar. Det tog inte lång tid innan trupper från Edessa tillsammans med trupper från Jerusalem och Antiokia stod utanför Aleppos murar. Tirmurtash hade redan lämnat staden och de enda som försvarade den var dess invånare. Men innan staden hunnit falla nåddes belägrarna av ryktet om att en stor muslims styrka som var på väg mot staden. En oförsvarad stad var en sak men en stor armé var de inte redo att möta. Joscelin liksom de andra drog sig undan från Aleppo. De närmaste åren tillbringades med småstrider med Aleppo i söder som till större delen var framgångsrika.

Under tiden hade Joscelin och Bohemond II den nya härskaren av Antiokia blivigt allt mer osams. Bakgrunden var Tancred och Baldwins gammal bråk om vem som egentligen hade rätt till Edessa. Först när det var avklarat på diplomatisk väg kunde Jocelien åter inrikta sig på att utvidga sitt rike. Men söder ut vågade han inte gå. Aleppos nya härskare Zinki var allt för mäktig för att han skulle våga reta honom. Istället fick det bli bergstrakterna norrut. Det var vid en belägring under en av dessa småborgar som han får en skada som senare leder till hans död 1131. Staden tillfaller därefter hans son Jocelin II. Jocelin II var på grund av sin armeniska mor, mycket omtyckt i sitt grevskap. Han hade inte alls en lika krigisk personlighet som sin far. Delvis på grund av att han inte hade samma möjligheter. Grannen Aleppo hade växt sig kraftig under sin nya härskare Zinki och det var inte värt att reta det lejon som för tillfället låter en vara i fred. Trots det deltog han i en del strider mot Aleppo dels i det fritagningsförsök som genomfördes då kungen av Jerusalem blev instängt i Barins. Dels slog han sig samman med den Bysantiska Kejsaren strax därefter i en misslyckad attack mot Aleppo. Edessa började dock under Joscelin II dra sig undan allt mer från både de kristnas och muslimernas affärer i området. Han tillbringade allt mindre tid i Edessa och spenderade större delen av sin tid i Tell Basher med sina trupper.

Zinkí hade dock inte glömt sin norra granne. När han insåg att det var omöjligt att inta Damaskus i söder vände han istället sina arméer norrut. Hösten 1144 invaderade han grevskapens södra delar medan Joscelin var upptagen i norra delen. Han tågade snabbt mot Edessa som lämnats obevakat och försvarades enbart av stadsmilisen. Efter en kort belägring ger staden upp den 24 december, alla franker som var kvar i staden dödades eller fördes bort som slavar och Zinkí kunde installera en guvernör i staden samt ta kontrollen över allt område söder om Euftrat. Joscelin vågade inte attackera Zinkí och bryta belägringen utan begav sig med sina trupper till det välförsvarade Tell Basher och överlämnade sin huvudstad och hela östra delen av sitt rike utan strid. Nyheten spred sig som en löpeld över orienten. För muslimer var det en nyhet full av glädje, för de kristna en av sorg. Den fortsatte över havet, till Rom där påven genast manade till ett nytt korståg och ut över Europa där kungar och grevar tog upp sina vapen och svor korstågseden och lovade att tåga mot det Heliga Landet, besegra saracenerna och återta Edessa. Men precis som vid det första korståget var det en långsam process och alla visste att det skulle ta flera år innan en ny armé var framme. Under tiden hotades de kristna rikena av den segerrike Zinkí och i Tell Basher arbetar Joscelin för fullt för att genom list tillsammans med sina armeniska allierade återta sin tron.

Antiokia

Det mest iögonfallande med Antiokia är stadens enorma stadsmurar som härstammar från den romerska tiden. Eftersom stadens befolkning, som kan ligga runt fyrtiotusen, är betydligt mindre än den halva miljon som fanns när murarna byggdes så finns det gott om plats innanför dem vilket har utnyttjats till fruktträdgårdar och åkerfält. Staden är en viktig kristen stad, bland annat så var det här som ett av de fyra första patriarkaten grundades. Det finns därför gott om kyrkor och den bebos till större delen av kristna, framförallt ortodoxa greker och armenier. Det fåtal katoliker som är bosatta i staden härstammar framförallt från Italien.

Staden är mer ordnad än de mer arabiska städerna som ligger längre söderut. Här kan man fortfarande se resterna efter den romerska stadsplaneringen och det finns gott om byggnader kvar från den tiden i olika grader av förfall. Att det finns så gott om plats gör även det att staden verkar luftigare och mer välordnad än många andra städer i området.

Direkt efter erövrandet såg man till att köra ut den grekiska patriarken från staden och istället installera en katolsk patriark. Eftersom patriarken i Antiokia är den näst högsta i området efter den i Jerusalem så blir det ofta mer eller mindre hetsiga diskussioner om hur stort självbestämmande patriarken i Antiokia ska ha.

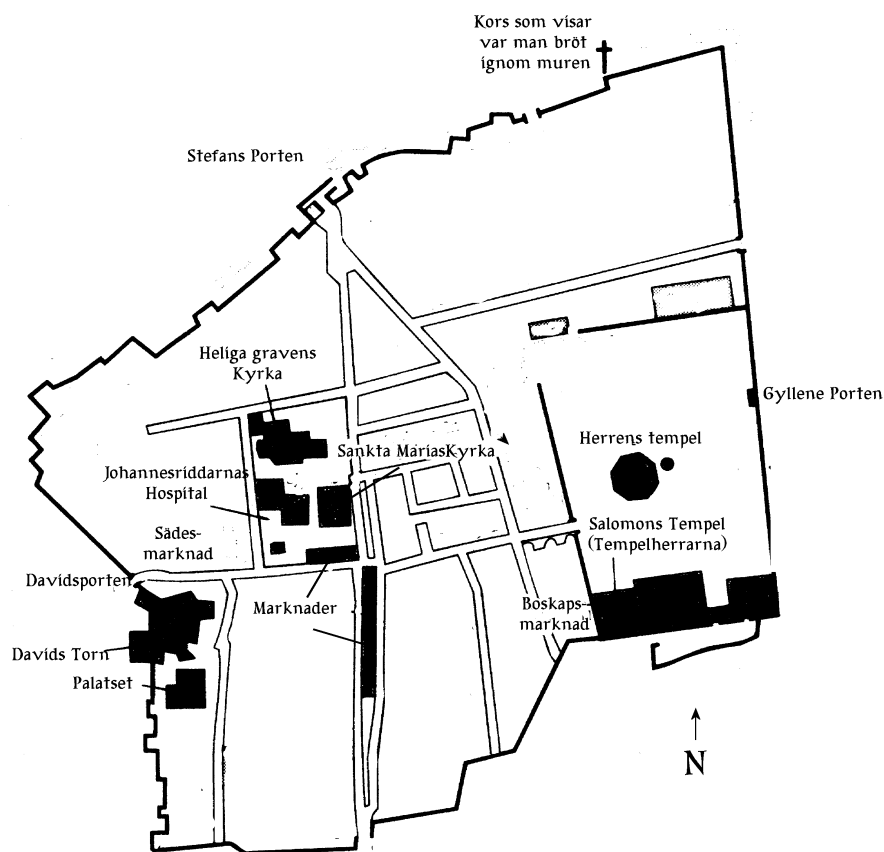
Jerusalem

Jerusalem direkt efter erövrandet är en sorglig syn, staden som innan kan ha bebotts av så många som trettiotusen invånare har nu en befolkning på ett par hundra korsfarare. Alla muslimer och judar har flytt eller slaktats och alla andra kristna invånare har slängts ut. Så länge som fem månader efter intagandet ligger det fortfarande kvar lik i staden.

Uppe på tempelberget har al-Asqa moskén gjorts om till kungligt residens och den runda Klippmoskén har börjat byggas om till kyrka. De övriga adelsmännen har lagt beslag på olika palats och inrett dem som sina. Större delen av den lilla befolkningen bor dock i närheten av den Heliga Gravens kyrka. Resten av staden ligger öde och hemsöks av tjuvar och beduiner.

Det är inte förrän efter Gottfrid har dött och Baldwin tar över som andra kristna åter igen tillåts i staden och kommersen åter igen tar fart. Till en början bosätter sig i huvudsak en stor grupp armenier i de södra delarna av staden nedanför citadellet. 1115 tillkommer en stor grupp syriska kristna som bosätter sig i de norra delarna och staden når upp till en befolkning runt tiotusen. Under 1120-talet börjar även muslimer och judar få begränsad rätt att besöka staden för att bedriva handel och liknande. De får dock inte bosätta sig i den. Det byggs till och med upp några små bönerum i samband med Klippmoskén och al-Asqa där muslimer kan be.

Stadens viktigaste näring är religionen, varje år besöks den av tusentals pilgrimer och en stor del av befolkningen lever därför på att sälja mat och souvenirer till dessa. Marknadsplatserna runt de

Muslimska riken i området

Mellanöstern var vid tiden för första korståget kraftigt splittrat. Bara hundra år tidigare hade norra delen kontrollerats av Bysans och södra delen av Egypten. Sedan kom turkarna. Turkarna var visserligen muslimer men tillhörde sunni grenen med säte i Bagdad i, motsats till shia grenen som gällde i Kairo, vilket gjorde dem till lika bittra fiender till Egypten som till de kristna. Turkarna drev bort både egyptier och greker från området och införlivade det i sitt eget sultanat. När sedan sultanen dog utbröt det osvikligen strider mellan hans söner och generaler över vem som skulle arva sultanatet. Vid tiden för korståget så bestod det Heliga Landet av mängder av småstater, Antiokia, Aleppo, Damaskus, och Tripolis är bara några av dessa. De lyder alla för tillfället under sultanen i Bagdad men eftersom han är upptagen med inbördes strider så har han inte tid att komma till dess undsättning. Faktum är att mellan 1099 och 1101, när frankerna var som mest sårbara så bytte Bagdad sultan åtta gånger. De enda två större städer i området som inte erövrades av de kristna är Aleppo och Damaskus.

Aleppo

Aleppo var den ena av de två stora städer som låg i området, den andra var Damaskus och två bittrare fiender får man leta efter. Aleppo och Damaskus styrdes av två bröder Redwan av Aleppo och Dukak av Damaskus. Det första Redwan lät göra när han tog över kronan i Aleppo var att strypa sina bröder varav bara Dukak lyckades undkomma. Aleppo är en rik stad. Jordan runt staden är bördig och fylld av åkerfält och fruktträdgårdar. Staden ligger även strategiskt placerad på en av karavanlederna österifrån. Tyvärr så försvinner en stor del av inkomsterna från handeln efter att frankerna erövrade kusten och tar ut stora skatter av karavanerna i kuststäderna. Ett större bekymmer för staden är dock att kungen är näst intill galen. Han är övertygad att alla vill döda honom och för att skydda sig har han låtit staden bli en fristad för en av mellersta östens mest fruktade sekter, Assassinererna, lönnmördarsekten. Som tack ser sekten till att undanröja alla de fiender som Redwan anser sig ha, verkliga och imaginära.

Förutom att kungen är galen så är han även en usel fältherre och enormt feg. Det blir inte bättre av att han under belägringen av Antiokia blir besegrad i grunden av de västerländska styrkorna. Efter det undvek han till varje pris att komma på kant med korsriddarna. När Tancred tre

heliga platserna påminner antagligen en hel del om en nutida turistmarknad.

Staden innehåller flera viktiga byggnader.

Den Heliga Gravens kyrka

Jerusalems viktigaste och aldrig heligaste kyrka är den Heliga Gravens kyrka, byggd ovanpå Jesu grav. När Jerusalem erövrades så täckte kyrkan huvudsakligen platsen för Jesu grav och korsfästelse men den började genast byggas ut och ihop med närliggande byggnader och hade inom femtio år fördubblat sin storlek. Till en början fick enbart latinska präster vistas i kyrkan men senare fick även armeniska och syriska präster tillgång till den.

Hospitalet

Hospitalet är en jättelik byggnad söder om Heliga Gravens kyrka där hundratals sjuka och fattiga pilgrimer kan bo och få vård. Hospitalet drivs av Johannesbröderna som under 1120-talet utvecklades till Johannesriddarna.

Sankta Marias Kyrka

Bredvid hospitalet och den Heliga Gravens kyrka ligger Sankta Marias kyrka tillägnad Jungfru Maria.

Herrens Tempel

Herrens tempel är det nya namnet på Klippmoskén som befinner sig uppe på judarnas tempelberg. Moskén är ursprungligen byggd runt den klippa där Mohammed steg upp till himlen men i tron att det var en gammal Byzantisk kyrka så har korsfararna målat över alla arabiska ord och ersatt det med bibeltexter och placerat ett kors på toppen av moskéns väldiga kupol. Herrens Tempel är en oerhörd imponerad byggnad särskilt dess stora guldklädda kupoltak som täcker själva klippan i mitten.

Salomons Tempel

Efter erövringen var al-Asqa moskén i ett bedrövligt skick men eftersom det var den största byggnaden i staden valde Gottfrid att göra den till sitt kungliga palats. Troligtvis användes bara de helare delarna av området och 1118 skänktes byggnaden till tempelriddarna av kung Baldwin som istället valde att flytta ner till ett palats bredvid citadellet. Allt eftersom Tempelriddarna blev mäktigare och rikare kunde de bygga upp allt mer av det som av kristna kom att kallas Salomons Tempel. Inom det vidsträcka området kunde de ha såväl kyrka som bostäder, vapenlager och träningsgrunder. Under templet lät man inreda en stor grotta till stall med plats för tusentals hästar. Här liksom i Klippmoskén behöll man på många ställen de muslimska mosaikerna och utsmyckningarna och valde att enbart måla över de arabiska texterna. Det mest iögonfallande med templet är en kupol i silver lika stor som den i guld ovanför Herrens Tempel.

Davids Torn

Citadellet bredvid Davidsporten är stadens starkaste punkt och kontrollen över citadellet är vitalt för att kontrollera staden. Det är därför särskilt viktigt att man ser till att ha pålitliga soldater stationerade här när det konspireras kring makten.

år senare plundrade stadens omgivningar vågade han inte gå i strid med riddaren utan betalade honom istället en stor summa pengar och gick med på att sätta upp ett kors på stadens moské samt att betala skatt till Antiokia för att få honom att sluta.

Fem år senare är det dock inte de kristna som är Redwans stora problem. Det är istället emiren i Mosul. Emiren har börjat kasta lystna blickar på Aleppo och efter att ha skaffat sig stöd av Edessa, genom att frige Baldwin II av Edessa, börjar han tåga mot Aleppo. Redwan ser ingen annan lösning än att alliera sig med sin fiende i Antiokia som av egna skäl gärna vill se Baldwin besegrad. I slaget vid Tell Basher besegrar Redwan och Tancred sina fiender och Redwan kan behålla sin stad, även om han fortfarande är skatteskyldig till Tancred.

Att Redwan är så vek mot de kristna, speciellt att han tvingats sätta upp ett kors på moskén, retar Aleppos befolkning. Folk i staden började träffas i små grupper för att diskutera vad som måste göras, upprorsstämmningen jäser. En delegation av lärda män beger sig till Bagdad och övertalar den nya sultanen Muhammed att skicka hjälp till Aleppo. Muhammed går med på att skicka den nya Emiren av Mosul, Mawdud. Redwan är emellertid inte intresserad av hjälp eftersom han är övertygad om att de tänker ta ifrån honom kronan så när Mawdud anländer i oktober 1113 är staden stängd och efter att plundrat stadens omgivningar tvingas han bege sig tillbaka.

Redwan får emellertid inte njuta av sin krona länge till utan dör den 10 december samma år. Genast kastar sig befolkningen över alla assassiner, alla som är släkt med assassiner, umgåtts med assassiner eller kan tänkas vara assassiner. Kronan övertas av Alp Arslan, Redwans son som förväntat halshugger alla Redwans gamla medarbetare till folkets stora gillande. Sedan går han vidare med sina bröder, tjänare han inte uppskattar, budbärare som kommer med dåliga nyheter och så vidare. Folket börjar oro sig. Den nya kungen är tydligen galnare än den gamle. Till slut dödas Alp Arslan av sin egen eunuck 1114 som installerar en av Redwans få kvarvarande söner på tronen. En sexåring som han lätt kan kontrollera. Eunucken själv mördas tre år senare och makten övergår till en annan eunuck. Styret av staden blir allt mer rörigt och anarkin sprider ut sig, de soldater som finns i staden blir allt mer upproriska. Under tiden passar Roger av Antiokia på att ockupera i stort sett allt område runt staden. Till slut erbjuder den styrande eunucken Roger att komma till staden för att hjälpa honom.

Detta var droppen som fick bägaren att rinna över för stadens invånare. Det var klart för dem att staden behövde en stark man. 1118 anländer turken Il-Gazí till Aleppo på folkets inbjudan. Han rensar snabbt upp staden gifter sig med Redwans dotter och startar en kampanj mot Antiokia. Den 28:e juni året efter möter han frankerna på slätten Sarmada som korsriddarna sedan kom att kalla de Blodiga Fälten. Armén från Antiokia besegras och sir Roger själv hittas på slagfältet med huvudet kluvet i höjd med näsan. Mer än så blir det dock inte, Il-Gazí visar sig vara omåttligt förtjust i jästa drycker och tillbringar, med undantag av smärre skrämlystringar med Edessa och Antiokia, större delen av sina resterade tre år med att vara berusad i sitt palats i Aleppo.

Hans brorson Balek som efterträder honom är dock betydligt piggare på att slåss och bland det första han lyckades med är att tillfångata Jocelin av Edessa och kungen av Jerusalem. Följande år tillbringar han med att återerövra vad Aleppo förlorat till de kristna innan han dör snöpligt av en pil under belägringen av borgen Manbidj som tillhörde en vasall som gjort uppror. Baleks efterträdare blev Il-Gazís son, som var mer intresserad av vin, kvinnor och sång än av strid, blod och död och lämnade därför snabbt Aleppo och begav sig till sin hemstad Mardin, långt från striderna i Heliga Landet. Han passade även på att släppa kungen av Jerusalem mot en mindre lösensumma. Utan härskare låg staden oskyddad och snart var den åter belägrad av franker från Antiokia.

Åter igen bjuder man in en turkisk emír, al-Bursukí, emíren i Mosul, han anländer till staden i januari 1125 och jagar utan större strider bort frankerna utanför murarna. Därefter fågar han i triumf in i staden. Under det närmaste året lyckades han hålla frankerna stången men mördades efter ett moskébesök i Mosul av assassiner i november 1126. Några månader därefter går hans son samma öde till mötes. Aleppo står snart på randen till inbördeskrig med fyra olika emírer som anser sig ha rätt till tronen.

Den som slutligen övertog staden blev Zínkí, en turkisk general som fått staden av sultanen i Bagdad som tack för att han slagit ner ett uppror av kalifen. Zínkí han dock inte göra mer än att återställa ordningen i staden innan han blir tvungen att lämna över staden till en betrodd undersåte och åter igen bege sig till Bagdad för att krossa ett nytt uppror av kalifen. Inte förrän 1135 återvänder han, han erövrar snabbt några borgar från korsfararna och beger sig sedan 1137 mot Homs, en rik handelsstad som för tillfället lyder under Damaskus. Han hade tidigare skickat sin

Handeln

Om religionen var det som skilde de kristna och muslímerna så var det handeln som förenade dem. Redan tidigare hade området tjänat stora pengar på att befinna sig i slutändan av Sidenvägen och efter att korsfararna erövrat kuststäderna och öppnat upp dem för handel västerut blev handeln med varor som tillverkades i området och sedan skeppades till Europa allt viktigare. Handeln var så viktig att många muslimer var emot krig mot de kristna just därför att det skulle skada handeln och driva bort de kristna skeppen från hamnarna.

Några av de viktigaste varorna i området var glas från Ascalon och Tyre, cederträ från Libanon, socker, mängder av olika sorters kryddor samt parfymmer och framför allt flera olika sorters tyger där silke, både producerat i området och importerat österifrån, var den viktigaste och dyraste av alla. En annan ny handelsvara var de droger som i århundrade florerat i området, framför allt opium och hasch som nu introducerades för västerlandet.

Politik

Styrandet av Konungarikets Jerusalem

Officiellt så tillhörde alla de andra furstendömena och grevskapen konungariket Jerusalem och kungen av Jerusalem var den som styrde över dem andra. I själva verket var det inte så. Antiokia, Tripoli och Edesse erkände visserligen kungen av Jerusalem som sin kung men tillät honom inte att styra över dem. Det enda område som kungen styrde över var de som tillhörde själva konungariket och inte ens sitt det fick han styra helt själv. Till sin hjälp hade han 'Haute Cour', Högsta rådet. Ett råd bestående av de rikaste adelsmännen och biskoparna som växte fram under början av 1100-talet. I teorin hade alla adelsmän rätt att rösta i rådet men i praktiken var det enbart de rikaste som deltog eftersom man måste vara på plats i kungens hov i Jerusalem för att delta.

Rådets uppgift var att godkänna skatter och krig och att döma adelsmän som begått brott. De skulle även godkänna den nya kungen efter att den gamla hade dött.

Eftersom rådet begränsade kungens makt hade Jerusalem mer intrigmakade och politisk spel mellan adelsmännen än det var brukligt i väst, de betedde sig helt enkelt mer orientaliskt. De första kungarna, Baldwin I och II och Fulke var dock såpass starka att de kunde begränsa rådets stridigheter och det ställde sällan till något problem för styrandet av Jerusalem

förhandlare, en man vid namn Saladín som femtio år senare skulle stå utanför Jerusalem, för att försöka övertyga staden att fredligt byta sida. Men när det misslyckades bestämde han sig för att ta staden med våld.

Homs har dock kallat på hjälp från Tripoli och Jerusalem men de kristna styrkorna krossas framför borgen Baríns murar. En stor del av armén fångas i borgen och släpps ut först efter de lovat att betala 50.000 dinarer. Samtidigt hotades Aleppo från norr. Antiokia hade slagit sig samman med den Bysantiska Kejsaren som anlant till området med en enorm armé. Snart belägrade de staden Shayzar i norra Aleppo. Zínki började genast skicka ut sändebud över hela den muslimska världen. Inom kort hade han fått löften om förstärkningar från Bagdad, startat ett uppror i Bysantiskt område på turkiska halvön samt sått split mellan franker och greker. Efter en månad drar sig de grekisk-frankiska styrkorna tillbaka. Även problemet med Homs löser sig när han samma månad gifter sig med prinsessan Zumurrud från Damaskus och får staden som hemgift. Året efter 1139 försöker han sig på ett misslyckat försök att inta Damaskus men tvingas bege sig tillbaka efter att en frankisk styrka från Jerusalem kommit till stadens undsättning. Han ger därför upp sina ansträngningar i söder och vänder sig istället mot norr och mot Edessa. På hösten 1144, medan stadens härskare hade lämnat den helt oförsvarad, lyckades han efter en kort belägring inta staden. En stor del av Edessas territorium kunde nu läggas till Aleppo. De återstående två åren tillbringar Zínki med att befästa de områden han erövrat. Han dödas av en av sina slavar i sitt eget tält.

När Zínki dör splittras hans armé och hela området mellan Aleppo och Mosul ligger oförsvarat. Antiokia börjar åter igen plundra stadens norra områden och Joscelin II av Edessa planerar för fullt att återta sin stad.

Damaskus

Som nämns ovan så styrs Damaskus av Redwans bror Dukak. Dukak är en tämligen feg person, hela tiden övertygad om att någon försöker döda honom, och särskilt att hans bror Redwan är ute efter honom. Av inte helt ogrundade anledningar eftersom Redwan redan försökt strypa sin bror en gång tidigare.

Staden Damaskus i sig är en av områdets viktigaste och äldsta städer. Den har tidigare varit huvudstad i det muslimska riket och innehåller några av islams viktigaste moskeer. Det är fortfarande en viktig ort där lärda män samlas för att samtala religion på stadens gator. Dess välstånd kommer ifrån att den öst-västliga sidenkaravanen i Damaskus möter en nord-sydlig handelsväg.

Dukaks första erfarenheter av de kristna är allt annat än positiva. Först besegras han av dem vid Antiokia, sedan utanför sina egna murar av plundrare från Jerusalem och slutligen i ett misslyckat bakhåll när han försöker hindra Baldwin att överta Jerusalem. Allt inom loppet av två år. Dukak valde därefter att vara oerhört försiktig i kontakten med frankerna vilket resulterade i att staden fick avstå flera territorier till Jerusalem. 1105 dör Dukak, troligtvis av gift och i brist på ättlingar tas styret över av en förmyndare, Toghtekin.

Toghtekin har en pragmatisk inställning mot sina nya kristna grannar. Han ser dem som vilka grannar som helst och så länge de inte hotar hans stad så har han ingen orsak att vara fiendtlig mot dem. De kan till och med vara praktiska bundsförvanter om det visar sig att någon annan hotar Damaskus. Detta händer fem år senare då Mawdud anländer till Damaskus i spetsen för en stor armé med uppdrag från Sultanen att lära frankerna en läxa. Toghtekin inser genast att om Mawdud lyckas besegra frankerna har han ingen som helst tanke att lämna Damaskus. Den 2:e oktober är Mawdud och Toghtekin på väg till moskén när en lönnmördare kastar sig över honom och sticker ner honom med en kniv. Vem som anlitat mördaren kommer aldrig fram men både Thoghekin och Redwan hade sina orsaker.

Den omedelbara effekten blir att Mawduds armé föll samman, Toghtekin satt säkert i Damaskus ytterligare en tid samt kunde på köpet värva några av soldaterna från framlidne Mawduds armé. Sultanen i Bagdad blev dock rasande och började genast samla ihop en ny armé. Den här gången för att lära Aleppo och Damaskus en läxa. Hotet från

Feodalsystemet

Jerusalem, liksom de andra kristna staterna i området var så kallade feodalstater. Kortfattat innebar det att kungen delade ut delar av sitt land till grevar och andra adelsmän som i sin tur blev skyldiga att betala skatt och ställa upp i krig för kungen. De i sin tur kunde dela ut delar av det land de fått till andra adelsmän och så vidare ända ner till bönderna. Dock var inte bönderna i Jerusalem skyldiga att ställa upp i krigstjänst som de kunde vara i vissa delar av Europa utan korfararna hade istället tagit över den loka muslimska indelningen där så kallade 'rais', lokala stålhållare såg till att deras områden betalade skatten som krävdes in i mat.

Konungariket Jerusalem var under den här tiden uppdelat i ungefär följande förlänningar, årtalen inom parantes anger på ett ungefär när de uppstod.

Grevskapet Jaffa och Ascalon (1100)

- Länet Ramla (1134)
- Länet Ibelin (1134)
- Länet Mirabel (1134)

Furstendömet Galileen (1099)

- Länet Beirut (1110)
- Länet Banias (1128)
- Länet Toron (1107)
- Länet Nazareth (1115)
- Länet Haifa

Länet Sidon (1110)

Länet Oultrejordanien (1118)

Länet Arsuf (1101)

Länet Bethsan (1101)

Länet Caesarea (1101)

Länet Dera (1118)

Länet Hebron (1099)

Länet Nablus

Länet Scandeleon (1116)

sultanen är många gånger värre än hoten från stadens närmaste små kristna grannar. Under det kommande året jobbar Toghtekín flitigt med att försöka övertyga sina nya grannar, som inte riktigt har fattat vem sultanen är, vilket stort hot han är mot dem alla. Mängder med sändebud skickas fram och tillbaka mellan de olika hoven. Våren 1115 när sultanen börjar närma sig med sin arme på över tiotusen erfarna turkar är allt klart. Innan de når fram till Damaskus möts de av en armé, minst lika stor som deras egen, bestående av män från Damaskus och Aleppo sida vid sida med riddare och soldater från Jerusalem, Antiokia och Tripolis. Sultanen tvingas dra sig tillbaka men nedkallar först alla förbannelser han kan över de svekfulla syriska furstarna och lovar dyrt och heligt vid profetens skägg att aldrig mer blanda sig i Syriens bekymmer. Ett löfte han håller till sin död.

Damaskus upplever där efter ett decennium av relativt lugn fram till Toghtekín död 1128. Under härskarens sista år hade han allt mer hamnat under inflytande från assasinerna som flyttat till staden efter de blivigt utslängda från Aleppo. Rykten hade florerat i staden den sista tiden att sekten planerade att överlämna staden till korsfararna efter Toghtekín död. Därför utbröt ett upplopp, inte helt olíkt det i Aleppo efter hans död där alla assasiner letades upp och dödades. Fanns det någon sanning i konspirationen? Oavsett vilket så dök det upp en armé från Jerusalem bara några veckor senare som kräver att invånarna ska överlämna staden till dem.

Den första uppgiften för Damaskus nya härskare, Toghtekín son Burí blir därför att besegra frankerna. Turen var på hans sida och han lyckades överraska frankernas läger medan en stor del var borta på plundring och driva bort dem från Damaskus. Burí fick emellertid inte härska länge, i maj 1131 knivhuggs han av två assasiner som lyckats nästla sig in i hans hushåll. Kungen dör dock inte direkt utan lever i svåra plågor i ytterligare tretton månader. Staden övertas av hans son Ismael som är mer intresserad av att hämnas sin fars död än att slåss mot de kristna. I början av sin regeringstid lyckas han därför inta ett några av de borgar som assasinerna håller. Men han blir allt mer orolig för lönnmördarnas hämnd och börjar avrätta alla som han misstänker vara en hot. För varje person han låter avrätta blir missnöjet i staden större och Ismael allt räddare och han tvingas avrätta än fler.

Till slut inser Ismael att situationen är ohållbar. Han lovar Aleppos härskare Zínkí att han ska få staden i utbyte mot att Ismael får dra sig undan under emírens beskydd.

Tyvårr læcker planerna ut och staden är på gränsen till revolt. Då tar Ismaels mor, Zumurrud, saken i egna händer och låter mörda sin son den sista januari 1135 och placerar en annan av sina söner, Mahmud, som härskare. Zinkí blir naturligtvis förbannad när han strax därefter anländer till staden redo att majestätiskt tåga in i den men i stället får bege sig hemåt.

Två år senare står han utanför staden Homs, som tillhör Damaskus, med katapulter och belägringsutrustning. Damaskus kunde visserligen avskräcka Zinkí två år tidigare tack vare sina skyddande murar men har ingen lust att möta hans arméer i fält för att frita Homs. De övertalar därför frankerna att hjälpa dem. Frankerna ser ett utmärkt tillfälle att visa musklerna och kanske vinna Homs och tågar raskt dit och åker på storstryk av Zinkí som hunnit förbereda sig. De följande striderna mellan Zinkí och västerlänningarna gör att Damaskus kan få det ganska lugnt i två år. Under tiden verkar Zinkí ha charmat den gamla drottningen i Damaskus, Ismaels mor. I slutet på maj 1138 gifter de sig och Zinkí får Homs som hemgift. Ett år senare mördas Mahmud och Zumurrud ber Zinkí att komma till staden.

Invånarna tycker dock fortfarande lika illa om Zinkí som sist gång han nekades staden. Att han sedan dess belägrat Homs och på väg mot Damaskus även intar fästningen vid Baalbek vars garnison han slaktar när den väl är intagen, gör honom inte populärare. Faktum är att Zinkí är så illa omtyckt i Damaskus att till och med de kristna verkar bättre. Sändebud skickas därför till Jerusalem och i början av 1140 står ett avtal klart. Damaskus och Jerusalem lovar att skydda varandra mot gemensamma fiender, i utbyte mot detta ska 20.000 dinaren betalas årligen till Jerusalem och en gisslan av flera framstående invånare i Damaskus skickas till Jerusalem. Damaskus är därmed mer eller mindre en vasall till Jerusalem. Alliansen mellan Jerusalem och Damaskus tvingar Zinkí att för alltid ge upp sina anspråk på Damaskus och vända sig norrut. Alliansen kommer att hålla i nästan tio år, långt efter Zinkis död och går inte i graven förrän de andra korståget anländer till det heliga landet och anfäller Damaskus.

Gottfrid av Beauvais

Gottfrid är greve/baron, beroende på rollpersonernas rang, över ett mindre stycke land i norra Frankrike. Han är känd som en gudfruktig man och tar väl hand om sina undersåtar. När han får höra talas om korståget anser han att det är hans plikt som herreman att delta. Han ser till att pantsätta sin mark och ordnar så att hans fru Isabell och två små söner, Johannes och Peter, kommer tas väl om hand under tiden han beräknar vara borta.

Gottfrid är urtypen för den gode riddaren. Han anser att hans skyldigheter som riddare är att skydda de svagare, och särskilt sitt eget folk, samt att slåss för Gud. Han är därför relativt lätt att spela. Gottfrids viktigaste roller i kampanjen är dels att han är bra att ha i starten för att sätta igång rollpersonerna och ge dem någon att följa i början av resan så de slipper ta alla beslut om var de ska gå och hur de ska reagera i alla situationer själva. Dels så är hans högre rang av god hjälp, särskilt om rollpersonerna själva är av relativt låg rang såsom fattiga riddare eller ofrälse. Han kan på så sätt ge rollpersonerna tillträde till de högre adelsmännens kretsar och låta dem delta i viktiga beslut som en person av rollpersonernas rang antagligen inte skulle ha fått göra annars. Slutligen kan han vara rollpersonernas dåliga samvete. Eftersom Gottfrid är en stereotyp god riddare som anser man ska beskydda de svaga samtidigt som han har högre rang än rollpersonerna kan man låta honom påpeka för rollpersonerna att så ska inte en riddare bete sig om de missköter sig.

Allt eftersom kampanjen fortlöper bör Gottfrid ta allt mindre plats. Det finns flera olika sätt att fasa ut honom, en

En Korstågs kampanj

I detta kapitel presenteras ett förslag på hur man kan lägga upp en längre kampanj som tar spelarna genom hela upptakten av det första korståget. Från Frankrike till Turkiet. Kampanjen består av flera korta scenarier. Scenarierna är inte fullständiga utan kräver att spelledaren fyller i med detaljer. Beroende på hur rollpersonerna handlar kan man naturligtvis bli tvungen att hoppa över eller ändra i scenarierna. Vilka sorts rollpersoner som spelarna vill ha är naturligtvis upp till var och en men en riddare med sitt följe är ett bra förslag. Detta ger rollpersonerna redan från början en viss makt över de av enklare börd i korståget och ger dem större möjligheter att påverka beslut och ta del i vad som händer. Scenarierna nedan är skrivna utifrån att åtminstone någon av rollpersonerna är av ädel börd men det är inga större bekymmer att använda dem även om alla rollpersonerna är simpla bönder.

Del 1 Förberedelser

Rollpersonerna befinner sig på en av påvens predikningar och blir så inspirerade av talet att de genast bestämmer sig för att ta till korset. Redan på plats så skaffar de sig röda kors av en nasare för bara några få penningar. De träffar även på en riddare, Gottfrid av Beauvais, som ligger i norra Frankrike, eller av något annan lämpligt ort som ligger närmre rollpersonernas hemort. Gottfrid är av högre rang än rollpersonerna och de kommer överens om att de ska följas åt till det heliga landet. Gottfrid är även han helt inställd på att återta den heliga staden. De bestämmer att de ska ge sig av tillsammans så snart vintern är över. Det ger rollpersonerna ca tre månader att skaffa fram pengar för den långa resan. Beroende på hur mycket jobb rollpersonerna lägger ner på att bedöma hur långt det är till Jerusalem, genom att till exempel fråga personer som varit där på pilgrimsresa eller präster så får de en allt korrektare summa. Man bör räkna med att minst 1000 dinarer per person kommer att gå åt på resan. Om rollpersonerna slarvar med planeringen är det är mer troligt att de tar i för lite än för mycket. De flesta som gav sig iväg underskattade grovt resans längd.

För att få ihop dessa pengar kan de behöva pantsätta sina förläningar, antingen hos någon annan adelsman eller hos kyrkan som på påvens order ger bra villkor. Dessutom kan rollpersonerna behöva genomföra vissa tjänster för att få

ihop pengarna. Till exempel driva in en gammal skuld för en judisk penningutlånare eller skydda en handelsman som ska färdas genom en skog med rövare.

Strax efter fastan, i mitten av mars är rollpersonerna och Gottfrid redo att ge sig av.

Del 2 Möte med andra

När de lämnar Beauvais så består folket av ca 50 stridsmän officiellt under Gottfrids kommando varav 10 är ridande ryttare och resten är fotfolk, varav hälften är beväpnade bönder. Dessutom har folket med sig ett trettiotal tjänare, Gottfrids präst och ytterliga ca 50 kvinnor och barn. Rollpersonerna bör ha med sig ett tiotal stridsmän samt var sin tjänare och var sin väpnare om de är enkla riddare. Redan dagen efter så stöter de på ett stort folje dåligt utrustade bönder som har lämnat sina åkrar för att bege sig på korståg. De vill gärna slå sig samman med Gottfrid och följa hans visa ledning till Jerusalem.

I ett möte med böndernas ledare, två rika bönder vid namn Odo och Leo, där spelarna deltar avgörs bondehopens öde. De tre huvudalternativen som kan uppnås är att bönderna slår sig samman med Gottfrid; att rollpersonerna och Gottfrid kommer fram till att bönderna inte kan göra mycket nytta och övertalar dem att återvända; eller att de fortsätter var och en på egen hand efter att blivit öense.

De följande dagarna får spelarna höra från byarna de passerar att en stor armé har passerat nyligen. Två dagar senare så får de se ett stort dammoln på avstånd. På kvällen kommer rollpersonerna i kapp de som färdas sist i armén. Det visar sig snarare vara en hord av fattiglappar och bönder än en riktig armé. Om de frågar vem som leder dem så kommer de få svaret att det är greven av Laon, en greve som ni har ett svagt minne heter Otto. Greven och hans folje går att hitta i täten.

Om spelarna vill träffa greven bör de lämna sina följeslagare och låta dem slå läger eftersom vägen är så belamrad av vagnar och folk att bara hästar kan ta sig fram tillräckligt fort.

Strax efter skymningen kan de isåfall se några vimplar och stora tält som visar var greven har slagit läger. När de förklarat sitt ärende för några riddare som hänger utanför tälten så tar greven gärna emot dem.

Vid det här laget kan det vara värt att slå några av följande färdighetsslag.

del är abrupta såsom att rollpersonerna lämnar Gottfrid eller att han dör, andra är mer utdragna såsom att rollpersonerna genom sina dåd får högre status än Gottfrid och han nu blir tvungen att följa dem eller att han blir sjuk och rollpersonerna får ta över ledningen och Gottfrid enbart blir en bifigur i sitt tält som man går till när man har stora problem.

Gottfrid är en relativt kraftig man i fyrtioårsåldern. Han har ett kortklippt svart hår med en del silver i och mörkbruna ögon. Temperamentsmässigt är han lugn och sansad. Han försöker att delta i minst en gudstjänst per dag.

Kroppsbyggnad	+1
Motorik	0
Rida(Häst)	+2 (+2)
Stridsförmåga	+1
Närstrid (Svärd, Lans, Sköld)	+2 (+3)
Sinnen	0
Jakt	+1 (+1)
Personlighet	0
Kontakter (Västerländsk adel)	+1 (+1)
Vältalighet	+1 (+1)
Logik	0
Taktik	+1 (+1)
Kunskap	0
Administration (Feodalsystemet)	+1 (+1)
Kristendom (Katolicism)	+2(+2)
Språk (Frankiska, Latin)	+1 (+1)
Värdesätta	+1 (+1)
Själ	0
Nerver	+1 (+1)

Status: 4/3

Greve eller Baron 4/3

För- och nackdelar: Greve eller Baron

Värdesätta sg 0

Tälten är av ganska billigt tyg.

Kontakter adel sg 0

Vimpeln som vajar påminner om greven av Laons men är inte riktigt lik.

Kulturkännedom adel sg -1

Det finns allt för få riddare i närheten för att det ska kunna vara en greves följe.

Otto greven av Laon är mycket riktigt en bedragare. Han är i själva verket bara en enkel länsherre av Gottfrids rang från Normandie som på grund av att han heter Otto precis som greven och råkade ha en fana som påminner om Laons har blivit sammanblandad med Otto greven av Laon. Ganska snart insåg han vilken möjlighet det var för att skaffa sig en god position och en stor armé. För tillfället har han ca 1000 män som följer honom, mestadels bönder. Om rollpersonerna misstänker att han är en bluff så går det ganska enkelt att genomskåda honom genom att ställa frågor om Laon.

Om de lyckas genomskåda honom kan de välja på att antingen avslöja honom som en bluff för armén och själva försöka ta över ledningen vilket tyvärr kommer att medföra att de flesta ger upp och återvänder. Eller så kan de välja att lämna hans armé bakom sig i förakt för hans lögn. Slutligen så kan de vara försöka komma överens med Otto att få en bra plats i hans armé och en hel del pengar för att hålla tyst.

Del 3 Tyskland

Efter ytterligare några dagar så kommer Gottfrid, rollpersonerna och dess följeslagare, hur många de nu är, in i det Tyska riket. Det börjar bli allt vanligare att man får höra småord från bönderna som arbetar vid vägen om hur korkade de är som har begivit sig iväg på vandrigen till ingen nytta istället för de glada bifall de fick av de franska bönderna. Rollpersonerna kan även bli tvungna att reda upp bråk mellan lokalbefolkningen och sina män. Antingen genom medling eller genom att betala böter.

Efter nästan två veckors marsch kommer de fram till Mainz. Staden verkar vara belägrad av en stor armé med korsfararnas tecken. Något såpass underligt som en armé som färdas under korset som belägrar en kristen stad måste undersökas.

Rollpersonerna skickas som sändebud av Gottfrid och får fråga sig fram till ledaren, greve Emích. Greve Emích förklarar att han inte belägrar staden, han har enbart försatt den i blockad eftersom den beskyddar Jesu fiender, judarna. De som en gång i tiden dödade Jesus och som nu försöker förhindra goda kristna att fullfölja sitt värv genom att ta ut okristligt höga räntor på sina lån. Han ser gärna att rollpersonerna slår sig samman med honom och lovar att de kommer vara förtjänstfull, varvid han hänvisar till Worms där han lyckats ta ansenligt byte från judarna.

Rollpersonerna kan själva välja hur de gör. Om de stannar kvar och tar del av bytet kommer de att uppleva något fruktansvärt då Emích och hans krigare åtföljda av blodtörstiga bönder stormar biskopspalatsets borggård där judarna sökt skydd. Inte en jude överlever. Rollpersonerna kommer visserligen få ihop byte värt 200 dinarer om de är adelsmän, 30 dinarer om de är vanliga ofrälse, men de har nu oskyldigt blod på sina händer.

De kan välja att lämna den blodtörstiga greven men kommer då förlora ca 20% av sina följeslagare som väljer att desertera och stanna kvar, lockade av de rikedomar som greve Emích män påstår att judarna har.

Alternativt kan de försöka hjälpa judarna. Men isåfall måste de skynda sig för staden kommer att ge upp nästa kväll. För att ta sig in i staden kan de muta sig in för fem dinarer. Därefter kan de ganska enkelt få kontakt med judarna som dragit sig undan till synagogan. Judarna är dock inte särskilt pigga på att tala med främmande stridsmän så

Baldwin I av Boulongne

Baldwin är den yngre brodern till Gottfrid av Boulogne. Han växte upp i Lorraine och fick som ung en utbildning som präst. Dock valde han när han blev äldre en världslig karriär. Eftersom grevskapet hade ärvts av hans äldre bror så var Baldwin utan eget land när han valde att slå följe med Gottfrid till Jerusalem. Väl där lyckades han lägga beslag på Edessa, gifta sig med en armenisk prinsessa och grunda ett eget grevskap. År 1100 lyckades han genom tur och skicklighet att arva Jerusalemskrona från sin äldre bror. Baldwin är en oerhört intelligent person. Han både skriver och läser bättre än många präster och kan föra diskussioner både med västerlänningar och med orientaler. Många samtida araber framhåller honom som den ädlaste av alla västerlänningar, även om de naturligtvis fortfarande fruktar och hatar honom. Genom styrka och diplomati lyckas han stärka och utöka sitt område så att när han dör 1118 är Jerusalem ett riktigt kungadöme och inte bara en samling erövrade städer.

Baldwin är en lång ståtlig man med mörkt oftast pageklippt hår och blåa ögon. Han utstrålar makt och säkerhet såväl på slagfältet som vid diskussionsbordet. Många, särskilt nyanlända präster och andra lärda, förvånas över hur snabbtänkt den store kungen är och imponeras av hur väl han lägger sina ord. Om han bara får lugn och ro att tänka igenom sina svar, vilket han oftast får eftersom ingen kan med att stressa en kung, brukar han kunna övertyga de flesta. Dock kan han vid pressade situationer ibland brusa upp och börja skälla ut de närvarande och slå sönder delar av möblemanget.

Värdena gäller för runt år 1110

Ålder: Runt 50

Kroppbyggnad +1
Styrka +1 (+2)
Fysik +1 (+2)

Motorik 0
Rida (Häst) +2 (+2)

Stridsförmåga +1
Närstrid (Svärd,
Lans, Sköld) +2 (+3)

Sinnen 0
Jakt (Orienten,
Falkjakt) +1 (+1)
Uppmärksamhet +1 (+1)

Personlighet +1
Kontakter
(Västerländsk adel,
Armenisk adel) +2 (+3)
Vältalighet
(Övertala) +2 (+3)

Logik +1
Spel +1 (+2)
Taktik (Västerländska
arméer) +2 (+3)

Kunskap +2
Administration
(Feodalsystemet,
Kyrkan) +1 (+3)
Språk
(Frankiska, Latin,
Armeniska) +2(+4)

Själ 0
Vilja +1 (+1)
Nerver +2(+2)

Status: 8
Kung 7
Lett en arme till fler
segrar än förluster +1

För- och nackdelar: Kung, känd
(3p)

Baldwin II av le Bourcq

Baldwin av le Bourcq var kusin till Gottfrid och Baldwin av Boulogne. När han valde att följa med dem på korståget borde han ha varit ganska ung. På sin höjd 25 år. Snabbt visade han dock att han var en

rollpersonerna måste verkligen bevisa sig trovärdiga. Om de lyckats så kommer de visserligen att bli avvisade från synagogan redan vid dörren men på vägen ut ur staden blir de ikappsprungna av en ung penningutlånare. Han heter Ismael och är beredd på att lita på rollpersonerna. Han tror, i motsats till de andra judarna, inte att staden kommer att beskydda dem och vill ut där ifrån. Han kan ta sig och sin familj över Rhen med några båtar som de har köpt men de behöver en säkerhet för att inte bli överfallen när han kommer över. Han undrar om rollpersonerna kan hjälpa honom.

Rollpersonerna kan ganska enkelt se till att de får hand om bevakningen av just den del av Rhen som Ismael vill korsa. Mitt i natten kommer det tre båtar med Ismael och hans familj och vänners familjer, sammanlagt 30 personer. Just som de är på väg ur båtarna kommer dock en grupp på fyra bönder gående längst stranden och får syn på vad som händer och börjar skrika "Judarna flyr, Judarna flyr". Rollpersonerna måste tysta dem snabbt. Om det lyckas så belönas rollpersonerna med sextio dinarer av Ismael och de andra. Om de misslyckats så blir de snart omringade av korsfarare som tillfångatar både dem och judarna. Rollpersonerna vågar inte Emich bestraffa utan han sänder bara iväg dem, Ismael och judarna hugger de dock ner på stället. På morgonen öppnar staden portarna och alla judarna som är kvar i staden dräps.

Del 4 Stora slätten

Efter en månads färd genom Tyska riket passerar Gottfrid, rollpersonerna och de soldater de har med sig bergen runt Wien och kommer ut på en stor slätt. Om rollpersonerna och Gottfrid tagit ledning över greven Ottos följe så har nu ungefär hälften deserterat och begett sig av tillbaka hemåt vid det här laget. Ungefär nu så bör även pengarna ta slut om rollpersonerna budgeterat för lågt och inte plundrat judarna i Mainz. De får isåfall börja sälja saker såsom sina fina tält, kläder och liknande för att kunna få råd med mat till sig och sina hästar. De har inte heller någon aning om var de befinner sig eller hur långt det kan vara kvar. Enbart om det finns med någon bildad person i gruppen, Geografi eller Historia Sg 2, så kan han avgöra att man antagligen kommit in i Ungern, Magyarernas land.

Efter några dagars marsch så når de en större stad som ligger vid en flod. Staden är omgärdad av en stenmur, krönt av en pallisad. Från murkrönet hänger det ett flertal kroppar, alla med ett kors fastsydda på kläderna. De andra i följet blir naturligtvis mycket upprörda över att någon har dräpt korsriddare på detta sätt och vill anfälla staden och hämnas. Särskilt Gottfrids präst Bärnulf är väldigt pigg på att dräpa de otrogna som han förmodar bor i staden. Om någon i gruppen kan geografi eller liknande vet de att Magyarerna numera är goda kristna.

Om rollpersonerna försöker kommunicera med staden visar det sig att de varken förstår franska eller latin. Däremot är de hyfsade på tyska och grekiska. Om rollpersonerna kan dessa språk får de reda på att de som hänger på murarna tillhörde en annan armé som försökte anfälla staden och nu tjänar som en varning för rollpersonerna och dess gelikar. Om de vet vad som är bäst för dem bör de omedelbar bege sig av annars kommer de att sluta på samma sätt.

Rollpersonerna har nu tre val antingen kan de övertyga sina män, Gottfrid och armén att de ska lämna staden i fred, inte det lättaste eftersom särskilt männen och Bärnulf är hämndlystna, hungriga och sugna på byte. Gottfrid är däremot mer lättövertalad för han inser att de inte har tillräckligt med folk för att inta en så stor stad. Eller så viker de sig för folkjets vilja och stormar staden, vilket kommer att innebära en förlust av mellan en fjärdedel och hälften av männen utan att de ens kommer upp på stadsmurarna. Alternativt kan de inleda en belägring som pågår i några veckor innan de får bege sig av eftersom männen börjar att tyna bort av hunger medan staden

duglig ledare och deltog bland annat i sin äldre kusins erövrande av Edessa och tjänade både under Tancred och Bohemond i Antiokia innan han ärvde Edessa av sin kusin år 1100. När Baldwin I dog befann sig Baldwin av le Bourcq i närheten och lyckades ta över tronen. Liksom sin kusin var Baldwin II öppen för de främmande kulturer som fanns i området och såg till att stärka sin ställning genom att ta en armenisk hustru. Han var känd för att vara en from man men samtidigt uppskatta fester, enkla nöjen och god mat. Till såväl utseendet som sätt påminner han mycket om en yngre kopia av sin äldre kusin. Baldwin II har visserligen inte lika god utbildning som sin föregångare men kan fortfarande tala obehindrat med präster på latin och imponera på sin omgivning med långa logiska resonemang. De flesta som umgås med Baldwin II kan inte undgå att tycka om honom på grund av hans lunga sinneslag och vilja att lyssna. När Baldwin dör 1131 är han en av de sista kvarvarande av de som deltog i det första korståget.

Värdena gäller för ungefär år 1120

Ålder: Runt 50

Kroppbyggnad +1
Styrka +1 (+2)
Fysik +1 (+2)

Motorik 0
Rida(Häst) +2 (+2)

Stridsförmåga +1
Närstrid (Svärd,
Lans, Sköld) +2 (+3)

Sinnen 0
Jakt +2 (+3)

Uppmärksamhet +1 (+1)

Personlighet +1
Kontakter
(Västerländsk adel,
Armenisk adel) +2 (+3)
Vältalighet
(Övertala) +1 (+2)

Logik +1
Spel +1 (+2)
Taktik +2 (+3)

Kunskap +1
Administration
(Feodalsystemet) +1 (+2)
Språk
(Frankiska, Armeniska,
Latin, Arabiska) +2 (+3)

Själ 0
Nerver +2
(+2)

Status: 8
Kung 7
God kristen +1

För och nackdelar: Kung, Känd
(3p)

klarat sig bra eftersom de aldrig lyckats spärra av båda sidor av staden samt floden ordentligt med de män de har.

Oavsett vilket alternativ det blev så tvingas rollpersonerna att dra vidare med en tämligen missnöjd armé på gränsen till uppror.

Del 5 Konstantinopel

Strax efter de passerat gränsen till Bulgarien möts de av en delegation som kommer ridande mot dem med all hast. Att döma av de pråliga kläderna är det någon sorts tjänsteman. Han är omgiven av tjugo soldater iklädda tunga lamellpansar rustningar. Mannen ber, på knagglig latin, att få tala med rollpersonernas ledare.

Han heter Alexander och är kurir från Nicetas, guvernören över Bulgarien och kejsarens trogne ståthållare. Han ber er att slå läger och att de av rang ska följa med honom in till staden Belgrade som tydligen ska ligga i närheten för att äta middag med den lokala ståthållaren samt spendera natten.

Om rollpersonerna tvekar till att följa med så kommer han att antyda att en vägran kommer att ses som en fiendlig handling och kan tvinga honom att ta till åtgärder. Innan rollpersonerna och Gottfrid kan bege sig av med Alexander gör han dock helt klart för dem att de måste se till att deras män inte kommer att utföra någon plundring av den närliggande byn eller på annat sätt bete sig illa. Isåfall kommer de att straffas av kejsarens rättvisa.

Efter en timmas ritt når de den ganska oansenliga staden Belgrade. Middagen däremot visar sig bli en riktig lyxmåltid. Ståthållaren och Alexander gör allt för att imponera på korsriddarna. Det är kött och frukt av alla de slag samt dans och musik. Samtidigt varnar de rollpersonerna för att på något sätt reta kejsaren, för om en enkel ståthållare kan hålla sig med en lyx som denna, hur mäktig är inte då kejsaren. Alexander kan även försöka sig på att få rollpersonerna att svära att de kommer vara kejsaren trogen så länge de befinner sig i hans länder.

Rollpersonerna får även information om att det tidigare har passerat en stor armé av korsriddare under ledning av en Peter eller Petrus som hade ställt till problem i området något Alexander hoppas att rollpersonerna inte tänker göra.

Nästa dag presenteras rollpersonerna för sin guide Johannes som ska hjälpa dem på vägen. Förutom guiden så kommer de även följas av en styrka av Pechenegs, som visar sig vara

en hårdförd styrka på ca 50 beridna legoknektar. Använd värdena för Gulam om det blir strid.

Hur resten av resan till Konstantinopel går beror ganska mycket på hur rollpersonerna och deras följeslagare sköter sig. Om de lyckas hålla sina följeslagare borta från plundring och från att hamna i bråk med civiltbefolkningen, vilket de lättast gör genom att se till att alltid slå läger långt från byar och städer och inte ta med sig mer folk än nödvändigt när de handlar på marknaderna, så kommer resan att gå smärtfritt. Johannes kommer att se till att rollpersonerna kommer in i alla städer och marknader och kan köpa förnödenheter till resonabla priser.

Spelledaren kan testa rollpersonerna genom att låta några följeslagare misshandla några invånare under besök i en stad. Johannes kräver att rollpersonerna ska statuera ett exempel. Om rollpersonerna vägrar kommer disciplinen bli sämre och sämre i truppen och det blir fler och fler liknande fall. Till slut kommer Johannes straffa de följeslagare som bryter mot reglerna enligt kejsarlig lag utan att först tillfråga rollpersonerna. Om rollpersonerna då opponerar sig kommer han att använda sina Pechenegs att tillfångata rollpersonerna och driva iväg större delen av deras följeslagare. Rollpersonerna kommer att föras till Konstantinopel där de kommer att piskas och sedan friköpas av andra korsfarare som befinner sig i staden.

Om de däremot sköter sig så kan de inom tio dagar skåda Konstantinopels mäktiga murar framför sig. De förs dock inte in i staden utan till ett område utanför murarna där tusentals korsfarare redan befinner sig. Stämningen verkar upprymd och folk verkar håll på att förbereda sig för avfärd. Om rollpersonerna ställer frågor kan de bland annat få reda på att de har de följt eremiten Peter hit och de håller på att bryta läger eftersom Peter nyss har berättat att kejsaren har övertalats att sända dem över sundet till de otrogna länder. I flera veckor har de väntat på detta medan kejsaren hela tiden vägrat dem överfart. Inte förrän de hotade med att storma Konstantinopel så gav han med sig.

Bohemond av Taranto

Bohemond var äldste sonen till en normandisk äventyrare som hade karvat ut ett eget rike på Sicilien. Tyvärr förlorade han hela faderns arv till en yngre halvbroder när fadern dog under en kampanj på Balkan. Årtiondet före första korståget tillbringade Bohemond till större delen i strid mot sin halvbror i ett försök att återta sitt arv. När han fick höra talas om korståget beslutade han sig för att han hade mycket bättre möjligheter att skapa sig ett eget rike i öster än att fortsätta att slåss i Italien. Bohemond var vid den tiden strax över fyrtio år och hade redan skaffat sig ett rykte om att vara en av västerlandets skickligaste krigare efter flera segrar mot grekerna, men också ett rykte om att vara opålitligt och makthungrig. Han uppfyllde båda ryktena under sin tid i orienten. Dels räddade han flera gånger korsfarararmén från undergång genom att genomföra djärva anfall vid precis rätt tillfälle. Dels gjorde han sig ovän med i stor sett alla andra adelsmän i sitt försök att lägga beslag på Antiokia.

Bohemond är en stor kraftig karl med långt mörkt hår som börjar få allt mer silver i sig. Åldern är dock inget som märks på hans fysiska hälsa. Han är lika stark och ihärdig som han var när han var ung. Bohemond upplevs av många som bufflig och opålitlig. Om någon gör honom sur säger han oftast rakt ut vad han tycker om honom och han skulle inte tveka en sekund att svika ett löfte om han själv tjänar på det, oavsett vad det får för konsekvenser för andra. Dock har han en skrämmande förmåga att lista ut vad en annan person åtrår och använda det för att få personen dit han vill. Han har ett djup misstro mot de flesta

orienter, särskilt greker. Bohemonds starka sida är i striden. Han har en naturlig förmåga att läsa av hur en strid går kombinerat med ett mod som gör att han inte tvekar att leda sina trupper mitt in i de hårdaste strider om han anser det nödvändigt.

Bohemond är ingen god kristen, det är han väldigt medveten om, så han ser korståget som ett sätt att skaffa sig förlåtelse inför Gud för de synder som han tidigare begått såväl som att skaffa sig nytt land. På sin ålders höst drabbas han allt oftare av depressioner och kan låsa in sig ensam på ett rum flera veckor i sträck.

Värdena gäller för ungefär år 1100

Ålder: Strax över 40

Kroppbyggnad +2
 Styrka +1 (+3)
 Fysik +1 (+3)

Motorik 0
 Rida(Häst) +2 (+2)

Stridsförmåga +2
 Närstrid
 (Svärd, Klubbor & Yxor,
 Lans, Sköld) +2(+4)

Sinnet 0
 Jakt +1 (+1)
 Uppmärksamhet +1 (+1)
 Orientering +1 (+1)

Personlighet 0
 Kontakter +1 (+1)
 Utseende +1 (+1)
 Vältalighet (Bluffa) +1 (+1)

Logik +1
 Taktik
 (Västerländska
 arméer) +2 (+3)

Kunskap -1
 Språk (Frankiska,
 Latin) +1 (0)
 Värdesätta +1 (0)

Sjal 0

Del 6 Striden mot turkarna

En månad senare har hela armen äntligen tagit sig över Bosporen och slagit läger på andra sidan sundet vid Civetot. Rollpersonerna har under tiden haft tid att bekanta sig med korstågets ledare, däribland eremiten Peter. Eftersom rollpersonen tillhör den knappa minoritet av erfarna stridsmän som armen lider skriande brist på så har flera bönder sökt sig till dem i hopp om att de ska leda dem. De kan nu välja att lämna Gottfrid, om de inte redan har gjort det, och bilda ett eget följe.

Civetot är ett gigantiskt tältläger utan någon som helst planering. Folk har slagit upp sina tält där det finns plats. De flesta försöker hålla sig i närheten av någon av de tre brunnar som finns i området eller längst med de två bäckar som rinner ner mot havet. Eftersom hälften av alla invånare i lägret är kvinnor eller barn och korsfararna har haft med sig både grisar och getter så påminner lägret mer om en slumstad än ett militärt läger. Det finns tält med alla möjliga former och ändamål, tälttavernor, tältbordeller och så klart flera tältkyrkor. Området har tidigare använts av den bysantinska armen och är därför befäst med jordvallar men de är i mycket dåligt skick och en stor del av korsfararna får inte plats innanför vallarna. Den enda befästning i lägret som skulle klara av en planerad attack är ett litet fort av jord och trä byggt för att skydda naturhamnen som förser lägret med förnödenheter. Nere i hamnen finns mängder med små skepp ifrån Konstantinopel med förhoppningsfulla nasare som försöker sälja allt från mat och vapen till religiösa relikier till korsfararna.

De flesta deltagarna i korståget tillbringade tiden i Civetot med att plundra den omkringliggande landsbygden som naturligtvis inte var turkisk utan grekisk och kristen. Peter har förtvivlat försökt hindra folk från att plundra vilket bara resulterat i att ingen längre lyssnar på honom. Korståget har istället delats upp i flera små styrkor där var och en följer den som de tror kan ge dem bäst plundringmöjligheter. Ge rollpersonerna möjligheter till att plundra med sin lilla styrka och beroende på hur rollpersonerna betar sig. Om de tillåtit sina män att plundra och leder dem till rika ortodoxa kyrkor eller om de håller dem hårt så öka styrkan som de har under sig till allt från 50 till 500 man. Dessa är uteslutande beväpnade bönder med bristfällig disciplin.

En dag kommer en stor styrka av fransmän intågandes under jubel, tillbaka från ett plundringståg. Det visar sig att

de kommer från en stor stad som ska heta Nicaea nästan rakt söderut. Där stötte de på en turkisk armé och besegrade den. Som bevis har de med sig flera avhuggna huvuden och erövrad utrustning.

Detta skapar naturligtvis avundssjuka bland de som inte var med och några av rollpersonernas följeslagare lämnar dem och går över till Geoffrey Bruel, riddaren som hade lett plundringståget och nu stigit ordentligt i status bland pöbeln. Bara två dagar efter så visar det sig att alla tyskar har lämnat lägret. De ska ha begett sig av för att även de plundra i närheten av Nicaea.

Rollpersonernas följeslagare kräver nu att även de ska pröva lyckan utanför Nicaea som verkar var så lätt att plundra. Om rollpersonerna vägrar kommer de att överges av alla sina följeslagare förutom de mest trofaste tjänarna som de hade med sig från början. Om de däremot går med på det så kommer de efter två dagars marsch till en liten välmående by. Befolkningen springer genast och gömmer sig och försöker ta med sig sin boskap. Rollpersonernas män kastar sig dock efter dem och slår ihjäl flera stycken innan rollpersonerna hinner reagera. Om någon av rollpersonerna kan grekiska hör de att byborna skriker på grekiska och är därför troligtvis inte muslimer. Rollpersonerna står nu inför valet att försöka stoppa sina män med våld, till sin hjälp har de 10 trogna soldater mot de mellan 40 till 490 bönder som för tillfället plundrar byn, eller låta dem plundra.

Oavsett vilket så hamnar de i ett bakhåll på vägen tillbaka när de ska passera mellan två stycken kullar. Ett framgångsrikt Syn slag Sg 1 eller Taktik Sg 1 kan förvarna rollpersonerna att allt inte står rätt till. De kan till exempel se en flagga på andra sidan av den ena kullen. Om rollpersonerna är förvarnade kommer de att bli anfallna av en trupp turkar i det öppna och kan därför fly på sina hästar efter en kort strid där rollpersonernas fotfolk rids ner. Om de däremot missar tecknen så slår fällan igen när de befinner sig mitt i mellan kullarna. Helt plötslig börjar det regna pilar över rollpersonerna. De blir var och en träffade av 17 pilar som har skada 2. Därefter anfaller turkiska ryttare både framifrån och bakifrån samtidigt. Rollpersonernas enda räddning är att bryta sig ur fällan med hjälp av sina tunga rustningar och springare. Om de väl bryter sig ut kommer de ganska snart komma undan sina turkiska förföljare eftersom de i första hand koncentrerar sig på de lättfångade fotsoldaterna.

Vilja	+1 (+1)
Nerver	+2 (+2)
Status: 6	
Furste	5
Dödat många fiender	+1
Lett en armé till 10 fler segrar än förluster	+2
Dålig kristen	-1
Dåligt rykte	-1
För- och nackdelar: Furste (Hertig), Kan inte läsa, Känd (2p)	

Gottfrid av Boulogne

Gottfrid av Boulogne var ungefär 35 år när han pantsatte sitt hertigdöme, Boulogne, och begav sig av mot det Heliga Landet tillsammans med sina bröder Baldwin och Eustace, sin kusin Baldwin samt en stor samling frankiska riddare och stridsmän. Under den fyra år långa resan blev Gottfrid känd både som en mycket gudfruktig man såväl som en tapper ledare. Hans största bedrift på slagfältet var troligtvis när hans trupper bröt igenom Jerusalems norra murar och intog staden. Efter Jerusalems erövring blev han erbjuden kronan men som den djupt trogne kristne han var kunde han inte tänka sig en kung över Jesus stad utan tog sig istället titeln 'Den heliga gravens försvarare'. Bara ett år senare, år 1100, drygt fyrtio år gammal dör han av sjukdom.

Gottfrid är, liksom de andra av hans släkt, storväxt och ståttlig. Han brukar ha det mörka håret kortklippt och utstrålar på något sätt fridfullhet. Han hetsar sällan upp sig och har en obeveklig tro på att Gud ska ordna allt till det bästa och om han kommer att dö så är det Guds vilja och i längden även det för det bästa. Liksom sin yngre bror är han oerhört intelligent och vet hur han ska lägga sina ord för att få igenom sin vilja även om han har ett litet mer burdust språk än den mer välutbildade Baldwin.

Del 7 Undergången

Tillbaka i lägret så är det inte längre någon som vill följa rollpersonerna och de andra riddarna ser ner på dem eftersom de lät sig fångas i en fälla. Dagen efter nås lägret av nyheten att tyskarna har intagit Nicaea samt en borg och tagit rikligt med byte. Genast börjar folk att packa sina saker och förbereda sig för avfärd.

På kvällen nås dock rollpersonerna av nyheten att Peter vill tala med alla adelsmän. Tvåhundra adelsmän samlas vid skenet av två stora brasor. Ryktet sprider sig snabbt mellan dem. Tyskarna har inte alls intaget Nicaea. Istället har nästan alla tillfångatagits och dödas av turkarna. Bara en handfull kom undan och lyckades ta sig tillbaka för att varna korsfararna. En av de som undkom ställer sig mellan eldarna och berättar på dålig latín vad som har hänt. Runt om hör man viskande översättningar till frankiska, tyska, engelska och andra, för rollpersonerna, okända språk. Den tyska styrkan hade tågat förbi Nicaea och nått en borg som de enkelt intog och fann rikt byte. Men på kvällen anlände en stor turkisk armé. Han och hans kompanjoner var ute på en spaningstur och lyckades undvika att bli infångade men alla andra var inne i borgen och omringades av en mångdubbelt större armé. Hälften av den lilla grupp som befann sig utanför murarna begav sig genast av för att skaffa förstärkning men det verkar som de aldrig nått Civetot. Själva stannade de kvar i fem dagar för att iaktta och se om de på något sätt kunde störa den turkiska inringningen. Men när ingen hjälp kom beslutade de sig för även de ge sig av. I fyra dagar har de kämpat sig fram genom fientliga saracener för att nå lägret med sitt rop på hjälp.

De flesta adelsmän vill genast be ge sig av för att rädda de instängde tyskarna men Peter och Walter den Landlöse, den högsta av de närvarande adelsmännen frågar ut tysken om turkarnas styrkor som visar sig vara flera tusen.

Diskussionen pågår hela natten mellan de som så fort som möjligt vill bege sig av, övertygade om att Gud ska ge dem segern, de som vill avvakta och förbereda sig och de som inser att den hord av bönder och stalldrängar som de förfogar över inte räcker för att besegra en turkisk armé. Det är upp till rollpersonerna att sälla sig till vilken sida de vill.

Mötet avslutas med att Peter förklarar att han kommer bege sig till Konstantinopel för att skaffa hjälp och han ber de närvarande att tygla sig och invänta hans återkomst då

de otrogna med hjälp av kejsaren kommer att krossas. Hur väl beslutet tas emot beror på hur rollpersonerna har påverkat opinionen.

Tiden går och Peter kommer tyvärr inte tillbaka. Allt fler börjar muttra att han har smitit iväg när faran närmade sig och än fler tycker att det är dags att hämnas tyskarna. De få spaningspatruller som skickas iväg kan dock rapportera att det är gott om turkar i området. Om spelledaren tror att rollpersonerna vill ha lite strid kan han skicka iväg dem på en spaningsrunda på order av Walter där de träffar på en underlägsen turkisk patrull.

Tre veckor efter Peters avfärd så händer det något i lägret. Folk kommer springande och ropar att de ska bege sig iväg. Det visar sig vara Geoffrey Bruel som håller på att tala inför sina män och uppmuntra alla i närheten att följa honom. Rollpersonerna kan om de vill motargumentera mot honom där han sitter uppsutten på sin häst i stridsmundering. Strax kommer även Walter den Landlöse ridande med sitt följe av riddare och försöker hindra folk att ge sig av.

Det blir en hätsk diskussion mellan Walter och Geoffrey där Geoffrey beskyller Walter för tafatthet och ovilja att slåss och skyller honom för att de inspärrade tyskarna vid det här laget säkert är döda. Walter hävdar att Geoffrey är obetänksam och de måste vänta på förstärkningar. Till slut kommer de överens om att om inte Peter är tillbaka inom en vecka ska de bege sig av ändå.

Den kommande veckan bör tillbringas med förberedelser för avresan. Vapnen ska ses över, mat ska införskaffas. Antingen via plundring eller av köpmännen från Bysans som skor sig väl på att sälja mat i hamnen. En vecka senare, några timmar innan gryningen börjar armén röra på sig.

Rollpersonerna har beroende på hur de har handlat tidigare tre möjligheter för var de befinner de sig. Om de tidigare har hållit med Geoffrey att det är dags att slå till mot turkarna har de den senaste veckan fått rika gåvor och möjlighet att slå sig samman med honom och blivigt lovade rikt byte och kanske till och med en bit land när de besekrat turkarna. Isåfall befinner de sig i fronten av armén tillsammans med Geoffrey och hans femtio riddare och otaliga bondesoldater. Om de däremot har hållit med Walters så har de fått inbjudan att följa med hans följe. Det befinner sig i mitten av armén och består av 100 riddare men betydligt färre bönder som istället föredragit Geoffrey. Tredje alternativet är att rollpersonerna stannar kvar i lägret, men det är föga hedersamt eller ärorikt utan rent utav fegt, även om

Värdena gäller för ungefär år 1098

Ålder: Strax under 40

Kroppsbyggnad	+1
Styrka	+1 (+2)
Motorik	+1
Rida(Häst)	+2 (+3)
Stridsförmåga	+1
Närstrid	
(Yxor, Sköld)	+2 (+3)
Sinnen	0
Jakt	+1 (+1)
Uppmärksamhet	+1 (+1)
Personlighet	0
Kontakter	
(Västerländsk adel)	+2 (+2)
Sjunga	+1 (+1)
Vältalighet	
(Overtala)	+1 (+1)
Logik	0
Taktik	
(Västerländska arméer)	+1 (+1)
Kunskap	0
Administration	
(Feodalsystemet)	+1 (+1)
Språk (Frankiska, Latin)	+1 (+1)
Själ	+1
Vilja	+1 (+2)
Nerver	+2 (+3)
Status: 7	
Hertig	5
Lett en arme till fler segrar än förluster	+1
God Kristen	+1

För- och nackdelar: Hertig, känd (2p)

Melisende

Dotter till Baldwin II och regerade Jerusalem tillsammans med kung Fulke fram till hans död 1143 och tillsammans med sin son Baldwin III till 1152. Melisende var en av de starkaste personligheterna i det Heliga Landet vid den här tiden. Genom diplomati och ränksmiderier lyckades hon införa traditionen att kungadömet kunde ärvas av den äldsta dottern om ingen manlig arvinge fanns så länge som hon hade en man som blev kung med rätt att leda arméerna men i övrigt tvungen att dela makten med sin drottning.

Melisende är en ganska lång kvinna, efter sin far, med olivfärgad hy och bruna ögon efter sin mor. Hon är allmänt ansedd som en mycket vacker kvinna långt upp i fyrtioårsåldern och använder gärna sin charm och utseende för att få sin vilja igenom. Hon har arvt mycket av sin faders intellekt och förmåga att övertala andra och lärt sig allt om konspirationer och orientens politik av sin moders släktingar. Eftersom Baldwin insåg att han inte skulle få någon manlig arvinge såg han till att Melisende fick en ovanligt god utbildning för att vara kvinna vid den här tiden.

rollpersonerna är övertygade om att armén marscherar mot sin undergång.

Om de befinner sig i täten kommer de vid soluppgången bländas av solens första strålar. Instinktivt för de upp sina armar som skydd. Helt plötsligt hör de ett massivt vånande ljud och sekunden senare så träffas hela fronten av en våg av pilar, följt av ännu en och ännu en. Sammanlagt kommer de att träffas av 17 pilar, var och en med skada 2. Om rollpersonerna står kvar efter vågen beror det helt och hållet på deras rustningar. Bönderna omkring dem ligger till större delen döda och även så rollpersonernas riddjur. Kvar är bara Geoffreys 50 riddare och en handfull soldater som lyckades skydda sig bakom sina sköldar. Då sveper ryttare ner från bergen mot dem. De få bönder som var kvar flyr medan Geoffrey ropar, "Deus Vult", Guds vilja, och riddarna sluter sig till stridsformering. Geoffrey och rollpersonerna kommer att kämpa tappert och döda många turkar men överlever det gör de inte.

Om de däremot befinner sig i mitten av armén kommer de vid soluppgången se hur ett stort moln stiger upp från berget strax framför arméns front och sänker sig över den. När molnet slagit ner står inga av de stolta standarder som nyligen fladdrade i vinden kvar. Runt om dem hör de onaturliga stridstjuten av turkarna. Walter rider fram och tillbaka längst med sina riddare och formerar dem för strid. Samtidigt börjar även de första överlevande från fronten att komma springande och får alla andra att börja fly med dem. För att riddarna och de tränade fotsoldaterna ska stå kvar är de tvungna att hugga ner flyende bönder som nästan krossar dem i sin iver att fly. Walter manar soldaterna framåt för att skydda de flyende. Strax stöter de på de första turkarna som ridandes hugger ner flyende soldater. Hela dagen tillbringar rollpersonerna i småstrider med turkarna medan de retirerar. Till slut så är de tillbaka i lägret där de tar tillflykt till en borg i hamnen och två dagar senare blir räddade av Byzantiska fartyg.

Om rollpersonerna är kvar i lägret så kommer de få reda på nederlaget av de första flyende som kommer inspringandes ropade att allt är över och rädda sig den som kan. Det blir genast rusning till de få båtar som finns och de köpmän som ligger i hamn tar ordentliga priser för att skeppa över någon. Rollpersonerna kan antingen välja på att fly så snabbt som möjligt eller stanna kvar och försöka skydda de tusentals kvinnor och barn som befinner sig i lägret. Isåfall kommer de att hamna i massa småstrider innan de antingen beger sig av i en båt eller hamnar i fortet i hamnen.

Efterspel

Om rollpersonerna inte är döda kan man lätt försätta kampanjen eftersom bara några dagar efter katastrofen börjar de första av de trupper som tillhör det riktiga korståget att anlända till Konstantinopel och snart börjar en ny armé forma sig. Rollpersonerna kan följa med denna på dess vandring över turkiska halvön och ner i Israel. I avvaktan på att de ska bege sig av finns många äventyrsuppslag som de kan råka ut för i Konstantinopel. Rollpersonerna har antagligen efter flykten ganska ont om pengar och utrustning och behöver tjäna in lite extraslantar. Till exempel kan de tvingas att ställa upp som livvakter åt någon rik grek eller bli inhyrda för att mörda den samme av hans konkurrent. Deras tjänster behövs för att skydda ett bysantinskt handelskepp mot turkiska pirater. Eller så kanske de tas i tjänst av den Bysantinska kejsaren Alexius för att hjälpa till att övertyga de nyanlända grevarna och prinsarna att de ska svära sin trohet till honom vilket placerar rollpersonerna mitt i intrigerna i Konstantinopel.

Värdena gäller för ungefär år 1135

Ålder: Ca 30

Kroppbyggnad	0
Styrka	-1 (-1)
Motorik	0
Rida(Häst)	+1 (+1)
Stridsförmåga	0
Sinnen	+1
Gömma (Föremål)	+1 (+2)
Uppmärksamhet	+1 (+2)
Personlighet	+2
Kontakter	
(Västerländsk adel,	
Armenisk adel)	+2 (+4)
Utseende	+2 (+4)
Vältalighet	
(Övertala)	+2 (+4)
Logik	+1
Spel	+1 (+2)
Kunskap	+1
Administration	
(Feodalsystemet)	+1 (+2)
Språk (Arabiska, Armeniska,	
Frankiska, Latin)	+1 (+2)
Värdesätta	+1 (+2)
Sjal	0
Vilja	+1 (+1)
Status: 7	
Drottning	7
För- och nackdelar: Drottning, Känd (3p)	

Eremiten Peter

Peter var ursprungligen en präst från norra Frankrike som vandrade kors och tvärs över landsbygden och uppmanande invånarna i medryckande brandtal att följa honom på korståg till det Heliga Landet. Han ledde en stor grupp korsfarare tvärs över Europa ner till Konstantinopel. Där tappade han till slut kontrollen över dem och han begav sig tillbaka till Konstantinopel för att skaffa hjälp. Under tiden så slaktades större delen av korsfararna på andra sidan sundet av turkarna och Peter fick tillbringa en tid i staden i väntan på nästa korståg. Att vinna kontrollen över en herrelös hord med bönder var en sak, att få någon makt i ett organiserat korståg med flera mäktiga adelsmän visade sig vara en annan sak. Peter spelade en ytterst liten roll i resten av korståget. Vid Antiokia försökte han fly men tillfångatogs och skickades som sändebud till de anfallande muslimererna i hopp om att bli av med honom. Peter undkom dock och flydde tillbaka till Europa där han grundade flera kloster och spred ryktet och sin stora bedrifter i österlandet.

Peter en relativt kort man med yvig hår och yvigt skägg. Han varken klipper sig eller tvättar sig eftersom han hävdar att det är emot Guds vilja. Han är klädd i de enklaste kläder och unnar sig få nöjen. Allt eftersom han kommer längre och längre österut blir han allt mer och mer övertygad av den makt han får från sina otaliga följeslagare att Gud är med honom. När hans följeslagare överger honom anser han att de har svikigt Gud och att de kommer att bli straffade. Han blir allt mer excentrisk i sina predikningar och börjar ofta beskylla folk till höger och vänster att de har missagat Gud. Han hatar alla otrognat

Andra kampanj förslag

Konspirationskampanjer

1100-talets mellanöstern är drömmen för alla som gillar att konspirera. I stort sett alla av någorlunda rang var inblandad i minst en konspiration i hopp om att uppnå mer makt eller åtminstone behålla den makt som man redan förskansat sig.

Jerusalems erövring

Redan längst vägen började ledarna för korståget att konspirera sinsemellan för att försöka ta kontrollen över en så stor del av armén som möjligt. Detta var dock inget mot vad som föregick de sju dagarna efter Jerusalems erövrande. Helt plötsligt var man tvungen att utse en härskare över Jerusalem. Det var minst tre stycken adelsmän som ställde krav på kronan. Raymond av St Gilles som lett armen större delen av vägen, Gottfrid av Bouillon som var känd som en god ledare och som en from man samt Tancred, en av korstågets skickligaste krigare och taktiker. Dessutom blandade sig även prästerna i och många ansåg att Jerusalem skulle styras av patriarken och någon världslig ledare behövdes därför inte.

De första dagarna efter erövringen passade de tre tronpretentaterna på att placera ut sina trupper på strategiskt väl valda platser runt om i staden, Raymond ser till exempel till att få in sina trupper i Citadellet och kontrollerar på så sätt den viktigaste platsen i staden och Tancred ser till att ta en fästning i norra delen. Eftersom prästerna saknade en stark ledare och inte heller för tillfället kunde visa på att de var förmögna att försvara Jerusalem så utmanövrerades de av de världsliga adelsmännen som såg till att få Arnulf Malercorn som var lätt att kontrollera vald till patriark. Adelsmännen var dock inte överens och många mutor och löften delades antagligen ut i bakgrunden innan det hela var över.

Därefter kunde man koncentrera sig på att välja en Kung. De enda två som var aktuella var Raymond och Gottfrid. Tancred var både av för låg rang och för illa omtyckt för att vara aktuell men man kan gissa att han ändå gjorde sitt bästa för att misskreditera de båda andra i hopp om att ingen av dem skulle få kronan.

Valet av kung sköttes av ett stort råd bestående av de främsta prästerna och adelsmännen som troligtvis träffades i den Heliga Gravens kyrka. Dessa beslutar efter en vecka

att ge kronan till Raymond som tackar nej med hänvisning till att ingen kunde vara värdig till att vara kung över Kristi rike. Erbjudandet gick då vidare till Gottfrid som tackade nej med samma motivering men erbjöd sig att bli den Heliga Gravens beskyddare, det vill säga i praktiken kung men inte på pappret. Varför Raymond tackade nej kan spekulera i, kanske blev han lurad av Gottfrid. De kan ha varit överens om att ingen kunde vara kung över Jerusalem, vilket inte är otroligt eftersom det bör vara ett argument som prästerskapet använde flitigt i hopp om att själva få makten, men Raymond hade inte upptäckt kryphålet som Gottfrid använde? Kanske blev han på något sätt hotat, vem vet? I vilket fall så blev Raymond förbannad och spärrade in sig med sina soldater i citadellet och vägrade lämna över det till Gottfrid på flera dagar. Sedan lämnade han landet så snart han kunde.

Det finns flera sätt som rollpersonerna kan bli inblandade i detta. Till en början kan de vara med i jakten på att befästa de starkaste punkterna i Jerusalem. Det är inte helt otroligt att begränsade strider utbröt mellan de rivaliserade adelsmännens följn. Om rollpersonerna är högre adelsmän får de dagarna efter delta i de möten med adelsmän och präster som ska välja den nya kungen, där de får framföra sina argument för vem som ska bli ny kung. Tiden där emellan får de besöka de två kandidaterna och tala med dem för att se vem de tjänar mest på att stödja. Troligtvis kommer även Tancred att ta kontakt med dem i hopp om att få någon som stödjer hans hopplösa företag. Dessutom kommer de antagligen bli uppsökta av en eller flera präster som kommer förklara för den det ogudaktiga i att låta en världslig härskare styra Kristi rike.

Om rollpersonerna däremot inte är adelsmän så kan de istället tillhöra någon av kandidaternas följe och ska därför besöka alla präster och adelsmän som ska rösta och försöka lista ut vem de stödjer, Raymond, Gottfrid, Tancred eller kyrkan och försöka få dem att ändra åsikt. Spelledaren kan antagligen hämta lite inspiration från hur lobbykampanjerna i TV-serien 'Vita Huset' bedrivs där man hela tiden räknar säkra och osäkra röster.

såväl judar som muslimer och uppmanar i sina predikningar flera gånger att de måste slås ihjäl.

Värdena gäller för ungefär år 1097

Ålder: Strax över 35

Kroppsbyggnad	0
Motorik	0
Stridsförmåga	0
Sinnen	0
Personlighet	+2
Vältalighet(Overtala)	+2 (+4)
Logik	0
Taktik	-1 (-1)
Kunskap	0
Administration (Kyrkan)	+1 (+1)
Kristendom (Katholicism)	+2 (+2)
Historia	+1 (+1)
Språk (Frankiska, Latin)	+1 (+1)
Overlevnad	+1 (+1)
Sjal	0
Vilja	+1 (+1)
Status: 2	
Präst	1
Asket	+1

För- och nackdelar: Präst, Känd (2p), Lättare psykisk sjukdom (Tror han är Guds utsände)

Raymond av Saint-Gilles

Raymond var den äldsta och den rikaste av alla de adelsmän som begav sig iväg till det heliga landet. Innan påven talade i Clermont hade påven besökt Raymond och personligen övertygat honom att han skulle ta upp korset och förklarar för honom att han, påven, såg honom som den som skulle leda korståget. Raymond var en mycket from man och gick genast med på Påvens förslag och sålde en stor del av sin mark, tog med sig sin familj och begav sig av tillsammans med påvens egen delegat. Tyvärr visade det sig att när armén väl var samlad i Konstantinopel att de andra, särskilt Bohemond, inte var särskilt pigga på att följa Raymonds ledarskap.

Raymond lider av en ständig konflikt mellan att uppträda som han anser sig förväntas av en ledare utpekad av påven själv samtidigt som avundsjukan ofta tar överhanden när han ser vad de andra ledarna lyckas tillförskaffa sig för rikedomar och landområden. Detta gör honom mer och mer misstänksam mot de andra och han blir svårare och svårare att ha och göra med. Efter att han blev lurad på Jerusalems krona vägrar han att tala men någon av de andra och anklagar dem för att ha svikigt Guds vilja. Därtill börjar han under resan drabbas allt oftare av olika religiösa nojor som att han med jämna mellanrum iklär sig en tagelskjorta för att han anser att han syndat och liknande.

Raymond är en lätt satt man i femtioårsåldern, det vänstra ögat saknas efter en strid mot muslimer under en tidigare pilgrimsfärd till Jerusalem. Han har börjat bli flintskallig och hans hälsa har börjat ge vika vilket gör att han ofta är drabbad av förkylningar eller värre sjukdomar. Trots det kan

Tronföljdsstriden

Kampen var dock inte över. När Gottfrid dör mindre än ett år senare vid en belägring av Akkon aktualiseras åter igen striden mellan kyrkan och furstarna om vem som ska styra Jerusalem. I motsats till tidigare då kyrkan stod utan en stark ledare har de nu fått Daïmbert till patriark. Daïmbert är utnämnd av påven och ytterst makthungrig och har under hela sin ämbetsperiod talat för att patriarken är den som ska styra Jerusalem.

När Gottfrid dör så startar en kamp mot klockan. Rollpersonerna som deltar vid belägringen får i uppdrag av Gottfrid när han ligger på sin dödsbädd att genast bege sig till Jerusalem och göra allt som behövs för att se till att Daïmbert inte får makten över riket eftersom hans makthunger kommer att störta alla i fördärvet. Först krävs en tre till fyra dagars hård ritt till Jerusalem genom områden överlusade med rövare och beduiner på jakt efter enkelt byte, läs rollpersonerna. Väl i Jerusalem hålls ett möte med det fåtal riddare och präster som är kvar i staden och är trogna Gottfrid, däribland före detta patriarken Arnulf. Dess ledare är Gottfrids kusin Warner av Grey. Beslutet blir att tillkalla Gottfrids bror, Baldwin av Edessa och kröna honom till kung. Men först måste staden säkras. Detta betyder att man måste se till att enbart trogna män innehar citadellet. Tidigt på morgonen tar man sig in i citadellet med hjälp av några medsvurna som lyckas skaffa sig vaktpasset och ser till att alla som inte går och låta på slängs ut.

Därefter måste rollpersonerna bege sig norrut till Edessa för att hämta Baldwin. Rollpersonerna kan välja att ta antingen den korta vägen, rakt genom muslimskt territorium vilket tar cirka 20 dagar men detta tar dem farligt nära både Damaskus och Aleppo. Om rollpersonerna tar den här vägen så kan man låta dem fångas av någon av städerna som på så vis får reda på vad som har hänt med kungen och genast börjar planera krig. Eller så kan de ta vägen över Antiokia som är lite säkrare men tar ca 30 dagar. Det finns dock gott om rövare och muslimska spaningspatruller längst med Antiokia vägen också.

Väl i Edessa så får rollpersonerna övertyga Baldwin att han ska överge sin post som Furste över Edessa för att istället bli kung över Jerusalem. Både för sin skull och för rikets skull. Det borde inte krävas särskilt mycket övertalning eftersom Baldwin i grund och botten är ganska ärelysten. Dock tar det ett tag för Baldwin att ordna försvaret av staden och han kan därför ge sig av först den 2 oktober. På

vägen passerar han Antiokia och erbjuds där att få ta över efter Bohemond som nyss har blivit tillfångatagen. Åter igen måste han övertygas att fortsätta mot Jerusalem så inte den onde Daïmbert tar över staden.

Dock har Daïmbert fått reda på vad som håller på och hända och har återvänt till Jerusalem bara för att upptäcka att citadellet är intaget av Baldwins trogna män och flera av prästerna har vänt sig mot honom. Han varskor därför härskaren av Damaskus om att Baldwin är på väg i förhoppning om att han ska kunna stoppa honom. Muslimerna nappar på betet och lägger sig i bakhåll vid Hundfloden som Baldwin är tvungen att korsa. Som tur är så får härskaren av Tripolis som är livrädd för Damaskus reda på konspirationen och ett sändebud varnar Baldwin strax innan vadstället. Striden som står den 30 oktober kan nu föras på lika villkor.

Baldwin har 200 riddare och 700 fotsoldater vilket kan delas upp i två trupper med riddare, två trupper bågskyttar och fem trupper tungt infanteri. Rollpersonerna kan ta kommando över en passande trupp. Damaskus har en trupp vardera av Syriska adelsmän och beridna bågskyttar samt fem trupper bågskyttar och fem trupper infanteri. Striden kommer att gå till så att Baldwin kommer låtsas gå i fällan men precis innan de går över så stannar de till. Bakhållsstyrkan beslutar sig då för att anfälla men blir krossade när de tar sig upp på stranden. Alla kristna trupper får +1 på sitt stridsvärde.

Sedan kan Baldwin fortsätta ohotad till Jerusalem där det visar sig att citadellet har hållit stånd och Daïmbert har inte lyckats uppvigla befolkningen mot Baldwin. Den 9 november anländer foljet till Jerusalem, den 15 så har Baldwin fått stöda av alla viktiga adelsmän och låter dem svära trohet till honom. Det faktum att en styrka med muslimer är på väg mot staden och Baldwin har den enda stryka som kan motstå dem hjälper naturligtvis till. Därefter beger sig Baldwin genast av för att se till att de styrkor som hotar Jerusalem stoppas. Rollpersonerna lämnas kvar i Jerusalem för att hålla Daïmbert i schack. Om spelledaren känner för det kan de under den här tiden få reda på av en nyanländ präst att Daïmbert inte alls är utsänd av påven och fått hans välsignelse för att ta över posten som patriark. Prästen dör dock följande natt när en grupp beduiner bryter sig in i huset där han sover och dräper honom. I själva verket är det Daïmbert som har känt igen kollegan hemifrån Pisa och anlitat en grupp beduiner till att röja honom ur vägen. Dock så vet han inte att rollpersonerna har fått reda på det. Detta kan komma till stor användning

han, när han är frisk, uppträda väldigt energiskt och kan hålla långa brandtal för att sporra sina män. Raymond är populär bland de vanliga soldaterna eftersom han alltid ger god sold, håller sitt ord och är korståget troget.

Värden runt 1098

Ålder: Strax över 45

Kroppsbyggnad +1
 Styrka +1 (+2)
 Fysik -1 (0)

Motorik 0
 Rida(Häst) +2 (+2)

Stridsförmåga +1
 Närstrid (Svärd, Lans, Sköld) +2 (+3)

Sinnen 0
 Jakt (Skog) +2 (+2)

Personlighet 0
 Kontakter (Västerländsk adel) +2 (+2)
 Vältalighet(Övertala) +2 (+2)

Logik 0
 Taktik (Västerländska arméer) +1 (+1)

Kunskap +1
 Administration (Feodalsystemet) +2 (+3)
 Kristendom (Katolicism) 0 (+1)
 Språk (Frankiska, Latin) +1 (+2)

Sjal 0
 Vilja +1 (+1)
 Nerver +1 (+1)

Status: 8
 Greve 4
 Lett en arme till fler segrar än förluster +1
 Rik +1
 God Kristen +1
 Hedersam +1

För- och nackdelar: Greve, känd (3p)

Robert II av Normandie

Robert var Wilhelm Erövrarens äldsta son. Dock hade de allt annat än ett gott fader-son förhållande. Robert hade varit i mer eller mindre konstant strid med sin far sedan Wilhelm lämnade Normandie för att erövra England. Wilhelm såg därför till att Roberts yngre bror, Wilhelm II, fick arva England istället, men han lyckades inte hindra att Robert tog över hertigdömet Normandie. Robert var känd som en dålig hertig. Han brydde sig lite om sina undersåtar och tillbringade större delen av sin tid med att festa.

Robert lider av att han är kort, han når de flesta män till hakan och försöker därför uppväga det med ett hetsigt temperament som kan skrämja de flesta. Han är mycket förtjust i att festa och att äta och älskar att slåss. Allt annat struntar han i. Han har mörkt pageklippt hår och gröna ögon och är oftast iklädd vackra siden och sammets kläder.

när Baldwin återvänder den 21 december men Daïmbert vägrar att kröna honom. Efter en stunds 'övertalning' så kröns dock Baldwin till ny kung i Betlehems kyrkan på juldagen.

Orienter mot nykomlingar

Under Baldwin I och Baldwin II kom det sedan att bli många relativt lunga år när det gäller konspirationer, i strider var det desto värre. Men i slutet av Fulkes regeringsperiod börjar det bli allt tydligare att det har uppstått en klyfta mellan de västerlänningar som har växt upp i Orienten och de som är nyanlända. De som har växt upp i orienten förespråkar framförallt en fredlig samvaro med de omkringliggande muslimska områdena. De vet hur mycket de kan tjäna på god handel med dem och vet hur starka muslimerna kan bli om de slår sig samma. De nyanlända riddare och adelsmän som växt upp i väst och anländer till det Heliga Landet brinner dock fortfarande för korstågsidealerna och har svårt att tänka sig ett samarbete med muslimer. Flertalet vill hellre starta ett urskinningslöst krig med dem övertygade om att Gud kommer att skänka dem segern. När Fulke dör 1143 så försvinner det sista som håller motsättningarna tillbaka. Hans trettonåriga son Baldwin III var alldeles för svag för att kunna försvara makten. Hans mor Melisende vill dela kronan med honom och i det Högsta rådet är förklarat av stridigheter mellan nykomlingar och infödda om hur man bäst ska hantera det nya hotet från muslimerna i form av Zinkí.

Orientaliska konspirationer

Om man vill spela en riktig ordentlig konspirationsskampanj ska man lämna de kristna konungadömena och istället låta rollpersonerna höra hemma i någon av de syriska städerna. Här var konspirationer en del av vardagen och lönnmord och brodersmord var inga ovanligheter. De små stadsrikerna låg hela tiden i kamp med varandra och om befolkningen tröttnade på en härskare var det inte ovanligt att de skickade en hemlig delegation till någon av hans fiender om att de var beredda att ge honom staden och helt sonika såg till att öppna en port när han kom med sin armé. En lämplig kampanj kan vara att låta rollpersonerna vara lägre syriska krigare som tjänar under Redwan i Aleppo. Utåt sett så är de trogna tjänare men egentligen smider de planer på att ersätta de turkiska herrarna med någon lämplig syrisk härskare. Året är 1097 och ryktet har nått staden att en stor Byzantisk armé har besegrat turkarna i norr. Det kanske är rätt tillfälle att sätta planerna i verket? Men man måste framskrida ytterst försiktigt. Redwan har bjudit in de

ökända assasinerna till staden och man vet inte vem man kan lita på. Säger man fel ord till fel person så kommer man snart att möta sitt öde under assasinernas knivar. Föga anar dock alla i staden vad som är på väg att hända. Snart så står en helt ny makt i form av den kristna armén utanför Antiokas murar, är det ett hot eller en möjlighet?

Ett otroligt fritagningsförsök

I april 1123 når olyckliga nyheter Jerusalem, kung Baldwin II har tillfångatagits av turken Balek uppe i norr. Något måste göras! Enligt det armeniska sändebudet så har Baldwin antagligen förts till borgen Kharput norr om Edessa där Joscelin av Edessa redan sitter inspärrad. En djärv plan utformas. Omedelbart ska en trupp bestående av de femtio bästa krigarna i Jerusalem utklädda till köpmän bege sig norröver och försöka frälsa kungen. Rollpersonerna blir utvalda att delta antingen på grund av sina stridskunskaper, sina kunskaper i arabiska eller på några andra grunder som SL finner lämpliga.

Med sig på färden har en några trogna armeniska vägvisare som känner området väl och kan tala god arabiska. Färden tar dem både förbi Damaskus och Aleppo och tar 25 dagar trots att de färdas i all hast. På vägen kan SL, om han vill, slänga in någon eller några av följande komplikationer.

- Karavanen blir anfallna av beduiner och är tvungen att försvara sig.
- Efter de har slagit läger för kvällen så anländer en liten grupp av resande muslimer och ber om att få dela läger med dem på grund av säkerheten som en så stor grupp ger dem. Eftersom nästan ingen i gruppen kan arabiska eller arabiska seder så är det en enormt korkad idé, men eftersom gästfrihet är oerhört viktigt enligt muslimsk sed så kan de inte heller neka dem utan att väcka uppmärksamhet. Hur ska de göra? Ska de låta den lilla truppen resande få slå läger hos dem och riskera att bli avslöjade, passa på att pressa rollpersonerna rejält isåfall särskilt om de kan arabiska och låt dem hela tiden komma men nya undanflykter och förklaringar till varför de andra betar sig underligt. Eller ska man köra

Värden för första korståget

Ålder: Strax över 40

Kroppsbyggnad 0
Styrka +1 (+1)

Motorik 0
Rida(Häst) +2 (+2)

Stridsförmåga +2
Närstrid (Klubbor & Yxor) +2 (+2)

Sinnen 0
Jakt (Skog) +2 (+2)

Personlighet 0
Kontakter (Västerländsk adel) +1 (+1)
Sjunga +1 (+1)
Utseende +1 (+1)

Logik 0
Taktik +1 (+1)

Kunskap -1
Språk (Frankiska) 0 (-1)

Själ 0
Nerver +1 (+1)

Status: 5
Hertig 5
Dödat många fiender +1
Utblottad -1

För- och nackdelar: Hertig, känd (2p), Alkoholist

Stephen av Blois

Stephen, greven av Blois, var en av de skickligaste administratörerna och fältherrarna i korståget. Han var även mer eftertänksam än sina kollegor, något som blev hans fall. Efter att Antiokia intagits valde Stephen att lämna staden i jakt på byte. Dagen efter fick han höra att staden inringats av muslimer och återvände. På avstånd kunde han studera den enorma armé som slagit läger runt Antiokias murar och insåg att allt var över. Han valde därför att återvända mot Konstantinopel. Men det hela visade sig inte var över och ryktet spreds snart att Stephen var en feg rackare som hade svikigt sitt korstågslöfte. Hetsad av alla inklusive sin egen fru begav han sig åter igen iväg och 1101 lämnade han åter Konstantinopel i ledning för en korsfarararmé. Stephen ville hest bege sig raka vägen mot det Heliga landet men soldaterna i armén vill tåga österut för att befria Bohemond. Inför hotet att anses som feg gick Stephen med på det hopplösa förslaget och hela armén slaktades, enbart Stephen, Raymond och ett fåtal riddare undgick fällan och Stephen blev åter igen anklagad för att ha flytt eftersom han överlevde.

Stephen tog sig slutligen fram till Jerusalem och kunde förverkliga sitt löfte. På vägen tillbaka till Europa blev han övertygad av den nya kungen Baldwin I att delta i en attack mot Egypten. Stephen insåg att företaget var dömt att misslyckas men valde hellre att följa med än att riskera att bli kallad feg. De kristna besegrades i grunden och flydde till Ramla, samma natt lämnade kungen staden men Stephen vägrade att fly och dog dagen därpå när staden intogs.

iväg dem och på så sätt riskera att de blir misstänksamma eller ska man helt enkelt slå ihjäl dem. Särskilt intressant kan det vara om de resande visar sig vara turkiska ambassadörer på väg till Damaskus för att försöka förhandla sig till en allians nu när den kristna kungen är fången.

När karavanen kommer fram till Kharput måste de bluffa sig in genom porten. Om rollpersonerna är duktiga på att tala arabiska så kan man låta dem sköta snacket. Det är ganska svårt och kräver en bra förklaring från spelarna och dessutom ett slag på SG 1-3 på övertala beroende på hur bra bluffen var. Om de misslyckas så får de slå sig in. För samtliga soldater i borgen kan man använda de värden som ges för en syrisk eller turkisk infanterist i reglerna för fältslag. Även om rollpersonerna lyckas bluffa vakterna i porten så blir de tyvärr tvungna att börja slåss när de väl är inne på borggården för att kunna erövra borgen och ta sig in i själva huvudbyggnaden där kungen och greven sitter inspärrade. Vakterna in dit kommer inte släppa in dem hur bra bluff de än kommer med. Det finns ca 40 vakter i borgen och de bör snart vara övermannade.

Tyvärr lyckas någon av vakterna att fly och ta sig till den närbelägna byn där fler soldater råkar befinna sig. Innan striderna är över och kungen är fritagen så har minst hundra turkar anlant till borgen. Rollpersonerna får snabbt bege sig till porten och se till att den är säkrad för eventuella överlevande försvarare som kan tänkas öppna den.

När kvällen kommer så är borgen säkrad men under belägring. Fritagningsstyrkan har ingen chans att bryta sig ut. De saknar både tillräckligt med män för att slå sig igenom och tillräckligt med snabba hästar för att rida ifrån de snabba turkiska ryttarna. Det beslutas att en liten styrka ska försöka ta sig ut och hämta hjälp. Joscelin, greven av Edessa, tar på sig uppdraget att leda den. Den kan vara på högst några man eftersom fler inte kan avvaras och det ökar ändå bara risken att bli upptäckta. Rollpersonerna har nu valet att bli denna styrka eller att stanna kvar och försvara borgen i väntan på hjälpen.

Om rollpersonerna väljer att följa Joscelin firas de ner med ett rep på baksida av borgen mitt i natten, får smyga sig igenom turkarnas linje, troligtvis döda några, stjäla ett par hästar och fly från förföljarna. Sedan får de ta sig fram genom fientliga trakter i fem dagar till Edessa där de kan börja sätta upp en fritagningsstyrka. Dock måste fler

trupper hämtas från Antiokia, Tripoli och Jerusalem vilket tar flera månader.

Om rollpersonerna väljer att stanna kvar kommer de se hur belägringsstyrkan växer sig allt större utanför murarna tills de är redo att storma borgen. De första anfallen kan de slå tillbaka men till slut så intas borgen och rollpersonerna dödas antingen i anfallet eller hamnar i turkiskt fängelse. Hur lång tid de får tillbringa i fångenskap är upp till SL. Har de någon rik släkting eller annan kontakt som kan lösa ut dem så är de snart fria annars får de sitta i över ett år innan de frigges tillsammans med kungen i slutet av augusti följande år.

Alternativt kan man låta dem säljas som slavar till kalifen i Bagdad där de går över till islam och sedan blir placerade i armén där de snabbt tar sig uppåt och blir dugliga generaler och spelar en viktig roll i Edessas erövring två årtionden senare.

Pirater

I och med att korsfararna lyckades erövra ett pärlband av städer längst med kusten så skapade de perfekta baser för de sjöfarande nationerna i västra Medelhavet, framför allt Venedig och Genua. Hamnarna användes framför allt för handel men även som baser för sjöröveri mot muslimska handelsfartyg i området. Rollpersonerna kan vara del av en piratbesättning, troligtvis från någon italiensk småstat, som blandar strider mot muslimska handelskepp och piratjägare med mer eller mindre laglig handel.

Relikjägare

När det Heliga Landet öppnades för kyrkan i väster uppstod ett helt annan möjlighet att skaffa sig viktiga relikier. De olika kyrkorna tävlade i vem som kunde skaffa sig den mäktigaste reliken och därmed dra till sig flest lönsamma pilgrimer. Det är inte otänkbart att de enskilda kyrkorna sände grupper av präster eventuellt skyddade av stridsmän till det Heliga Landet för att införskaffa nya relikier. Den vanligaste sortens relikier som man jagade på den här tiden var ben från olika helgon eller föremål som kan sammanknipas med ett helgon eller Jesus och naturligtvis den Heliga Graal. Rollpersonerna kan vara en sådan grupp som hela tiden, i kamp mot relikjägare från andra kyrkor, försöker komma över olika relikier via handel med infödingar, utgrävningar eller ren gravplundring i sann Indiana Jones anda.

Stephen är en duglig man som har blivit fullständigt förstörd av den press som korstågen har lagt på honom. Trots att han vid varje tillfälle har handlat som han själv ansett vara det enda rätta så har det hela tiden blivit så fel och han har framstått som feg. Stephen har lovat sig själv att aldrig någonsin igen framstå som feg och att återupprätta sitt rykte. Det går därför att övertala honom till de mest korkade företag enbart genom att spela på hans rädsla för att bli ihågkommen som en ynkrygg.

Värden för tiden runt 1100 fram till hans död.

Ålder: Runt 55

Kroppbyggnad 0
Styrka +1 (+1)

Motorik +1
Rida (Häst) +2 (+3)

Stridsförmåga +1
Närstrid +2 (+3)

Sinnen 0
Jakt (Skog) +2 (+2)

Personlighet 0
Kontakter
(Västerländsk adel) +2 (+2)
Vältalighet
(Övertala) +1 (+1)

Logik +1
Taktik
(Västerländska arméer) +1 (+2)

Kunskap 0
Administration
(Feodalsystemet) +2 (+2)
Språk (Frankiska,
Latin) +1 (+1)
Värdesätta +1 (+1)

Själ 0

Status: 3
Greve 4
Flytt från slagfältet -1

För- och nackdelar: Greve, känd (1p), Lättare psykisk sjukdom (Tål inte att bli kallad feg)

Riksbildare

Rollpersonerna kan vara en adelsman med följe på jakt efter ett eget stycke land i orienten för att skapa ett eget län eller till och med rike. En sådan kampanj kommer vara full med politiska intriger där de försöker nästla sig in i oskyddade syriska småstäder och övertyga vålsna korsriddare att följa dem. Såväl som blodiga belägringar och fältslag.

Tjuvar i citadellet

Rollpersonerna kan vara tjuvar på jakt efter de otroliga rikedomar eller relikier som ska finnas gömda i det ointagliga citadellet i Damaskus. Problemet är bara att citadellet ska vara fullt med fällor och andra hinder. Detta kan vara början på ett klassiskt gå ner i grottan och hämta skatten äventyr. Först måste dock rollpersonerna ta sig in i den muslimska staden Damaskus utan att väcka uppmärksamhet, sedan kan de börja fundera på hur de ska ta sig in i citadellet, genom de ogästvänliga kloakerna kanske? Slutligen måste de besegra citadellet med sina fällor och vakter och kanske till och med övernaturliga beskyddare.

Att rollspela i en historisk miljö

Att leda ett rollspel i en historisk miljö ställer till den del bekymmer som man slipper om man rollspelar i en fantasimiljö. Det största problemet är att historien redan är känd och nerteknad och att spelledaren och spelare känner sig styrda av den och därför känner att man saknar frihet och möjlighet att påverka. Därför bör man som spelledare låta spelarna få full frihet i sina handlingar och inte hindra dem att göra något bara för att det inte passar in i hur historien är skriven. Nedan följer några tips på förklaringar som man kan ta till för att förklara varför inte historien påverkas.

Låt dem verka utanför historien

Desto längre tillbaka man går desto större svarta hål finns det i historien. När man kommer tillbaka till 1100-talet finns det hål stora nog att köra en pansarkryssare igenom dem. Utnyttja det. Låt rollpersonerna befinna sig på de platser vid de tidpunkter som det inte finns någon historia för. Här kan de hitta på både det ena och det andra utan att historien bryr sig ett jota. Det finns hundratals slag med några hundra deltagare på var sida som vi inte vet något om, det finns erövrade förlänningar som varade några år. Upptäcktsresor österut som aldrig rapporterats, piratverksamheter på röda havet som ingen har

nedtecknat. Många mindre förlänningar saknar komplett lista över vilka som härskade i dem och de få namn som finns säger oftast inte ett dugg om vem personen var.

Hävda att historien har fel

Historia är ingen exakt vetenskap. All historia vi har idag grundar sig på dokument och liknande källor som personer som levde på den tiden, eller i många fall strax efter den tiden, har skrivit. Det är dock inget som talar för att den personen talar sanning. Man behöver inte gå så långt som att man hävdar att personen ljög, vilket i och för sig inte alls var ovanligt eftersom historiska nedteckningar på den tiden framförallt användes som propaganda. Personen kan helt enkelt ha felaktiga uppgifter eftersom det inte var ovanligt att den som skrev ner historien på den här tiden bara hade andra personers berättelser att gå på och sällan varit med på platsen. Med andra ord är det fullt möjligt att det gick till så som spelarna fick det att gå men den där munken som historikerna använder som främsta källa för den här händelsen valde att ändra på det så att det framhäver hans arbetsgivares förfäder som den stora hjälten i stället. Denna förklaring passar bäst att använda när det gäller mindre saker som bryter mot historien.

Spelarna skriver ny historia

Vid flera tillfällen i historien har framtiden stått och vägt på en nålspets. En liten knuff i rätt riktning hade låt ha fått framtiden att se helt annorlunda ut än den är idag. Om spelarna lyckas göra något stortverk som logiskt sett kastar hela historien över ändan. Låt dem göra det och förklara för spelarna att de har ändrat historiens gång. Kanske lyckas de vinna flera avgörande slag mot de otrogna och på så sätt säkrat de kristnas plats i orienten ända till ottomanerna kom på 1400-talet eller kanske in till våra dagar. Detta är inget man ska vara rädd för utan istället utnyttja. Det är detta som är historiska kampanjers styrka, att kunna påverka något som är mer påtagligt än ett bräckligt fantasirikes överlevnad mitt ibland fiender i någon överklig fantasivärld.

Tancred

När Tancred valde att följa sin farbror Bohemund till det Heliga landet var han bara tjugo eller tjugooett år och en landlös yngling. Han skulle snart visa sig vara en av de maktthunrigaste och skickligaste adelsmännen i hela korståget och kom att dö som härskare över Antiokia. Så fort han fick chansen samlade han rikedomstörstande soldater runt om sig och begav sig iväg på plundringståg, först i Cilicia under belägringen av Antiokia, sedan i Galileen efter att Jerusalem erövrats där han lyckades karva ut ett stort grevskap.

Tancred är till utseendet en blond jätte. Han har flera gånger visat sin tapperhet i strid och skicklighet som ledare. Tyvärr kan hans hetsiga humör ibland ta över och få honom att göra ogenomtänkta anfall, därtill har han väldigt svårt att lyda order. Många underskattar honom på grund av hans uppträdande och utseende och tror att han är lättlurad, men Tancred är oerhört klipsk och därtill extremt maktthunrig. Han är dock bättre på att hålla sitt ord än sin ökände farbror och är även mer tålmodig och vet att han har tiden på sin sida. En annan fördelaktig egenskap hos Tancred är att han verkar ha näsa för vem som kommer att segra i en konflikt och kan därför i förväg ställa sig in hos segraren.

Värden för fram till Jerusalems erövrande

Ålder: Mellan 20 och 25

Kroppbyggnad +2
Styrka +2(+4)
Fysik +2(+4)

Motorik 0
Rida (Häst) +2 (+2)

Stridsförmåga +2
Närstrid(Lans, Yxor) +2(+4)

Sinnen +1
Jakt (Slätt) +1 (+2)
Uppmärksamhet (Hörsel) +2 (+3)

Personlighet 0
Kontakter (Västerländsk adel) +1 (+1)
Vältalighet +1 (+1)

Logik +1
Taktik +1 (+2)

Kunskap 0
Administration +1 (+1)
Språk (Arabiska, Frankiska, Grekiska, Latín) +1 (+1)

Sjal +1
Vilja +1 (+2)
Nerver +1 (+2)

Status: 3
Riddare 1
Dödat många fiender +1
Lett en armé till fler segrar än förluster +1

För- och nackdelar: Adlad, känd (1p)

Spelarna har kunskaper deras rollpersoner inte kan ha

Ett nära besläktat problem är att spelarna har historiska kunskaper som deras rollpersoner inte kan ha. De kan därför redan veta i förväg vilket som var rätt och fel val vid en given tidpunkt, något som minst sagt tar bort en hel del av spänningen. Använd därför tipsen ovan för att hålla spelarna i osäkerhet. Låt dem befinna sig i omgivningar som inte beskrivs i historien eller om de vet hur det gick enligt historien och de handlar historiks 'korrekt', se till att det inte går som de tänkt sig det och förklara det antingen med att historien har fel eller att den har ändrat sig. Efter man har gjort så några gånger kommer spelarna definitivt inte ta sina historiekunskaper för givna i fortsättningen.

Ett lite lurigare problem är att spelarna inte spelar sina rollpersoner utifrån den miljö de lever i utan utgår från dagens rationalistiska tänkande istället för den tidens tro och utgår ifrån naturvetenskap istället för naturmystik. Detta är det tyvärr inte mycket att göra åt utom att låta på spelarnas goda omdöme. Om det är så att de inte spelar utifrån karaktär så bör man inte heller hänga upp sig så fruktansvärt mycket på det, huvudsaken är ändå att alla har trevligt och inte att man måste till hundra procent lever sig in i sin karaktär. Om man tycker att det har sparat ur så kan man alltid slänga in några änglar som uppenbarar sig för rollpersonerna och förklarar att de är Guds utsända eller en brinnande buske eller något annat oförklarligt mirakel som kanske får spelarna att tänka om.

Spelarna har större kunskaper än SL

Att en spelare vet saker om historien som spelledaren har missat är ett annat kinkigt problem som man kan råka ut för när man spelar i historiska miljöer. Det finns i stort sett två sätt att lösa det på. Om det är en smärre ändring som inte berör intrigen bör spelledaren gå med på ändringen och bara spela på utefter de nya förutsättningarna. Om det däremot påverkar intrigen så förklara bara för spelaren att antingen har historien fel eller att detta är en annan alternativ version av historien där det faktiskt är såhär och att det kommer att bli mycket roligare på det här sättet än på det historiskt korrekta.

Att skapa en rollperson

För att skapa en rollperson så använder man de normala reglerna i Aleas grundregler. Dessutom så tillkommer det att man får rangordna sin rollpersons livsmål samt räkna ut vilken status rollpersonen har. Reglerna för såväl status som livsmål presenteras i detta kapitel. Dessutom finns fem nya yrkespaket som förhoppningsvis kan användas till inspiration för nya rollpersonen samt några nya nackdelar och fördelar.

Livsmål

Det var framför allt tre olika drivkrafter som fick människor från hela Europa att bege sig till det Heliga Landet, dessa var religionen, maktlystenheten och sökandet efter ära. När man skapar en rollperson kan det därför vara lämpligt att fundera över vilken av dessa drivkrafter som driver ens rollperson att bege sig av på den farofyllda resan. Skriv ner i vilken ordning din rollperson värdesätter dessa tre livsmål, Religion, Makt och Ära med den viktigaste överst. Om du hamnar i en valsituation, försök bedöma utifrån livsmålen hur din rollperson skulle ha reagerat.

Religion

För en religiös är tron på Gud det viktigaste. Målet med resan är att befria eller försvara Jerusalem och naturligtvis att besöka stadens alla heliga platser och på så sätt försäkra sig om en plats i himlen. Tron var den vanligaste orsaken till att människor gav sig iväg på korståg. Om man har en rollperson som värdesätter religionen bör man särskilt fundera över hur han tolkar budet om att man icke ska dräpa. Kyrkan upplevde något av en teologisk kris under tusentalet. Hur kunde man få ihop förbudet mot dråp med behovet att försvara sig mot islam? Svaret blev att tillåta dråp av otrogna, vilket vissa präster drog till sin spets och lovade att man hamnade i himmelriket bara man dödade tillräckligt många otrogna. En religiös rollperson kan därför vara allt ifrån helt emot våld och dråp till åsikten att varje otrogen man dräper är en god gärning. De flesta ligger dock någonstans där emellan och anser att det enbart är en god gärning att döda en otrogen i strid, inte när det gäller en försvarslös man.

Vägen till Jerusalem

En stor del av de korsfarare som slog sig ner i det Heliga landet kom med det första korståget men än fler kom strax efteråt på egen hand. Om man skapar en rollperson som inte följde det första korståget till Jerusalem bör man fundera igenom på vilket sätt han eller hon tog sig dit. Sedan urminnes tider finns det framför allt fyra sätt för pilgrimer att ta sig till Jerusalem.

Landvägen

Landvägen var den väg som det första korståget tog. Denna väg brukas mest av de fattiga som inte har råd att följa med en båt. Vägen går genom Tyskland och de ungerska stäpperna ner till Konstantinopel och därefter vidare antingen via båt eller över land till det Heliga Landet. Detta är en ytterst riskfylld och långsam väg och de flesta som väljer denna väg kommer aldrig fram. Den används framförallt av fattiga pilgrimer från Tyskland och norra Frankien.

Italienska rutten

Den Italienska rutten var troligtvis den vanligaste. Målet med rutten var att ta sig till någon av handelsstäderna på Italien och därifrån köpa sig en resa på ett skepp till det Heliga Landet. En skeppsresa kunde ta allt från någon vecka till flera månader beroende på vilken tur man hade med vädret. Fördelen med den Italienska rutten är att man även kan besöka Rom på vägen. Den Italienska rutten brukades av alla men framför allt av pilgrimer från Frankien.

Den västra ruten

Den västra ruten användes framför allt av engelsmän, friser, norrmän och danskar.

Ruten gick via båt runt pyreneiska halvön, där man ofta stannade och deltog i reconquistan, därefter via diverse hamnstäder genom Medelhavet till det Heliga Landet. Resan tog oftast över ett år eftersom man var tvungen att stanna för övervintring på vägen och kostade rätt så mycket om man inte hade tillgång till ett eget fartyg.

Den östra ruten

Den östra ruten användes nästan uteslutande av svenskar och danskar och gick via de gamla handelsvägarna i Ryssland ner till Konstantinopel.

Makt

Många av de som begav sig till det Heliga Landet var ute efter land och pengar. Bohemond är ett typiskt exempel på detta. En rollperson som värdesätter makt tar varje möjlighet att öka sin rikedom och status.

Ära

Ära var oerhört viktigt i tusentalets Europa. En rik man levde kanske gott under sin livstid men en man med gott rykte var den man kom ihåg. Många begav sig därför iväg till det Heliga Landet med förhoppningar att bevisa sig vara fruktade kämpar och goda ledare. En rollperson som värdesätter sin ära ser till att aldrig fly från en strid om det inte är hopplöst, vara generös mot sina undersåtar och hålla sina löften.

Status

Något av det viktigaste för en medeltida människa var den status bland sina medmänniskor som de hade. Fysiska ägodelar var få och kunde lätt förgås. Ens status och heder var däremot något som man alltid hade med sig. En person med hög status kan lättare få sin vilja igenom och kan lättare få följeslagare. Det är ibland även en nackdel eftersom det gör att man lättare blir igenkänd och folk förväntar sig att man ska uppträda på ett visst sätt. Olika personer har olika förväntningar på sig, framför allt beror det på vilket sätt som personen har förtjänat sin status. En person som har hög status genom börd förväntas att bete sig som en adelsman och vara frikostig och hedersam, en person som förtjänat sin status genom mod i strid förväntas att vara modig och att inte fly, en person som fått sin status genom att vara gudfruktig förväntas att se till Guds bästa. Om en person ofta handlar mot vad folk förväntar av sig eller vid viktiga tillfällen kan SL sänka deras status med ett steg eftersom de då fått ett dåligt rykte om sig.

Vad kan man använda status till?

Status kan man använda till många saker. Bland annat kan man använda sin status om man vill övertala eller hota någon. Isåfall måste man ha högre status än den andra personen och personens status används som svårighetsgrad för att avgöra om man lyckas eller inte.

Med hjälp av en karaktärs status kan man även avgöra ungefär hur många soldater han kan uppvigla vid behov. Det hela tar oftast någon vecka eller två medan karaktären och eventuella budbärare rider runt och sprider sitt budskap.

Status	Antal soldater
1	10
2	30
3	100
4	250
5	500
6	1000
7	2000
8	5000

Det är även den med högst status som förväntas att leda en armé och det är lättare att få höga poster om man har en hög status.

Spelledaren kan därför använda en rollpersons status för att avgöra om han är värdig att inneha ett visst ämbete. Om en rollperson har lika mycket i status som ämbetet ger status så anser omvärlden att han är värdig ämbetet. Detta innebär inte att personen automatiskt ska få ett sådant ämbete eftersom de delas ut som belöningar för tjänster mot kungen, patriarken eller vem det är som har rätt att dela ut ämbetet. Det innebär inte heller att en rollperson inte kan få ett ämbete om han inte har tillräckligt hög status, har han bara gjort en tillräckligt stor tjänst eller känner rätt personer är inget omöjligt. Däremot betyder det att det är större chans att rollpersonen får ett ämbete när det är tillgänglig eftersom den som delar ut den inte behöver motivera varför rollpersonen ska ha det och det är mindre chans att andra adelsmän och präster kommer att motsätta sig utdelningen och ställa till problem.

Nordiska korsfarare

Norden låg vid det här laget i periferin av Europa och vissa delar, framför allt i det som kom att bli Sverige, var inte ens kristnade. Att några nordbor följde med den första vägen under eremiten Peter är inte så troligt. Dock är det mycket troligt att det deltog danskar och troligtvis även norrmän i de arméer som avtågade på hösten 1096. Dels som tjänare till utländska furstar, framför allt frankiska, frisiska och tyska, men även på eget bevåg eller under en dansk eller norsk storman. En legend berättar bland annat om prins Sven från Danmark som begav sig av med sina 1500 man lite för sent för att slå följe med de stora arméerna och tvingades att marschera i ilmarsch för att försöka komma i kapp dem. Dock hamnar de i bakhåll av turkarna och alla dödas.

Sven är dock bara en legend. Däremot vet man att Erik Jorsalafarare (Jerusalem farare), kungen av Danmark, reste till det Heliga Landet efter Jerusalem's fall. De tog vägen över de ryska floderna men nådde bara till Cypern innan han dog i sjukdom. Hans följeslagare fortsatte dock med all trolighet till det Heliga Landet.

Från Norge har vi historier om korsfarare som seglade iväg år 1102 under stormannen Skopte Ögmundsson. De övervintrade förs i Flandern. Därefter tog de sig sedan till Rom och via Cypern till det Heliga landet

Det mest kända korståget från Norge avseglade dock 1107 under kung Sigurd med runt 50 skepp. Första vintern tillbringade de i England och den andra i Galicien där de råkade i gräl med den lokala härskaren vars borg intogs och plundrades. Sedan fortsatte de runt Pyrenéiska halvön och

slogs så fort de fick tillfälle mot morerna och ska enligt legenden ha erövrat Balearerna från morerna. För att övervintra begav de sig till södra Italien där de blev väl mottagna av Roger, den lokala härskaren. I slutet på sommaren året därefter, 1110, anlände flottan till Jerusalem. Där de mottogs väl av Baldwin som alltid behövde fler krigare och gav normännen rika gåvor. Baldwin och Sigurd belägrade därefter staden Sidon innan Sigurd och större delen av normännen begav sig hem.

Några liknande historier om svenska korsfarare finns inte och troligtvis var de inte alls lika vanliga som danska och norska korsfarare. Kristendomen hade vid den här tiden inte alls samma grepp om de svenska områdena som den hade om de danska och norska. Dock är det fullt troligt att lokala svenska stormän avseglade till Jerusalem antingen som korsfarare eller pilgrimer och så gott som säkert deltog svenskar i de korståg som danskar och normän genomförde.

Hur får man status?

Det finns i huvudsak tre sätt att förtjäna sin status på. Den första och vanligaste är via ämbeten, den andra via bedrifter och den tredje via dygd.

När en person får ett ämbete så får han automatiskt en viss status. En person kan enbart få status från det viktigaste ämbete han har oavsett hur många han har.

Ämbete	Status
Egendomslös	-1
Landägare	0
Riddare	1
Baron	3
Greve	4
Hertig	5
Kung	7
Präst	1
Biskop	3
Kardinal eller Patriark	5
Påve	7

Förutom från ämbeten så kan en person få högre status om de genomför modiga eller eftersträvansvärda bedrifter eller visar sig starka. Å andra sidan kan de förlora status om de genomför fega och klandervärdiga bedrifter eller visar sig svaga. Följande lista innehåller ett antal förslag.

Bedrift	Status
Dödat många fiender (Minst 10 i ett slag)	+1
Lett en armé till fler segrar än förluster	+1
Lett en armé till tio stycken fler segrar än förluster	+2
Senaste gång de ledde en armé slutade med en seger	+1
Lett en armé till dubbelt så många förluster som segrar	-1
Senaste gång de ledde en armé slutade med en förlust	-1
Flytt från slagfältet flera gånger	-1
Är rik, vilket innebär att man måste ha en förmögenhet på minst 10.000 dínarer som baron eller greve, 30.000 som hertig och 100.000 som en kung	+1
Är utblottad	-1
Visat sig vara en dålig kristen vid flera tillfällen	-1
Bannlyst av en kyrkoman med minst lika högt ämbete som en själv.	-2
Dåligt rykte	-1

Kvinnliga korsfarare

Någonstans mellan en tredjedel och hälften av alla korsfarare som begav sig iväg till det heliga landet var kvinnor. De flesta följde med sina män eller var tjänare som följde sin herre. Vissa var opportunister och prostituerade som såg de stora korstågs härarna som goda möjligheter till inkomster. I den ovanliga situation som ett korståg innebar med svält och sjukdomar löstes den tidens könshierarkier upp och det var inte ovanligt att se kvinnor utföra de mest manliga sysslor. Det finns till och med historier om kvinnliga riddare som slogs på de kristnas sida och i bondeskarorna tillhörde det säkerligen vanligheterna att stora grupper av kvinnor deltog i striderna.

Några år efter att Jerusalem erövrats och de kristna började få allt mer kontroll över området återgick dock könsnormerna allt mer till de traditionella och kvinnor som under korståget hade slagits vid männens sida förväntades nu vara hemma och föda barn och inte blanda sig i männens angelägenheter.

Ett intressant uppslag till en kampanj kan vara en grupp kvinnliga korsfarare, änkor, ogifta, prostituerade och liknande. Till en början ses de ner på av de övriga korsfararna men under vägen skaffar sig respekt och när Jerusalem väl erövrats ses de som hjältar för att sedan gömmas och glömmas för att de inte passar in i det samhälle som präster och adelsmän vill bygga upp i det nya landet.

Slutligen kan man erhålla status för att man lever enligt vissa dygder. Detta är det svåraste sättet att skaffa sig status på och det tar minst två år under vilka man hela tiden lever enligt dygden innan man får folks erkännande och därmed +1 i status. Samtidigt så är det lätt att bli av med status från dygder. Det räcker med att man uppträder i motsats till sin dygd en gång i vittnes närvaro för att förlora statusen. Det går ofta genom hårt arbete att återigen bygga upp sin dygd om inte snedtrampet var för stort men sker det igen så är statusen för alltid förlorad. Nedan följer några exempel på dygder som ger högre status. Dygd

- Frikostig** Innebär att personen måste alltid vara givmild mot fattiga, aldrig ta oskäligt mycket betalt och ofta skänka pengar, särskilt till goda kristna ändamål.
- Modig** Personen måste alltid vara först in och sist ut i varje strid så länge inte alla närvarande är överens om att oddsen är övermäktiga. Aldrig fly.
- Hedersam** Får aldrig bryta sitt ord. I nödfall mot en hedning men helst inte ens då.
- God Kristen** Deltar alltid i viktiga gudstjänster, försöker alltid leva enligt guds bud och prästers vilja. Skulle aldrig döda oskyldiga eller en präst.
- Åsket** Lever i absolut fattigdom, tar inte emot världsliga egendomar.

För att ta reda på sin status så skriver man upp det högsta ämbete som man har, bedriver man genomfört och dygder man följer på var sin rad och summerar sin status. Det brukar oftast bli någonstans mellan 0 och 5.

Nya för- och nackdelar

Skuldsatt (-2 poäng)

En skuldsatt person har en skuld på minst dubbla sitt fasta kapital. Skulden förfaller någon gång inom två år och man kan räkna med att de som har lånat ut pengarna inte är några trevliga pojkar.

Hertig (4 poäng)

Hertig är rangen under en kung och är oftast på något sätt släkt med kungen. En hertig kan antas äga mark för ca 10 000 dinarer i hemlandet och har ca 100 riddare under sig. En hertig får automatsikt en status på 5 och även fördelen adlad.

Greve (3 poäng)

Greve är rangen ovanför baron. En greve kan antas äga mark för ca 5 000 dinarer i hemlandet och har ca 10 riddare under sig. En greve får automatisk en status på 4 och även fördelen adlad.

Baron (2 poäng)

En baron är en lägre adelsman som lyder direkt under kungen. Han har oftast en mindre förläning värd ca 2 500 dinarer varav en stor del antagligen är pantsatt för att betala resan till det heliga landet. En baron får automatiskt en status på 3 och kan ha några få riddare som har svurit trohet till sig. En baron får även fördelen adlad.

Riddare (1 poäng)

Fördelen riddare innebär att rollpersonen är dubbad till riddare och därför har rätt att bära vapen och är befriad från skatt. Han förväntas även att bete sig på ett ridderligt sätt, det vill säga vara tapper i strid, hålla sina löften och slåss i Guds namn. Dessutom har han möjlighet att bli tilldelad en bit mark av sin herre samt får automatiskt 1 i status samt fördelen adlad.

Präst (1 poäng)

En rollperson med fördelen präst innebär att han är prästvigd. Troligtvis har han även studerat till präst antingen vid ett kloster eller vid en kyrka, men inte nödvändigtvis, titlar går att köpa. En person som har fördelen Präst får automatisk 1 i status och har rätt att hålla gudstjänster samt förkunna guds ord och kan få en församlig tilldelad till sig.

Utrustning

Armborst

Armborstet är ett oerhört effektivt vapen som brukades flitigt av korsfararna. Kraften i ett armborstlod var tillräcklig för att penetrera en ringbrynja eller ett lamellpansar. Samtidigt var vapnet så enkelt att använda att en enkel bonde kunde hantera det efter bara några veckors träning. Faktum är att det var så ojuste att påven hade förbjudit bruk av armborst i Europa för att skydda riddarna. Mot otrogna var det naturligtvis helt okej att använda det. Ett armborst kostade ungefär 14 dinarer, se grundreglerna för speldata.

Grekisk eld

Inget vapen är så fruktat som den Grekiska elden. Grekisk eld är en kletig brandfarlig vätska som antingen hålls i behållare som hettas upp och sedan avfyras av katapulten eller kastas för hand. När de träffar sitt mål slås de sönder och börjar brinna. Alternativt sprutar man vätskan direkt på sin fiende förbi en öppen låga vilket fungerar som en sorts eldkastare. Exakt vad den Grekiska elden består av är en väl bevarad hemlighet, troligtvis något sorts petroleum produkt. Den finns inte att köpa på öppna marknaden utan enda sättet att få tillgång till den är att anställa någon av de få specialister som vet hur man blandar till den. Grekisk eld används framför allt vid belägringar eller i sjöslag eftersom det är allt för opålitligt att använda vid andra tillfällen. Grekisk eld gör allt från 1 i skada om man bara får några droppar på sig till 10 om man dränks i den helt och hållet.

Laglös (-2 poäng)

En laglös person står utanför lagen och kan dräpas av vem som helst utan straff. Som tur är så är alla i det Heliga Landet främlingar och chansen att bli igenkänd som laglös är relativt liten. Därför är det ett utmärkt tillfälle att starta ett nytt liv.

Nya förmågor och fördjupningar

Logik

Taktik

Taktik är förmågan att läsa av ett stridfält och kunna kommendera en trupp av soldater i strid. En person som har en god taktisk förmåga vet var hans trupper gör bäst nytta och kan utifrån fiendens förflyttningar lista ut vad motståndaren tänker göra. De olika färdigheterna som finns under taktik är de olika sorterna av arméer och taktiska skolor som fanns vid den här tiden.

Fördjupningar: Västerländska arméer, orientaliska arméer (exempelvis syriska, bysantinska och egyptiska arméer), turkiska ryttararméer.

Kunskap

Administration

Administration är kunskapen om hur olika administrationer fungerar. Vem man ska kontakta, hur saker sitter ihop, vem som har skyldigheter till vem och vilka rättigheter man har. Kunskap i administration är oftast nödvändigt om du innehar en högre post. De två viktigaste administrativa systemen i västerlandet vid den här tiden var det feudala systemet och kyrkans egna administrativa system som fanns parallellt med den världsliga administrationen. Båda har sina egna lagar och regler. De områden som låg utanför de kristnas kontroll i det Heliga landet löd under antingen Bysantinsk administration som är betydligt krångligare och byråkratiskare än den relativt enkla feudala eller muslimsk administration.

Fördjupningar: Feodal administration(S), kyrklig administration(S), Bysantinsk administration(S), muslimsk administration(S).

Kristendom

Kristendomen är så pass viktig vid den här tiden så kunskapen i kristendom är en egen förmåga. Kunskap i kristendom innebär att man känner till de heliga ritualerna, psalmer, bibeln och andra viktiga kristna texter, främst helgonlegender samt resonemangen kring den kristna tros läran.

Fördjupningar: Katolsk kristendom(S), ortodoxt kristendom(S), armeniskt kristendom(S) m.fl.

Islam

Förmågan Islam är den muslimska motsvarigheten till Kristendom. Precis som kristendom innebär det att man känner till Koranen, böner, den muslimska lagen med mera.

Fördjupningar: Sunni(S), Shia(S).

Hjäl

Hjälarna som användes av såväl riddare som fotsoldater var den klassiska koniska hjälmen med ett nässkydd. Riddare använder oftast en ringbrynjuhuvu tillsammans med hjälmen för att öka skyddet mot anfall som träffar under hjälmen. En typisk hjälm väger ungefär 2 kg, kostar fyra dinarer och ger ett skydd på 3, vilket ökas till 4 om man använder den tillsammans med en ringbrynjuhuvu.

Lamellpansar

Lamellpansar består av flera små metallplattor som överlappar varandra antingen horisontellt eller vertikalt. Rustningen användes framför allt av de muslimska styrkorna men även av en hel del kristna riddare. Vilket som erbjuder bäst skydd, en lamellrustning eller en ringbrynja är ungefär dött lopp. Lamellrustningar kunde täcka allt ifrån bara bälten till hela kroppen. Se värdena för fjällpansar i grundreglerna för att avgöra vikt och pris.

Lans

Lansen som användes vid den här tiden var i stort sett ett vanligt spjut. Vilken den även ofta användes som när riddarna slogs till fot. Vanligaste sättet att slåss med spjutet till fots var i ett överarmsgrepp med spjutet ovanför skölden. En typisk lans eller spjut är ungefär manslångt, väger ca 3 kg och kostar ungefär två dinarer. Det har en skada på STY+2(6), och när man använder lanser från en framstormande häst får man använda hästens styrka.

Pilgrimskarta

Pilgrimskartor var den vanligaste sortens kartor vid den här tiden och var gjorda för att hjälpa pilgrimer att ta sig från en punkt, ofta en större stad, till ett pilgrimsmål, till exempel Rom eller Jerusalem. Kartorna påminner inte alls om vad vi brukar kalla för kartor utan är istället en lång rulle som berättar vad man ska passera på vägen och vilka kyrkor som bör besökas och vilka härbärgen som finns. Kartorna massproducerades och är därför relativt billiga. Men räkna ändå med minst fem dinarer för en pilgrimskarta till Jerusalem.

Pilgrimssouvenir

För att kunna bevisa att man varit på ett pilgrimsmål är det naturligtvis bra att ha med sig något hem. Således uppstod bruket att skaffa sig en souvenir från målet. Runt alla större pilgrimsmål finns det numera mängder med försäljare som säljer den 'officiella' souvenirn för just det pilgrimsmålet. Eftersom det är en hel del pengar inblandade försöker naturligtvis kyrkan se till att få kontroll över handeln, men det är svårt. Souvenirn är vanligtvis en figur gjuten i bly som föreställer antingen helgonet eller något som kan sammanknippas med helgonet. För Jerusalem är det till exempel ett palmblad och för Rom en nyckelknippa. En dylik pilgrimssouvenir kostar ungefär en kvarts dinar.

Yrkespaket

Idealistisk korsfarande riddare

Du är uppväxt som andra sonen till en riddare någonstans i Frankrike. Som ung placerades du i klosterskola och fick lära dig både läsa och skriva latin såväl som världsliga kunskaper såsom att räkna och argumentera. Vad du framförallt lärde dig var dock en vördnad för Gud.

När du fick höra talas om korståget insåg du genast att detta var orsaken till att du hade fötts. Du brinner för att slåss i Guds tjänst och du svor inför Gud och de munkar som levde i klostret där du gick i skola att tjäna Honom intill döden och att utföra Hans bud. Det hela sågs dock inte med blida ögon av din far som ansåg att du satt Guds vilja framför familjens vilja men han kunde inte säga emot familjens präst utan tillät dig åka.

Du försöker alltid bete dig som det förväntas av en guds riddare, hålla dina ord, aldrig tveka i strid och hava förbarmande med de behövande. Du har inte gett dig av till det Heliga landet för att skaffa dig egendom eller makt utan för att slåss för något större. Vissa av de andra riddarna tycker att du är konstig men du tycker mest synd om dem som är förblindade av den världsliga rikedom och makten och aldrig kommer att nå himlen för de synder de begår i det Heliga Landet. Till en början så avskyr du alla otrogna och anser att det är en god handling att genast försöka omvända dem och påpeka felaktigheterna i deras livsstil. Om de vägrar eller om de visar sig aggressiva så tvekar du inte att utföra din plikt som Guds krigare.

Kroppsbyggnad	+1
Styrka	+1 (+2)
Fysik	+1 (+2)
Summa	-1 (0)
Motorik	0
Händighet	-1
Rida (Häst)	+2 (+2)
Stridsförmåga	+1
Närstrid(Svärd)	+1 (+2)
Projektivvapen	-1 (0)
Sinnen	-1
Gömma	-1 (-2)

Personlighet	0
Kontakter (Västerländsk adel)	0 (0)
Logik	-1
Kunskap	0
Islam	-2 (-2)
Kristendom (Katolicism)	0 (0)
Segla	-1 (-1)
Språk (Latin)	0 (0)
Sjal	0
Vilja	+1 (+1)
Nerver	+1 (+1)

Status: 1
Riddare 1

För- och nackdelar: Riddare(1 kp)

Total kostnad: 5 Kp

Utrustning

En korsriddares utrustning bestod av det bästa som den tidens teknik kunde erbjuda.

- Lång ringbrynja som skyddar hela kroppen inklusive benen.
- Huvudet skyddas av en ringbrynjehuva och en öppen konisk hjälm.
- Avlång sköld som hjälper till att skydda benet när du sitter till häst.
- Svärd
- Lans
- En kraftig springare som bär dig i strid.
- En vanlig ridhäst som du använder när du förflyttar dig. (Många riddare blev dock av med sina riddjur under marschen och stridigheterna i det heliga landet och fick nöja sig med att slåss till fots.)
- 10 ransoner mat.
- Några flaskor vin
- Elddon
- Bibel
- Ett stort tält för dig själv.
- Ett enkelt tält för tjänarna
- 1 väpnare
- 2 tjänare

Kostnaden för utrustningspaketet: 500 dínarer

Ringbrynja

Ringbrynjan var fortfarande state of the art i sekelskiftet mellan tusentalet och elvahundralet och ett måste för en riddare. Den typiska ringbrynjan var knälång och täckte hela kroppen, inklusive huvudet med hjälp av en huva. Den vägde 15-20 kg och kostade ca 80 dínarer. Speltekniskt ger den ett skydd på 3.

Ryttarbåge

Ryttarbågen är en sammansatt båge tillverkad av ben och senor som ger en kort båge som är lämplig att använda från hästryggen men fortfarande har en otrolig kraft. Den har framgångsrikt använts av samtliga nomadfolk från hunner till mongoler och används vid den här tiden av bland annat turkarna och de egyptiska mamlukerna. En ryttarbåge kostar från 12 dínarer och uppåt. Den har en skada på STY+2(5), vikt 1 kg och har räckvidd Kort upp till 10 meter, Medel upp till 50 meter, Långt upp till 100 meter

Sabel

Sabeln var ett vanligt svärd både hos turkar och andra muslimska styrkor. Den är framför allt bra till att hugga med och kan utdela fruktansvärda skador på en oskyddad motståndare. I motsats till de sablar som användes lägre österut var sablarna i området oftast bara lätt krökta eller helt raka. Dock saknade den balansknopp som västerländska svärd oftast hade. En Sabel kostar ungefär sex dínarer, väger runt 10 kg och har en skada på STY+2(5).

Sköld

Den sköld som användes av de flesta riddare och fotsoldater var den avlånga så kallade normandiska skölden. Skölden hade fördelen att den skyddar benet när man befinner sig till häst. Men även den vanliga runda skölden användes fortfarande. Den typiska trekantiga skölden hade dock ännu inte kommit i bruk. Den avlånga skölden kom att krympa med tiden och i mitten på elvahundralet hade den ungefär samma storlek som den trekantiga skölden men var rundare i hörnen och lätt böjd. Inte heller hade de heraldiska symbolerna som man sammanknipper med medeltiden börjat användas i någon större utsträckning. Enbart rikare riddare använde tecken på sina sköldar för att identifiera sig och oftast bestod det av enkla geometriska symboler. Hos de turkiska och muslimska trupperna var den runda skölden den vanligaste. Oavsett vilken sorts sköld det är så har de en sköldbonus på 1 i närstrid och 2 i avståndsstrid, väger ungefär 6 kg och kostar allt ifrån tre dinarer och uppåt beroende på utsmäckning.

Stridsklubba

Stridsklubban var ett vanligt vapen både hos kristna och muslimer. Särskilt de turkiska ryttarna hade ofta en stridsklubba som sidovapen. För att orsaka så mycket skada som möjligt var den ofta försedd med taggar eller utformad så att enbart en liten del av klubban träffade för att på så sett utdela så mycket kraft som möjligt på en liten yta. En stridsklubba kostar ungefär 4 dinarer, väger runt 2 kg och gör STY+1(4) i skada.

Ridderlighet

De riddare som deltog i korstågen skiljer sig ganska ordentligt från den bild många har av riddare som härstammar från 1300 talets riddarromantik. 1100 talets riddare påminde mer om de stamhövdingar som ledde germanerna mot de romerska legionerna eller en vikingahövding. Etikett och deklarerade poesi var inte dygder som eftersträvades av korstågets riddare. Istället var det mod och ära och list i strid. Samt att inte bryta sina eder och välviljan att kunna ställa till med ordentliga brakfester och belöna de som är dem trogna väl.

En riddare antas vara edsvuren att tjäna sin herre som i sin tur är edsvuren sin herre ända upp till kungen. Emellertid är det inget som hindrar en riddare från att lämna sin herre och skaffa sig en ny om man är missnöjd med hur man har behandlats. Om ens herre har betett sig riktigt illa så är det till och med förväntat av riddaren att lämna honom. Hemma i Europa var riddarna ofta inte enbart edsvurna utan även ekonomiskt bundna till sin herre eftersom de var förlånade mark eller arrenderade den från honom. Ute på korståg var de ekonomiska banden däremot upplösta eftersom många av de fattigare riddarna hade sålt eller pantsatt sin mark för att få råd. Det var därför inte ovanligt att riddare bytta herre både en, två och tre gånger på vägen utefter vem som verkade ge bäst möjligheter till plundring eller verkade lämpligast att leda dem till Jerusalem. Dessutom kunde vissa riddare snabbt stiga i status genom att erövra en stad eller by och helt plötsligt anse sig vara av högre rang än sin tidigare herre.

En nyhet som korstågen förde med sig var att i och med riddarordnarna kunde en riddare svära att tjäna Gud istället för en världslig härskare något som snabbt blev ett lockande alternativ för de mer religiösa riddarna.

Olycksdrabbad korsfarande bonde

Det har varit några svåra år, först kom svälten sedan sjukdomen som tog ifrån dig både din fru och dina barn. Längre undrade du över vad som var Guds mening med att straffa dig med dessa olyckor. Nu inser du att det bara var en del i hans plan att få dig att följa hans bud och ge dig iväg på den långa vandringen österut. Du sålde din gård för att få ihop till pengar och utrustning, sydde fast ett kors på dina kläder och begav dig av mot det Heliga Landet.

Du gör inte detta på grund av några ädla ideal utan helt enkelt för att du tror att det är vad som Gud kräver för att ändra din olycka till lycka. Du är en obotlig pessimist och ser alltid det negativa i saker och ting vilket förstärker din tro att du är drabbad av olycka. Du hävdar jämt att du är drabbad av en förbannelse och att andra bör undvika dig, därför drar du dig frivillig undan från andra och betraktas lite som en enstöring. I strid är du utan fruktan eftersom du anser att om du dör i strid så har du sannerligen betalat av din skuld till Gud och kommer att förlåtas. Om saker och ting helt plötsligt börjar gå väldigt väl för dig kommer du att anse att Gud har förlåtit dig och åter vänt lyckan mot dig och du kommer antagligen åter slå dig ner som bonde i antingen det nya eller gamla landet.

Svärd

Svärdet som användes vid den här tiden var ett rakt svärd, mellan 80 cm och en meter långt och väger runt ett kilo. Det var användbart både till att sticka och hugga med. Ett billigt svärd kostar sex dinarer medan ett dyrt kan kosta det tiobubbla. Det har en skada på STY+2(5).

Kroppsbyggnad	0
Styrka	+1 (+1)
Motorik	0
Stridsförmåga	0
Närstrid(spjut)	+1 (+1)
Sinnen	0
Jakt	+1 (+1)
Personlighet	0
Logik	0
Kunskap	0
Administration	-1 (-1)
Islam	-2 (-2)
Jordbruk (Åkerbruk)	+2 (+2)
Överlevnad	+1 (+1)
Sjal	-1

Mynt

Mynt är betydligt vanligare i orienten än de är i västra Europa. Det är inte ovanligt att man köper såväl varor som tjänster för mynt. Men det är fortfarande oftast i städer och bland överklassen som mynt används. När man kommer ut på landet och när det gäller vardagshandeln är det fortfarande byteshandel som gäller.

Det vanligaste myntet i området är dinaren. Både kristna och muslimska härskare slog sina egna dinarer i såväl guld som silver. För att ytterligare krångla till det så fanns det ingen bestämd vikt på dinaren, även om den för det mesta låg mellan tre och fem gram. Generell var de kristna dinarerna av sämre kvalité än de muslimska, särskilt de tidiga mynten, en tidigt kristen dinar är kanske värt hälften av en muslimsk med samma vikt. Dessutom florerar det en mängd andra mynt såsom bysantinska guldbyzanter. Därför var man många gånger tvungen att väga mynten och beräkna värdet på det rena silvervärdet. Enbart när de gällde kända mynt av kända årgångar kunde man använda dem direkt. Som tur var så fanns det ofta i de större städerna pengaväxlare som kunde växla in mer okända mynt mot de som var mest gångbara för tillfället för ca 20% av värdet.

För enkelhetens skull så räknar vi med dinarer som väger fem gram i genomsnitt och det är i denna 5 grams silver dinar som priserna anges. En gulddinar eller guldbyzant är värd ungefär 10 silverdinarer. Om man ska köpa något som är billigare än en dinar anges oftast priset i halva, kvartar eller åttondels dinarer.

För- och nackdelar: Lättare Psykisk Sjukdom (tror att du är drabbad av otur) (-1 Kp), Kan inte läsa (-1 Kp)

Total kostnad: 0 Kp

Utrustning

En vanlig korsfarare hade inte alls råd med samma extravaganta utrustning som riddarna. Utan fick nöja sig med en betydligt enklare utrustning.

- Hjälms
- Rund sköld
- Spjut
- Yxa
- 20 dagars mat
- En stor skinnlägel
- Elddon
- Filt
- Ett enkelt sovskydd
- Ryggsäck
- Ett träkors

Kostnaden för utrustningspaketet: 17 dinarer

Eftersom du sålt din gård kan du använda halva ditt fasta kapital att köpa utrustningen för och det som blev över har du med dig i reda pengar.

From pilgrim

Du har begett dig av till det Heliga Landet för att besöka Frälsarens grav och följa i hans fotspår genom det Heliga Landet för att tjäna Gud. Du är sonen till en hantverkare och har fått tillbringa mycket av tiden när du inte jobbade i din fars verkstad tillsammans med prästerna i en av stadens kyrkor. Där har du lärt dig läsa en del men framför allt att vörda Gud. Innan du ska ta över din fars butik beslöt du dig för att bege dig av på en pilgrimsfärd till det Heliga Landet. Du har sparat i två år för resan och lånat en stor summa pengar av din far, ändå har du inte nog med pengar utan får jobba ihop mer längst med vägen.

Prästerna som skolade dig var emot påvens predikan om beväpnade pilgrimer. De ansåg istället att våld är mot Guds vilja och att en pilgrimsfärd därför måste genomföras under största möjliga frid. Du kan under inga omständigheter tänka dig tillgripa våld under din pilgrimsfärd, inte ens för att försvara dig själv. Du försöker även hindra andra att tillgripa onödigt våld. Du kan acceptera att tränade krigare tillgriper våld för att skydda fromma pilgrimer som dig själv men inte att man urskillningslöst dödar saracener. Du har även en ovana att citera lösryckta bibelcitat som du ibland inte förstått eller inte ens är bibelcitat utan bara något som du hört från prästerna.

Du tycker inte om de otrogna och försöker till största möjliga mån att undvika dem. Dock anser du inte att de bör dräpas, de som går att omvända bör omvändas, resterande kommer att dö när domedagen är här.

Kroppbyggnad	0
Motorik	0
Händighet (valfritt hantverk)	+1 (+1)
Stridsförmåga	-1
Sinnen	0
Personlighet	0
Kontakter (Hantverkare i Frankrike)	0 (0)
Utseende	+1 (+1)
Logik	0

Pilgrims dagbok

Jaffa

Jaffa var för många pilgrimer den första kontakten med det Heliga Landet. Staden var en av området viktigaste hamnar och således det vanligaste hamnen man hamnade i när man tog en båt från Italien vilket var den vanligaste avreseorten.

10 Juni

Efter flera veckors resa kan jag nu se det Heliga Landet framför mig. Enlig de venetianska matroserna så har vi nått staden Jaffa. Allt som återstår är en kort resa med båt för att ta oss in till stranden.

Så snart jag nådde stranden kastade jag och mina reskamrater oss ner på knä och kysste den mark som tillhörde Kristi födelseland. Jag såg till att fylla en liten ask med sand från denna strand för att ta med hem. Till min vänstra sida har jag de klippor som Jonah kastades upp på land bredvid.

Tyvärr fick jag ingen möjlighet att besöka dem eftersom jag och alla andra pilgrimer genast drevs iväg av soldater på stranden till ett par grottor utanför staden. Här huserar hundratals pilgrimer. Alla på väg till Jerusalem. Tydligen måste alla pilgrimer stanna i grottorna under sin vistelse i Jaffa. I morgon ska jag försöka få tag på ett riddjur och lämna denna stad.

11 juni

30 floriner tog de för en åsna, vilket var det enda riddjur jag kunde hitta. Näst intill stöld.

Vi är nu på väg mot Ramla, enligt vår guide ska det inte ta mer än en dag. Väl i Ramla ska vi besöka det slagfält där Gud gav oss seger över de otrogna.

12 juni

Ramla var den första stad i detta land jag fick tillträde till. Fastän de sa att staden var liten var den betydligt större än staden där hemma. Gatorna var vindlande och trånga och hade det inte varit för vår guide, må Gud ha överseende över hans irrlärer, skulle vi aldrig ha funnit vårt nattkvarter. Vår guide, jag tror han heter Jakob, såg till att vi fick gott nattkvarter om än ganska dyrt i ett stall innanför stadens murar. Idag fortsätter vi vår väg mot Jerusalem, vi har även slagit oss samman med en annan grupp av pilgrimer eftersom vår guide är orolig för att vi ska bli utsatta för rånare. Hoppas vår färd går säkert.

13 juni

När vi kom närmare Jerusalem blev vägen allt fullare av vandrande. Många slår läger längst med vägen och har med sig både sin fru och sina barn. Vi har även sett kroppar av döda män längst med vägen, vår guide har förklarat att det är pilgrimer som har mördats av banditer. Han försäkrade oss att vi ska vara säkra eftersom vi är så många, jag hoppas jag kan lita på honom.

Kunskap	0
Islam	-2 (-2)
Kristendom (Katolicism)	+1 (+1)
Språk (latin)	0 (0)

Sjal	+1
Vilja	+1(+2)

Status: 0

För- och nackdelar: Vägrar att ta till våld (-2 Kp)

Total kostnad: 1 Kp

Utrustning

En pilgrims utrustning är enkel och praktisk anpassad för att bäras långa sträckor.

- Vandringsstav
- Tjock mantel med kors på
- 20 dagars mat
- En stor skinnlägel
- Elddon
- Filt
- Ett enkelt sovskydd
- Ryggsäck
- Ett träkors
- Pilgrimskarta till Jerusalem

Kostnaden för utrustningspaketet: 11 dínarer

Opportunistisk Köpman

Du har sökt dig till det heliga landet för att tjäna nya pengar. Du har tidigare handlat med silkesvaror och kryddor och är väl medveten om att dessa varor skeppas ut i stor mängd från hamnarna i det Heliga Landet. Med förhoppningen att tjäna grova pengar genom att köpa dem direkt av karavanerna har du begett dig österut. Du är ute efter nya lukrativa kontakter som kan tänka sig att arbeta tillsammans med dig. Du bryr dig inte så mycket om de är muslimer, greker eller någon annat folkslag så länge de kan hjälpa dig att tjäna pengar. Innan du gav dig av såg du till att knyta ett avtal med en grupp handelsmän i din hemstad som lånade dig pengar och kommer att se till att ett skepp kommer att komma till Jaffa om ett år för att lasta ombord varorna som du måste skaffa innan dess.

Kroppbyggnad	0
Simma	-1 (-1)
Motorik	0
Stridsförmåga	0
Sinnen	0
Uppmärksamhet	+1
Personlighet	+1
Kontakter (Köpmän)	+1 (+2)
Vältalighet (Köpslå)	+1 (+2)
Logik	0
Räkna	+1 (+1)
Kunskap	0
Islam	-1 (-1)
Språk (Arabiska)	+1 (+1)
Själ	-1

Status: 0

För- och nackdelar: Står i skuld (-2 kp), kan inte läsa (-1 kp).

Total kostnad: 3 Kp

Utrustning

- Kniv
- Två uppsättningar fina kläder
- Skuldbrev
- Sigill

Kostnaden för utrustningspaketet: 20 dínarer

14 juni

I natt hörde vi ljudet av strid från vårt läger. På morgonen fann vi kropparna av tre pilgrimer bara några hundra steg från vårt läger. De var nakna sänor som på några trasor. Vi försökte begrava dem med den hårda marken hindrade oss.

Flera i vårt följe har även börjat lida svårt av törst. Det är oerhört varmt här och vi har inte sett vatten på över en dag förutom det vi kunde köpa av en man med en åsna. Mitt sinne lungas dock av att vi nyligen mötte några riddare som sa att de kom från Jerusalem och att det inte var långt borta.

15 juni

I går nådde vi äntligen Jerusalems murar. Jag och många av oss var tvungna att stanna eftersom vi inte längre kunde fortsätta att gå, så tårfyllda av glädje blev våra ögon av synen av den heliga staden. Vi vandrade in i staden samma väg som Jesus en gång vandrat, genom Davids stolta portar. I porten var vi tvungna att stanna och betala en skatt på tre floriner för att få inträde till den heligaste av städer. Många av de fattigaste pilgrimer som lidit illa på vägen är redan påväg mot Sankt Johannes hospice. Men jag kommer att tillbringa natten hos en värd som min guide har föreslagit. Längst med vägen säger man palmblad, jag ska köpa ett.

17 juni

Nu kan jag dö i frid. Jag har kysst Jesu grav. Redan innan solen gick upp var jag på väg mot hans kyrka i förhoppningen att nå dit innan trängseln började. Tyvärr var det många med mig som hade gjort det samma. När jag nådde kyrkan blev jag först besviken, den var inte alls så stor och mäktig som en kyrka tillägnad vår frälsares grav borde vara utan verkade snarare vara ombyggd och tillbyggd i oändlighet. Skulle inte Jesu grav, Guds sons grav, vara en kyrka som sträcker sig ända upp till himlen? Men nu efteråt inser jag att jag lät mina ögon lura min själ ty inget världsligt monument är stort nog för vår frälsare. När jag äntligen kom in och mina papper hade kontrollerats stod solen redan högt på himlen och hade det inte varit för de försäljare som sålde drycker utanför så hade betydligt fler av de som väntade på sin tur svimmat.

Inne i kyrkan var det mörkt och trångt men mina medresenärers fräna lukt doldes snabbt av de himmelska lukter från de heliga oljor och rökelse som ständigt brann innanför kyrkans väggar. Hela tiden kunde jag höra prästernas sånger och pilgrimernas böner.

Nästan direkt innanför dörrarna nådde jag den plats där Jesus korsfästes. Även om det heliga korset sedan länge inte längre står här så är ändock hålet kvar. Överväldigad av synen föll jag på knä och bad vår frälsare att förlåta mig för mina synder. Därefter försökte jag ta mig till den heliga graven men gick vilse i kyrkans gångar. Jag vet inte hur länge jag vandrade omkring bland alla altare och kapell. Jag försökte fråga mig fram men

Stridbar präst

Du är född som den yngre sonen i en lågadel familj. Som barn lekte du tillsammans med dina äldre bröder och drömde om att bli riddare precis som din storebror som tjänade hos en greve i närheten. Strax innan tonåren skickades du dock iväg till ett kloster för att läsa till att bli präst. Du är nu färdig präst men livet har inte lett mot dig, du har inte fått en egen församling och lever på de småpengar som du tjänar ihop på att hjälpa en äldre präst. Overlag anser du att ditt liv är ganska misslyckat. När du hörde talas om korståget insåg du genast att detta var orsaken till att du blivit född och att dina föräldrar tvingade in dig i prästyrket. Du anslöt genast till en grupp korsfarare med målet att vara dess andliga stöd och ledstjärna på vägen. Dock insåg du snart att de behövde mer än andligt stöd och när dina kamrater hamnade i strid första gången plockade du upp ett svärd och hjälpte dem. Du är numera inte bara deras andliga vägledare utan även deras stridskamrat.

Kroppsbyggnad	0
Hoppa	-1 (-1)
Motorik	0
Händighet	-1 (-1)
Rida	-1 (-1)
Stridsförmåga	0
Närstrid (Svärd)	+1 (+1)
Sinnen	-1
Personlighet	0
Vältalighet (Overtala)	+1 (+1)
Logik	0
Spel	-1 (-1)
Kunskap	+1
Islam	-2 (-1)
Kristendom (Katolicism)	+2 (+3)
Språk	+1 (+2)
Själ	0

Status: 1
Präst 1

För- och nackdelar: Präst (1 kp)

Total kostnad: 3 Kp

Utrustning

- Hjälms
- Rund sköld
- Svärd
- 10 dagars mat
- En stor skinnlägel
- Elddon
- Filt
- Ryggsäck
- Ett vackert snidat träkors
- Bibel
- Prästdräkt väl nerpackad

Kostnaden för utrustningspaketet: 30 dínarer

ingen förstod vad jag sa. Till slut träffade jag en vänlig präst som kunde leda mig rätt. Den Heliga Graven visade sig vara mindre än jag kunnat tänka mig. Bara en enkel grotta. Jag kysste vördnadsfullt hans grav och stannade i bön så länge som prästerna tillät innan de körde ut mig för att släppa in andra pilgrimer.

Omedveten av tid och rum tillbringade jag hela dagen i Guds närhet och såg alla under som rymdes under taket till vår frälsares kyrka. När natten föll tändes tusen och åter tusen ljus i kyrkans rum och dess sken stod inte långt efter solens strålar. Jag lyckade hitta en avskild plats och förberedde mig genom bön för att ta emot nattvarden i Frälsarens kyrka. Efter mässan tillbringade jag och mina bröder natten i kyrkan innan vi gick hem samtidigt som solens första strålar på morgonen. Det var först då som min själ återvände till min kropp och jag nästan föll ihop utmattad av hunger och törst efter att inte ha ätit eller druckit under mitt dygn i den Heliga Gravens kyrka. Jag sov hela dagen.

18 juni

Idag visade vår guide oss till Gennesarets trädgård och Olivlunden, i morgon kommer vi lämna den Heliga staden och besöka Betlehem.

19 juni

Vi är nu på väg mot Betlehem, vi har nyligen lämnat den kyrka där Jesus och hans apostlar intog den sista måltiden. Kyrkan var belägen utanför Jerusalem och därför försedd med kraftiga murar och bevakad av en grupp hängivna riddare som skyddar den mot otrogna. Vi donerade en stor summa pengar till de trogna riddarna i hopp om att de även i fortsättningen ska kunna skydda denna plats mot plundrare och mördare.

21 juni

Vi har nu nått fram till Betlehem. Staden är mycket mindre än jag förväntat mig efter att ha vistats i den enorma Heliga Staden. Dock finns här liksom i Jerusalem gott om försäljare som försöker sälja oss allt från mat till relikier. Vi har på vår väg in i staden skådat Födelsekyrkan men vi kommer inte att gå in i den förrän i morgon. Den ser mer ut som ett fort än en kyrka

Nya Regler

Att koka över

Klimatet i det Heliga Landet var betydligt varmare än det var i Europa. Detta ställde ofta till problem eftersom korsfararnas tunga rustningar inte var anpassade för den värme som de ofta utsattes för. Om man vill kan man låta en person iförd ringbrynja och hjälm slå ett Hälsoslag mot SG 0 var tionde minut när han befinner sig i strid eller på annat sätt rör på sig oavsett om han är skadad eller inte. Om personen marscherar eller rider slår man en gång i timman och står en person uppställd i solen på vakt eller i väntat på strid kan man slå en gång varannan timma.

Fältslag

Chansen är ganska stor att rollpersonerna förr eller senare hamnar i ett större fältslag. Därför beskrivs här några enkla regler för hur man kan spela ett fältslag. Reglerna utgår från att rollpersonerna är enskilda fotsoldater eller att de leder en mindre grupp av soldater, inte att de leder hela armén. Därför behandlar inte reglerna huruvida man vinner eller förlorar fältslaget utan förutsätter att det har bestämts av SL i förväg. Istället koncentrerar sig reglerna på vad rollpersonerna kan råka ut för.

Förberedelser

Innan man kan börja måste man bestämma vilken sorts trupp rollpersonerna leder eller är en del av. En trupp kan bestå av allt ifrån 20 till 500 personer beroende på hur stort slaget är. Om rollpersonerna är ledare för truppen så bör man även ge dem en stridsorder, vad arméns ledare vill att truppen ska göra i slaget. Några exempel kan vara att anfälla fiendens vänstra flank, hålla centern mot fienden, avvakta som reserv i väntan på andra order. Eftersom såväl kommunikationsmöjligheterna som disciplinen vid den här tiden var begränsade rörde det sig oftast om mycket enkla stridsplaner.

När man väl har bestämt vilken sorts trupp som rollpersonerna är en del av kan man tilldela den ett stridsvärde (Sv). Se tabellen nedan. Detta värde kan man modifiera med upp till +2 om det är en stor och/eller vältränad trupp alternativt ner till -2 om det är en liten och/eller otränad trupp.

Trupptyp	Sv	Beskrivning
Riddare	6	Tungt rustade riddare med ringbrynjor.
Sergeanter	4	Lättare kavalleri oftast svennar och liknande.
Bågskyttar	2	Organiserade bågskyttar eller armborstskyttar.
Tungt infanteri	4	Tungt rustade soldater ofta med ringbrynjor och stora sköldar och spjut.
Lätt infanteri	2	Ofta otränade soldater utan rustning och med spjut eller andra handvapen.

22 juni

Ingången till den heliga Födelse Kyrkan var enbart en litet hål i väggen där jag förväntat mig storslagna portar. En av mina medresenärer förklarade för mig att det är för att skydda kyrkan mot anfallande otrogna. När man kom in i kyrkan tror man knappt sina ögon, så mycket vackert har jag aldrig tidigare skådat förutom i den Heliga Gravens kyrka. Vi stannade alla för att delta i mässan innan vi åter begav oss till vår värd.

23 juni

Det är nu dags för oss att återvända till kusten. Mitt hjärta värker för att vi inte kunde stanna längre i detta förlovade land. Men om vi inte hinner fram innan skeppen måste segla för att undgå höststormarna måste vi bli kvar i flera månader. Vi kommer dock hinna med ytterligare ett besök i den Heliga Staden på vägen tillbaka.

Värden för vanliga soldater

Riddare

Kroppbyggnad	+1
Stridsförmåga	+1
Närstrid	+1 (+2)
Motorik	0
Rida	+1 (+1)

Utrustning: Stridshäst, Svärd (Tv +2, skada 3), Lans (Tv +2, skada 2 till fots/6 från häst), Långsköld (Tv +2, bonus +1/+2), Hjälmskydd (skyddar huvud, skydd 5), Ringbrynja (skyddar resten av kroppen, skydd 4)

Tränad kristen fotsoldat

Kroppbyggnad	+1
Stridsförmåga	+1

Utrustning: Spjut (Tv +1, skada 2) och Långsköld (Tv +1, bonus +1/+2), eller ett Armborst (Tv +1, skada 3) och en yxa (Tv +1 skada 3). Hjälmskydd (skyddar huvud, skydd 4) samt Ringbrynja (skyddar bälen, skydd 4)

Milis och bondesoldat

Kroppbyggnad	0
Stridsförmåga	0

Utrustning: Spjut (Tv 0, skada 1), rundsköld (Tv 0, bonus +1/+2)

Beriden bågskytt

Kroppbyggnad	0
Stridsförmåga	0
Närstrid	0 (0)
Projektilvapen	+2 (+2)
Motorik	0
Rida	+2 (+2)

Utrustning: Häst, Ryttdämling (Tv +2, skada 2), Stridsklubba (Tv 0, skada 1), litet rundsköld (Tv 0, bonus +1/+1)

Striden

Nu beskriver spelarna hur de försöker uppfylla sin stridsorder. Spelaren beslutar utifrån beskrivningen om de behöver slå något slag i någon färdighet. Om de ska göra en kringgående rörelse så behöver de kanske slå ett slag i Taktik för att framgångsrikt smita undan och undvika fiendens spanare och ett slag i Orientera för att komma till rätt ställe.

Därefter beslutar SL om de stöter på någon fiendetrupp. Försök väga in vilken sorts trupp som det är troligt de råkar på utifrån vad de gör. Om de gör ett stormanfall med sina riddare så är det troligast att de stöter på fiendligt infanteri, om de försöker hålla centern med sitt tunga infanteri så är det mer troligt att de råkar ut för kavalleri. Fiendens bågskyttar är det mest troligt att man råkar ut för om man lyckas bryta igenom eller komma runt motståndarens stridslinje. Om rollpersonernas trupp befinner sig i reserv så är det kanske troligast att de inte råkar ut för några motståndare alls och om de gör en kringgående rörelse så råkar de kanske ut för några enstaka spanare som de är tvungna att rida ikapp och tysta viket enklast löses med andra regler.

Utifrån typen av fiendetrupp bestämmer SL dess stridsvärde och modifierar det som ovan för storlek, erfarenhet och skador samt en modifikation som beror på vilken typ av trupp som rollpersonerna har. Därefter kan rollpersonerna, om de leder truppen, slå ett slag i Taktik Sg 0. Om de lyckas så listar de ut motståndarens stridsvärde.

Trupptyp	Sv	Modifikationer
Gulam/Syriska adelsmän	5	+1 mot tungt och lätt inf.
Beridna bågskyttar	3	+1 mot riddare och lätt inf. -1 mot bågskyttar.
Infanteri	2	
Bågskyttar	2	+1 mot riddare.

Därefter får rollpersonerna avgöra om de vill undvika strid eller inte.

Beroende på om de och motståndarna är beridna eller inte så drabbas de av olika konsekvenser om man undviker, se tabellen för stridsresultat nedan. Leta rätt på rätt situation i kolumnen '*När man undviker*' och avläs resultatet i kolumnen '*Utfall*', den undvikande truppen räknas som förlorare. Om rollpersonerna inte leder truppen så bestämmer SL om truppen undviker strid eller inte.

Om de väljer att stanna kvar och slåss så slår därefter varje sida en tärning och lägger till sitt stridsvärde och den som slår lägst är förloraren. Dra av förlorarens värde från vinnaren så får man fram stridsresultatet leta rätt på rätt rad i kolumnen '*Resultat*' och läs av resultatet i tabellen nedan.

Resultat	När man undviker	Utfall
0-	-	Båda sidor retirerar efter hårda Strider
1	Ryttare undviker infanteri.	Förloraren retirerar, vinnaren följer inte upp
2-3	Ryttare undviker ryttare eller inf. undviker inf.	Förloraren retirerar och vinnaren följer upp. Förloraren får -1 på Sv
4+	Inf undviker ryttare	Förloraren flyr -2 på Sv. Om rollpersonerna inte lyckas hindra flykten så är truppen förstörd.

Om skillnaden är mellan förloraren och vinnaren är mer än fyra så kommer den förlorande truppen att fly. Om rollpersonerna leder truppen måste de beskriva vad de gör. Om de vänder och gör ett heroiskt anfall för att sporra sina soldater, om de slår ihjäl flyende för att skrämja dem tillbaka till leden eller om de håller ett inspirerande tal. Beroende på vad de gör bör de slå ett lämpligt färdighetsslag, övertala Sg 2 för att hålla tal, stridsslag för att besegra tillräcklig många motståndare för att vända moralen och så vidare. Om de misslyckas så kommer truppen att fly och i värsta fall bli nedriden.

Gulam

Kroppbyggnad	+1
Stridsförmåga	+2
Motorik	0
Rida	+2 (+2)

Utrustning: Häst, Spjut (Tv +2, skada 2), Svärd (Tv +2, skada 3), Ryttarbåge (Tv +2, skada 3), litet rundsköld (Tv 2, bonus +1/+1), Hjälmskydd (Skyddar huvudet, skydd 4), Lamellbrynja (Skyddar bål och armar, skydd 4)

Syrisk adelsman

Kroppbyggnad	+1
Stridsförmåga	+1
Motorik	0
Rida	+1 (1)

Utrustning: Häst, Spjut (Tv +1, skada 2), Sabel (Tv +1, skada 3), liten rundsköld (Tv 1, bonus +1/+1), Hjälmskydd (Skyddar huvudet, skydd 4), Fjällpansar (Skyddar bål, skydd 4)

Syrisk eller Turkisk infanterist

Kroppbyggnad	0
Stridsförmåga	0
Närstrid	0 (0)
Projektilvapen	0 (0)

Utrustning: Spjut (Tv 0, skada 1) och rundsköld (Tv 0, bonus +1/+2) eller båge (Tv 0, skada 2) och litet svärd (Tv 0 skada 2)

Om stridstabellen anger att en trupp får minus på stridsvärdet så betyder det att truppen har lidit så stora skador att truppen resten av striden får dra av det värdet från sitt stridsvärde. Om en trupp hamnar på 0 i stridsvärde så är den så illa skadad att den inte kan fortsätta att slåss utan kommer automatiskt att drabbas av resultatet 4+ nästa gång de hamnar i strid.

Vad råkar rollpersonerna ut för?

Vilket stridsresultat truppen råkar ut för påverkar även vad rollpersonerna råkar ut för. Beroende på om de strider mot bågskyttar, inklusive beridna bågskyttar, eller mot närstridstrupper så kan de råka ut för olika saker, se tabellen nedan. Om rollpersonerna är ledare för truppen får de dra av ett från stridsresultatet.

Resultat	Nästridstrupper	Bågskyttar
0-1	Hamnar i strid med en motståndare	Träffad av en pil
2-3	Hamnar i strid med två motståndare efter varandra	Träffad av 1-2 pilar
4+	Hamnar i strid med, eller måste fly från, två motståndare samtidigt.	Träffad av 1-2 pilar och måste sedan fly eller slåss med en motståndare

Att man hamnar i strid mot en eller flera motståndare innebär att man får slåss mot soldater i motståndarens trupp. Se värden för vanliga soldater nedan för de värden som man behöver.

Om man blir träffad av en pil så innebär det att man blir träffad av en pil med skada 2 eller 3, beroende på motståndartruppens beväpning, i en slumpvis vald kroppsdel. Om man har en sköld får man slå 1-2, slår man lägre eller lika med sköldens sköldbonus så tar pilen i skölden i stället.

Om rollpersonerna fortfarande är i livet, truppen fortfarande existerar och slaget fortfarande pågår så är det bara att börja om från början och åter låta rollpersonerna beskriva hur de försöker uppfylla sin stridsorder. Om de har en fiendlig trupp som de nyligen slagits mot som de inte besegrat än så bör man kanske besegra den, eller retirera från den.

Tidslinje

Följande tidslinje visar de viktigaste händelserna i det Heliga Landet såväl som de viktigaste händelserna i Europa under samma tid. Ett streck (-) på datumet betyder att det inte finns något pålitligt datum utan att det skedde någon gång under det året.

Heliga Landet

Europa

1095

18 aug

Erik I kung av Danmark

27 nov

Påven Urban II predikar korståg i Clermont

1 dec

Raymond av St. Gilles tar upp korset

1096

1 aug

Eremiten Peter med följeslagare når Konstantinopel.

1097

19 juni

Korsfararna erövrar Nicaea.

1 juli

Turkarna besegras vid Dorylaeum.

1098

6 feb

Baldwin erövrar Edessa.

3 juni

Korsfararna intar Antiokia.

1 aug

Biskop Adhemar dör. Egypten erövrar Jerusalem från turkarna.

1099

15 juli

Korsfararna erövrar Jerusalem.

22 juli

Gottfrid väljs till den Heliga Gravens Beskyddare.

29 juli

Påven Urban II dör.

12 aug

Egypterna besegras vid Askalon.

1100	18 juli	Gottfrid dör, Baldwin I ny kung.	
	5 aug		Henrik I Kung av England
1101	8 mars	Bohemond tillfångatas.	
1103	Vären	Bohemnod släpps fri mot lösen.	
1104	maj	Slaget vid Harran.	
	Dec		Henrik V gör uppror mot sin far Henrik IV i Tyskland
	-		Första biskopen i Lund.
1105	dec		Henrik IV tillfångatas av sin son.
1107	9 Okt	Bohemond anfaller Bysans.	
1108	29 juli		Filip I av Frankrike dör och efterträds av sonen Louis VI.
1109	mars		Krig mellan Frankrike och England
	21 april		Anselm dör
	12 juli	Trípoli intas	
1110	4 dec	Saida erövrar.	
1111	feb	Bohemond dör.	
	13 april		Henrik V krönts till kjesare.
1112	Sep		Henrik V exkommuniceras.
1115	7 juli	Eremíten Peter dör.	
1118	21 jan		Påven Pascal II dör.

24 jan		Gelasius II ny Páve
8 mars		Henrik V utser Gregory VIII till motpáve.
2 apríl	Baldwin I dör.	
15 aug	Alexius Comnenus dör.	
1119		
28 juni	Slaget vid de blodiga Fälten.	
-	Tempelriddarna grundas.	
1123		
18 April	Baldwin II tillfångatas.	
1124		
6 maj	Balek av Aleppo dör.	
29 aug	Baldwin friköpt.	
7 juli	Tyros erövrar.	
Dec 16		Honorius II ny páve.
-	Haran ibn-al-Sabbah, assassinernas grundare dör.	
1125		
23 maj		Henrik V dör.
1129		
Maj	Fulke gifter sig med Baldwins dotter.	
Nov	Baldwin anfaller Damaskus, assassinerna misstänkta medkonspiratörer.	
1130		
13 feb		Honorius II dör. Två pávar utses Innocentius II och Anacletus II, den senare av Roger av Sicilien.
26 mars		Kung Sigurd av Norge dör.
1131		
Aug	Badwin II dör.	
25 okt		Louis VII ny kung av Frankrike.
1132		
sep		Lothar invaderar Italien för att se till att Innocentius kan komma tillbaka till Rom.

1133		
4 juni		Lothar III krönt till ny kejsare i Rom av Innocentius II.
1135		
25 Jun		Kung Nils av Danmark mördas.
1 Dec		Henrik I av England dör.
14 dec		Harald IV av Norge mördas av sin bror.
1137		
29 aug	Johannes Comnenus hotar Antiochia.	
18 sep		Erik II av Danmark mördas.
4 dec		Kejsar Lothar dör.
1138		
25 jan		Anacletus II dör.
20 april	Johannes Comnenus attackerar Aleppo.	
Juni	Zinki tar Homs.	
-	Saladin föds.	
1139		
April		Roger av Sicilien blir exkommunicerad av påven.
22 juli		Innocentius tillfångatas av Roger och tvingas erkänna honom som kung.
1143		
8 april	Johannes Comnenus dör.	
24 sep		Innocentius II dör.
26 sep		Celestine II ny påve.
10 nov	Fulke dör.	
1144		
8 mars		Celestine II dör
12 mars		Lucius II ny påve.
25 dec	Zinki erövrar Edessa.	

Index

- Acre.....33, 45
 Adelaide.....35
 Adhemar.....12, 19
 Ailha.....35
 Al-Buruski.....37, 51
 Aleppo.....43, 49
 Alexius.....3, 6
 Alice av Antiokia.....37, 42
 Alp Arslan.....50
 Antiokia.....12, 41, 47
 Armborst.....88
 Armenier.....16
 Armenisk kristna.....22
 Arnulf, patriark
 av Jerusalem.....27, 70
 Arsuf.....33
 Askalon.....34
 Askalon, slaget vid.....28
 Assasiner.....17, 37, 50,
 51, 54
 Baarin, slaget vid.....38
 Bad.....26
 Badhus.....27
 Baldwin av Boullion.....se
 Baldwin I av Jerusalem
 Baldwin II av Jerusalem.....35, 36, 38,
 44, 61, 75
 Baldwin I av Jerusalem.....9, 32, 35,
 44, 59
 Balek.....45, 51
 Barin, slaget vid.....52
 Beduiner.....15
 Befinna sig på march.....7
 Beirut.....33
 Beriden bågskytt.....102
 Betram.....39
 Blodiga fälten, slaget vid.....35, 42, 51
 Bohemond av Taranto.....8, 41, 63
 Bohemond II av Antiokia.....42
 Bondsoldat.....102
 Borgar i det Heliga
 Landet.....39
 Buri.....54
 Caesarea.....33
 Cilicia.....41
 Civetot.....64
 Constance av Antiokia.....37, 42
 Daïmbert, patriark av
 Jerusalem.....30, 32
 Damaskus.....44, 53
 Davids torn.....50
 Doeylaeum.....11
 Dukak.....13, 49, 53
 Dyrrhachium.....41
 Edessa.....20, 44,
 47
 Emich, Greve.....4, 59
 Eustace av Boullion.....9
 Feodalsystemet.....53
 Folkets korståg.....3
 From pilgrim.....95
 Fulke I av Jerusalem.....38
 Fältslag.....101
 Fördelar.....87
 Fördjupningar.....88
 Förmågor.....88
 Geoffrey Bruel.....65
 Gottfrid av Beauvis.....56
 Gottfrid av Boullion.....9, 28, 30,
 66, 70
 Grekisk eld.....88
 Gulam.....103
 Handel.....51
 Harran, slaget vid.....44
 Haute Cour.....52
 Heliga gravens kyrka.....49, 98
 Heliga spjutet.....18
 Herrens tempel.....49
 Hjälms.....89
 Homs.....51, 52, 55
 Hospitalet.....49
 Hugo den store.....8, 20
 Hundfloden.....25
 Idealisk korfarande
 riddare.....90
 Il-Gazi.....35, 36, 51
 Islam.....19
 Ismael.....54
 Jerusalem, erövringen av.....26
 Jerusalem, Konungariket.....31
 Jerusalem, staden.....48
 Jerusalem, väget till.....81
 Johannes II.....42
 Johannesriddarna.....36
 Joscelin av Edessa.....44
 Judar.....15
 Judendom.....22
 Kalif.....20
 Kampanj idéer.....70
 Kerbuqa.....17
 Kharput.....45
 Kilidj Arslan.....10
 Kläder.....27
 Koka över.....100
 Konstantinopel.....9, 62
 Korsfarararméerna.....9
 Krak des Chevaliers.....39
 Kristen fotsoldat.....102
 Kultur och levnadsätt.....24
 Kvinnliga korsfarare.....85
 Lagar, frankiska.....25
 Lamellpansar.....89
 Lans.....89
 Lattakieh.....41

Livsmål.....	81	Synen på kvinnan.....	24
Läkekonst.....	24	Syrisk adelsman.....	103
Maarat an-Numan.....	23	Syrisk infanterist.....	103
Mahmud.....	55	Syriska arméer.....	14
Manbidj.....	46, 51	Tancred.....	41, 79
Margat.....	40	Tell Basher	46
Mawdud.....	34, 50, 53	Tell Basher, slaget vid.....	41, 50
Medeltida belägring.....	8	Tempelriddarna.....	31
Melísinde.....	68	Tiberias, slaget vid.....	34
Milis.....	102	Tirmurtash.....	46
Montreal.....	40	Toghtekin.....	53
Mynt.....	94	Tortotsa.....	39
Nackdelar.....	87	Tripolis.....	24, 33, 38
Nahr al-Kalb.....	25	Tughtigin.....	34
Nicaea.....	7, 10	Turkisk infanterist.....	103
Nordiska korsfarare.....	83	Turkiska arméer.....	12
Nur ed-Din.....	43	Turkomaner.....	15
Olycksdrabbad		Tyros.....	36
korfarande bonde.....	93	Urban II.....	3
Opportunistisk köpman....	96	Utrustning.....	88
Ortodoxt kristna.....	22	Walter den Landlöse.....	66
Peter Bartholomew.....	18	William Jordan.....	39
Peter, Eremiten.....	4, 19, 70	Väringagardet.....	38
Pilgrims dagbok.....	95	Yaghi Siyan.....	12
Pilgrimskarta.....	90	Yrkespaket.....	90
Pilgrimssouvenir.....	90	Zinki.....	38, 43, 45, 46, 47, 51, 52, 54
Pirater.....	77	Zumurrud.....	52, 55
Politik.....	52		
Pons.....	40		
Profetens skägg.....	54		
Quadi.....	19		
Ramla, andra slaget vid....	33		
Ramla, första slaget vid....	33		
Raymond av Poitiers.....	38, 42		
Raymond av St Gilles.....	8, 38, 70, 72		
Redwan.....	14, 49, 50		
Relikjägare.....	77		
Riddare.....	102		
Ridderlighet.....	92		
Ringbrynja.....	91		
Robert II av Normandie....	8, 74		
Roger av Antiokia.....	51		
Rollspela i historisk miljö.	78		
Ryttarbåge.....	91		
Sabel	91		
Saída.....	33		
Saladin.....	52		
Salomons tempel.....	50		
Sankta Maria kyrka.....	49		
Shia.....	20		
Sigurd, av Norge.....	33		
Sköld.....	92		
Språk.....	30		
Status.....	82		
Stephen av Blois.....	8, 17, 39, 76		
Stridbar präst.....	98		
Stridsklubba.....	92		
Städer i det heliga landet.	41		
Sunni.....	21		
Svärd.....	93		